

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 123

Dijous, 27 de maig de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 80, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de la Sindicatura de Comptes (tram. 200-00086/08) p. 3

Projecte de llei

de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00087/08) p. 15

Interpel·lació

al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 300-00286/08) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00287/08) p. 35

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00288/08) p. 41

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00289/08) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00239/08) p. 51

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 80.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia i de Salut.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de la Sindicatura de Comptes (tram. 200-00086/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de la Sindicatura de Comptes.

Els faig avinent que, de conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen, i no abans de les onze.

Passarem al debat amb la defensa de les esmenes reservades. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a la defensa de les esmenes que el Grup Parlamentari Popular manté vives fins a aquest debat amb relació al Projecte de la Sindicatura de Comptes... La veritat és que aquest projecte era un dels projectes que el Grup Popular havia demanat més vegades al conseller d'Economia, al president de la Generalitat i a la cambra que es portés a debat. Consideràvem que el mateix desenvolupament de la política catalana i, en concret, si tenim en compte que ja feia més de vint-i-cinc anys que la mateixa llei havia estat aprovada..., i que, per tant, la realitat política i econòmica ens denotava que es podia afegir quelcom a la transparència i també al mateix funcionalment de la sindicatura.

No és que el Grup Parlamentari Popular qüestionari pas quins han estat el desenvolupament i el compliment d'aquesta institució, que sempre hem valorat des de la comissió i també des d'aquest faristol; no és aquesta, la qüestió. Però sí que és veritat que sempre, des d'un grup parlamentari, amb la pràctica, amb la mateixa dinàmica de la comissió de la sindicatura, es veu tot allò que s'hi pot afegir, tot allò que es pot consensuar, tot allò que, d'alguna manera, contribueix al que avui en dia sempre ha estat tan important, però que especialment ara és im-

portant, que és el rendiment de comptes; el rendiment de comptes no només davant de la cambra catalana, sinó dels beneficiaris i els usuaris de la política, que són els ciutadans, fent polítiques pensant en el que necessiten els ciutadans. I per això, més que mai, el rendiment de comptes de la utilització dels fons públics té un pes, una preponderància especial.

El nostre grup parlamentari no va presentar cap esmena a la totalitat. Consideràvem que el projecte de llei, que havia estat «fragat», demanat i esperat a la cambra, doncs, tenia les eines suficients per ser un bon projecte, per contribuir a aquestes mancances que tenia el projecte inicial, però sí que d'alguna manera, en alguns punts i capítols del projecte, sobretot el que feia referència a incompatibilitats, el que feia referència a la manera de comunicar-se i al contingut d'alguns dels informes que emet la Sindicatura de Comptes, nosaltres consideràvem –i per això les hem mantingut vives fins avui– que s'hi podia afegir quelcom més amb la transparència i amb l'exigència de responsabilitat.

Com els deia, no es tracta d'un projecte que el Grup Popular qüestionari, però en què sí que anunciem ja que el Grup Popular s'abstindrà. S'abstindrà perquè pensem que teníem una bona oportunitat per donar una clau de volta més encara i poder-hi afegir totes aquelles qüestions que ja veiem, que són imprescindibles, i que no volem que passi un dia més sense que s'incorporin al projecte. És per això que el nostre grup, malgrat que comparteix la majoria del contingut del projecte, s'abstindrà en la votació d'aquest projecte.

Bàsicament, com els deia, les esmenes que nosaltres mantenim vives van en tres grans blocs. La primera va adreçada a l'article 20; l'article 20 és el que fa referència a les incompatibilitats. Nosaltres pensem que la sindicatura, la mateixa rellevància de la institució, necessita..., i és perquè tenim ja i volem continuar tenint els millors professionals, els professionals que puguin dedicar-se plenament a aquesta institució. És per això que nosaltres, en el règim d'incompatibilitats, malgrat que compartim la majoria de les propostes que ens plantegen, considerem que hi ha algunes lletres d'aquest article 20 que ens posen en una situació que sobre el paper queda molt bé: exigir un nou règim d'incompatibilitats, però que respecte a la pràctica veus que és difícil poder enquadrar algun dels perfils dels professionals que es dediquen a aquestes àrees. És a dir, si a un professional d'alt nivell li exigim la responsabilitat d'abandonar tot el que sigui la vessant professional, docent, etcètera, o posem tants paranys perquè això pugui ser compatible, ens trobem amb una situació d'absurd, una situació que no ajuda que aquest professional pugui desenvolupar..., i ens aparta de part de..., els més brillants, els més preparats, que són els que espera el Grup Popular que puguin formar part d'aquesta sindicatura. Ho repetim: no es tracta de la lletra, es tracta de com s'encaixa això en la vida real i, per tant, com s'encaixa aquest règim d'incompatibilitats no sobre el paper, sinó sobre la pràctica.

En aquest sentit, nosaltres vam mantenir vives diferents esmenes que anaven, precisament..., inclús negociacions d'última hora que anaven adreçades que es poguessin

mantenir però reubicant els requisits a què es feia referència en l'article 20.

Pel que fa referència a l'article 36, un article relacionat directament amb el 4.2 del mateix projecte de llei, el Grup Popular feia una addició del mateix article. I aquesta addició, nosaltres considerem que no es tracta d'una qüestió menor. Nosaltres considerem que l'article 4.2 ens diu que les entitats subjectes a fiscalització tenen el deure de col·laborar i de subministrar totes les dades, els documents, antecedents o els informes que la Sindicatura de Comptes els sol·liciti; i que, de la mateixa manera, la sindicatura, en virtut d'aquesta obligació de col·laboració, pot obtenir directament de qualsevol entitat, persona física o jurídica, tant si és pública com privada, la informació i la documentació que necessiti i que estigui relacionada amb les tasques que té encomanades. Naturalment, i de fet ja ho era; però, quina era la pràctica? La pràctica era que moltes vegades, a l'hora de desenvolupar les tasques de fiscalització, es trobaven paranyes, es trobaven elements que no acabaven de coordinar o de trobar-se ubicats dins del que era una pràctica habitual.

És per això que nosaltres hem afegit a aquest article 36 la possibilitat que el Ple determini l'existència de possible indicis de responsabilitat comptable i que pugui trametre al Tribunal de Comptes, pel tràmit d'urgència i en el període d'un mes des de la seva aprovació, per a la derivació de responsabilitats, tots els informes de fiscalització que s'aprovin en el ple de la sindicatura.

També, dintre d'aquest apartat i d'una manera molt important, nosaltres hem mantingut l'esmena número 95. L'esmena número 95 fa referència a l'article 35, en el qual nosaltres hem afegit un punt cinquè. Aquest article parla de les actuacions, dintre de les disposicions, i la manera d'actuar de la sindicatura. I ens parla de com exerceix la seva funció, que té plena llibertat per fer-ho, que fiscalitza i ho fa mitjançant els informes, i també com funciona el ple a l'hora de veure com emet, el ponent d'un informe de fiscalització, aquest informe. Doncs bé, el Grup Popular considera que hi ha un pas entremig, un pas entremig que per nosaltres és clau, una part que existeix però que no queda reflectida en la llei. I nosaltres hem donat un pas endavant, un pas que trobem que és valent i que d'alguna manera posarà en qüestió que la sindicatura és una institució massa brillant perquè entri a determinats jocs polítics. I m'explicaré.

Hi ha un pas entremig entre que el ponent d'un informe de fiscalització fa l'informe i l'aixeca al ple per a la seva consideració, que és un informe previ, i després l'informe, que és públic i que veiem al Parlament de Catalunya i que coneixen els mateixos fiscalitzats. Enmig, hi ha la negociació en el si del ple de la sindicatura, en el qual potser el ponent ha de renunciar a algunes coses, perquè aquí entren els jocs de la majoria.

Doncs bé, el Grup Popular el que demanava amb l'esmena que ha presentat és que dintre de l'expedient, pendent del que pugui passar en el futur, hi siguin, primer, l'informe original que ha fet el ponent i, després, un petit recull on s'expliqui —per si després aquest expedient és demanat per autoritats judicials, fiscalia o el ma-

teix Tribunal de Comptes—, un document en què pugui explicar-se quin ha estat l'objecte de les deliberacions i, per tant, a quin joc de majories..., o quins vots s'han emès per arribar a l'informe final. Perquè moltes vegades hem vist que de l'informe inicial a l'informe final, que és el que es publica i és el que recull l'acte pel qual s'ha admès aquell informe, hi ha una gran diferència.

I aquí tots estem amb la transparència, tots estem amb el canvi i amb la millora de la llei. Per això, com a exercici de transparència, volem que aquest expedient estigui complet i pugui anar bé a l'informe del ponent, a l'informe en el qual es relati quin ha estat l'objecte de les negociacions i, després, a l'informe públic. No és que vulguem que tot sigui públic; no, no, això queda en el si de la institució i de l'expedient corresponent. Però considerem que és oportú que hi hagi aquesta responsabilitat de veure per què s'ha modificat un informe original, i que, per tant, ho repeteixo, la institució és massa important —allò no és política, allò és institució fiscalitzadora— i, per tant, el joc de les majories i dels interessos exclusivament queda en el Parlament de Catalunya.

I vostès ens preguntaran: «Bé, però la veritat és que es pot emetre un vot particular, un vot particular sobre l'informe final.» Quantes matisacions, quants raonaments encertats potser no han arribat a estar reflectits en l'informe final perquè estaven condemnats al fracàs, perquè no es recollirien en aquest informe? Volem aprofitar la bona tasca, les consideracions que aporten els síndics, que sabem que hi són i que no hi tenim accés perquè a vegades no estan reflectides en aquest informe final.

Per tant, no només transparència o documentació en allò públic, sinó també en tot allò que forma part de la funció fiscalitzadora de la sindicatura. Consideràvem que era un element important, un element que no afegia res més que, simplement, que s'hi incorporés aquest informe originari i que, d'alguna manera, contribuïa a aquest exercici de transparència que nosaltres consideràvem que era oportú.

Tanmateix, un altre punt clau —i, és més, és objecte d'un títol dintre de la mateixa llei— és el que va adreçat a les entitats locals. I per què? Doncs, perquè hem vist el drama de la situació. Hem vist que la llei establia quins mecanismes de control hi havia, però que, lamentablement, la data de dipòsit dels comptes, que era octubre, es veia cada any alterada, i els percentatges ens deien que alguna cosa no funcionava bé. I, per tant, en aquest sentit, doncs, s'han introduït mesures en la llei, mesures que el Grup Popular considera oportunes, i nosaltres hem mantingut respecte a aquest article esmenes vives, perquè nosaltres considerem que l'article 41 és un article clau, és un article que posa en evidència com anirà aquest informe anual sobre els comptes generals de les corporacions locals. I aquest article, el que posa i el que implica és el pes que tenen dintre de la mateixa llei aquests informes.

En aquest sentit, la llei articula el que de fet ja es podia fer però que ara condiciona el fet que si un ajuntament no disposa els comptes la Generalitat podrà prendre la mesura de restringir l'accés als fons que provenguin de la mateixa Generalitat, subvencions o qualsevol tipus

de transferències que vinguin dels pressupostos de la Generalitat. El Grup Popular, si bé és veritat que no podem tallar les transferències que provenen d'altres administracions, sí que és veritat que hi ha un forat, que són aquelles que la Generalitat hagi pogut delegar o encarregar inclús per conveni consorciat a un ens local. I, per tant, nosaltres consideràvem que, d'alguna manera, la fiscalització i el control que ha de fer d'aquests recursos, com un toc d'atenció per part de la Generalitat, han d'arribar també en aquests àmbits.

També, paral·lelament, i de manera simbòlica, posàvem una multa..., clar que sí, ja fa molt temps que s'ha de complir la llei, ja fa massa temps que saben que han de rendir els comptes, però no perquè sigui una qüestió formal que estigui dintre de la llei, sinó perquè els ciutadans han de tenir cada vegada més accés a la informació pública de com s'administra el seu ajuntament, la seva entitat local.

I en aquest sentit nosaltres havíem posat la multa simbòlica de sis mil euros a fi i efecte que allò serveixi una mica com a toc d'atenció perquè es puguin prendre les mesures idònies i perquè estem parlant que els percentatges pels quals els ens locals –i que sembla que esvera molt l'esquerra, doncs– deixen de complir les seves obligacions comptables i de dipòsit de comptes cada vegada són més alarmants.

El Grup Popular ha volgut fer especial menció d'aquest article 41, i considerem que tots aquests elements posen de rellevància el que en aquests moments són els grans focus o zones negres de la transparència de l'Administració dins de casa nostra.

En aquest sentit, com els deia, i ja vaig acabant, el Grup Popular considera que la major part de la llei compleix els objectius d'actualitzar i de modernitzar, i sobretot de fer una llei pràctica, no una llei que sigui redundant i que quedi exclusivament en una manifestació d'intencions. Consideràvem que teníem l'oportunitat d'aportar aquests mecanismes de control, però lamentablement..., al Grup Popular li hauria agradat que es pogués aprofundir en algunes qüestions que estaven a la nostra mà i que esperem que, si no estan reconegudes dintre de la llei, almenys en la pràctica es puguin portar a terme.

Només agrair també a la resta de companys de la ponència el clima de diàleg i de negociació que s'ha fet en tot moment, i també al lletrat d'aquesta.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Dolors Batalla.

La Sra. Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, bé, jo em sento amb l'obligació de començar la meua intervenció fent una denúncia d'un fet, d'una manera de fer. M'estic referint a les presses, a la rapidesa i en definitiva a les formes com s'ha tramitat aquesta llei.

Estem davant del final d'una legislatura i el tripartit ja fa temps que tramita totes les lleis per la via d'urgència, amb presses, escurçant terminis, limitant al màxim les reunions de ponència, amb l'objectiu d'aprovar com sigui les lleis.

Aquest fet, aquesta mena de Parlament exprés, que es fa tot a corre-cuita, és un fet que ja fa temps que denunciem, i això afecta el treball dels diputats i impedeix la bona pràctica parlamentària. Però el tripartit, en lloc de corregir-ho, encara ho ha accentuat més; com menys temps falta per a les eleccions, més presses tenen, més es limiten els drets dels diputats i més dificultats tenim per poder fer la nostra tasca. Ara, fins i tot, vostès han decidit eliminar el tràmit de compareixences.

De fet, explicaré breument com ha anat el procés d'aquesta llei. Es va tramitar inicialment pel tràmit d'urgència, per la via ràpida, i després va començar el temps per a presentar les sol·licituds de compareixences. Pensin que es va convocar una comissió i aquesta comissió, que era per votar les compareixences, es va convocar fins i tot abans que hagués acabat el termini per presentar les sol·licituds de les compareixences. Això va donar lloc a una comissió en què ens vam trobar que en l'ordre del dia es van haver de fer modificacions, va ser bastant desordenada, desconcertant –no va passar només amb aquesta llei, sinó també amb la Llei de successions–, i ens vam trobar que vam haver de posicionar-nos i votar compareixences de les quals no teníem coneixement, perquè no sabíem que havien estat presentades per altres grups.

Com va acabar això? Doncs, com que el Govern ja havia decidit que no hi hauria compareixences, el resultat final va ser eliminar un procés que té per objectiu debatre en comissió, amb experts, amb persones enteses, aspectes importants que pot regular una llei, i que això ens ajuda a fer una valoració global del projecte, a aclarir dubtes, i en definitiva considerem que és un tràmit indispensable per poder millorar qualsevol projecte de llei.

Es tracta d'una mesura sense precedents, que empobreix el debat parlamentari i, ho repeteixo, que en lloc de facilitar posa traves.

Què va passar més endavant, ara que ja havien eliminat les compareixences? Doncs, quan el nostre grup va consultar, si en podem dir així, l'expedient, ens vam trobar que hi faltaven aproximadament unes trenta pàgines; és a dir, hi havia la memòria justificativa de l'avantprojecte, hi havia l'informe de la Secretaria de la Funció Pública, hi havia l'informe jurídic de l'Assessoria Jurídica sobre l'avantprojecte, l'informe pressupostari, etcètera, l'informe d'impacte de gènere sobre l'avantprojecte, però, curiosament, resulta que l'avantprojecte no hi era; és a dir, amb tots aquests documents que feien referència a un articulat i a un avantprojecte, resulta que no podíem fer una valoració, perquè l'avantprojecte no hi era, no teníem el document més important.

Això va ser un fet que vam posar en coneixement dels serveis de la cambra, vam sol·licitar-ho en més d'una ocasió, més d'una i de dues, i finalment se'ns va fer arribar aquest avantprojecte, dient a més a més que des-

coneixien el motiu pel qual, doncs, havia desaparegut o no constava en l'expedient.

I quan ens va arribar aquest document? Doncs, el vam tenir pràcticament quan acabava el termini de presentació d'esmenes, és a dir, faltaven, em sembla, dos dies –ho dic de memòria, potser en poden ser tres, no ho sé–, però vam tenir aquest temps per poder valorar aquest document que no se'ns havia entregat fins aleshores i sobre el qual havíem de presentar esmenes.

Després va venir el tràmit de la ponència. Què va passar amb la ponència? Doncs que la ponència s'ha reunit dos cops: un formalment i un informalment –per acord de tots els grups, tot s'ha de dir. Però amb dues reunions vostès van liquidar tota la discussió sobre totes les esmenes d'aquesta llei.

Aquesta manera de fer ha fet que alguns projectes de llei se'n ressentin, perquè el resultat final d'aquests podria haver estat millor.

La Llei de la sindicatura, que avui aprovarem, és una d'aquestes lleis. En aquest cas, les presses del Govern, que van portar a eliminar fins i tot el tràmit de les compareixences, han donat com a resultat que, al nostre entendre, hi ha algun aspecte que hauria pogut ser resolt d'una manera més satisfactòria i que no ha pogut ser així. Després, si tinc temps, em referiré a algun d'aquests aspectes concrets i que és alguna de les esmenes vives que queden del Grup de Convergència i Unió.

Entrant ja en el contingut de la llei, hem de dir que des del dia que es va produir el debat a la totalitat s'han produït una sèrie de canvis; canvis, alguns, en bona part, per esmenes presentades per Convergència i Unió, d'altres del mateix tripartit, i que s'han fet una sèrie de transaccions, i això ha produït uns canvis que a nosaltres globalment ens satisfan. I per això nosaltres votarem favorablement aquest projecte de llei.

Quins són aquests canvis? Quan vam fer el debat a la totalitat, ja els vàrem dir, els vam fer una sèrie de reflexions que anaven en tres eixos diferents. Un d'aquests eixos era que nosaltres consideràvem que es podia fer una llei més ambiciosa, aprofitant i desplegant al màxim el nou Estatut, sobretot pel que fa a les competències de la sindicatura en relació amb la delegació del Tribunal de Comptes.

Un altre aspecte era el de procurar que una sèrie d'institucions estatutàries, com el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges, el Consell de l'Audiovisual, etcètera, que en aquell moment quedaven excloses de l'àmbit de fiscalització de la sindicatura..., era un fet que a nosaltres ens sorprenia; ens sorprenia que, per una banda, una llei que el que fa és ampliar l'àmbit d'actuació de la sindicatura, d'acord també amb la normativa europea, i reconeixent la nova realitat del sector públic..., era una contradicció que, per una banda, en quedessin exclosos, aquests ens, aquestes institucions, i això era un fet que s'havia de corregir.

La tercera reflexió que els vam fer és que creïem que hi havia una bona part de la llei que regulava aspectes que eren més aviat propis del règim intern i de funcionament de la sindicatura i que per tant seria millor que

fossin més aviat objecte de regulació reglamentària en lloc d'una llei, perquè a més a més creïem que no aportaven res significatiu a la llei i que, si fins i tot algun dia es volia canviar, s'hauria de modificar una llei i seria un procés més feixuc i «farragós».

Com ha quedat tot això? Doncs, bé, el primer dels aspectes, que era fer una llei més ambiciosa, nosaltres creïem que s'ha aconseguit.

Quin era el punt de partida? Doncs, tal com estava redactat el projecte, era poc ambiciós, perquè la regulació que feia de les relacions de la sindicatura amb el Tribunal de Comptes podia comportar consolidar un estatus de delegació de la sindicatura respecte a aquest tribunal, i això calia evitar-ho.

Permetin que faci referència a alguns antecedents. La llei de l'any 84, de la sindicatura, saben que contemplava, en l'article 2.2, que la sindicatura podia exercir la funció d'enjudiciament. Aquest article va ser anul·lat per una sentència del Tribunal Constitucional a l'octubre de l'any 88, i també d'altres, concretament aquells que regulaven la secció d'enjudiciament, que era la que precisament havia de realitzar aquestes funcions.

Això, a la pràctica, com va acabar funcionant? Doncs, a la pràctica, va acabar funcionant de la manera següent. La sindicatura actuava, però actuava sempre per delegació del tribunal, quan es sol·licitava en casos puntuals, concrets, no de forma regular, i a més a més es limitava exclusivament a portar la part d'actuacions prèvies en els casos de responsabilitat comptable.

El nou Estatut, en l'article 80.3, quan diu que la Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Comptes han d'establir llurs relacions de cooperació per mitjà d'un conveni i quan més endavant diu que en aquest conveni s'han d'establir els mecanismes de participació en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable, el que està fet és que dona per fet que la Sindicatura de Comptes ha de i pot participar d'aquests procediments, i tenint present la jurisprudència del Tribunal Constitucional que abans he esmentat, que també dona per fet que la competència del Tribunal de Comptes en aquests afers és única si bé no exclusiva, doncs, tenint en compte tot això, el que fa és deixar a les mans que un conveni ho reguli i que s'estableixin relacions de cooperació.

En altres paraules, al nostre entendre, tenint presents els antecedents abans esmentats, el que pretén l'Estatut és garantir que la sindicatura pugui participar d'aquests processos de forma regular, que sigui per cooperació i no com passava fins ara, que es tractava d'una participació que podia ser esporàdica, sempre a sol·licitud del tribunal i que a més a més deixava la sindicatura en un estatus de delegació permanent respecte al Tribunal de Comptes. Tal com estava plantejat inicialment el projecte, aquest estatut de delegació respecte al tribunal es mantenia i es consolidava.

El que estic intentant dir és que nosaltres consideràvem que estava redactat tal com s'hauria hagut de redactar si no tinguéssim el nou Estatut. Tot l'article 47, des del títol, que ja parlava «de delegacions del Tribunal de Comptes», i que ara serà substituït per «de les relacions amb el Tribunal de Comptes», i cadascun dels apartats

el que feien era consolidar aquest estatus de delegació. Això ara s'ha canviat; podem dir que l'esperit de l'article 47 s'ha corregit. A més a més, s'ha inclòs, com una de les funcions de la sindicatura, exercir les funcions jurisdiccionals relatives als fets que poden ser constitutius de responsabilitat comptable. I també s'ha afegit una part al preàmbul que diu literalment que l'Estatut del 2006 reconeix per primera vegada la participació de la Sindicatura de Comptes en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable.

Per tant, per tot el que acabo d'exposar, creiem que, doncs, finalment, aquesta major ambició s'ha aconseguit.

Amb relació al segon aspecte, les institucions que abans dèiem i que quedaven fora, doncs, amb una esmena presentada pel nostre grup i també, després, amb una presentada pel tripartit, i amb transaccions, ara sí que finalment també les entitats regulades en el capítol V del títol II de l'Estatut i les dependents del Parlament de Catalunya, ara sí, restaran també subjectes al control de la Sindicatura de Comptes.

I per últim hi ha un aspecte que sí que no ha estat recollit, que és que tot aquell seguit de qüestions que els dèiem que serien més pròpies de ser regulades mitjançant reglament no han estat, en general, acceptades.

Nosaltres considerem que això és un error, però no és un tema significatiu per nosaltres, i és per això que la valoració global que fem és positiva. Globalment, considerem que és bo que s'aprovi aquesta llei, que feia tant de temps que reclamàvem, tot i que arribi tard, perquè volem recordar que aquesta llei ja era un dels objectius del primer tripartit; hem hagut d'esperar set anys per poder-la tenir.

Considerem oportú que s'hagi aprofitat per ampliar l'àmbit d'actuació de la sindicatura; que s'incloguin també els partits polítics, les fundacions i associacions; que ara a les funcions de compliment de legalitat i regularitat s'hi afegeixin també les d'eficàcia i eficiència; que es reguli i es detalli millor el sistema d'incompatibilitats del síndics, i que es fixin noves funcions, com el fet que els deia abans, és a dir, les de participar en els processos jurisdiccionals, que estan reconegudes en el nou Estatut.

Per tant, per tot això, nosaltres donarem recolzament a aquest projecte de llei.

Però també volia fer referència a alguns dels aspectes que creiem que al final no han estat resolts i que s'ha desaprofitat una oportunitat, i això és, en part, per aquesta manera de fer que dèiem de les presses.

Em refereixo al tema del retiment de comptes dels ens locals. En l'última comissió que vam tenir de la sindicatura, que vam analitzar el Compte general dels ens locals del 2006, es va constatar una davallada generalitzada pel que fa al percentatge de retiment de comptes, i a més a més els resultats eren pitjors, els del 2006, amb relació al 2005 i al 2004. Per tant, com a denominador comú, hi havia aquest empitjorament pel que fa a la presentació dels comptes. És clar, la llei regula, en l'article 41 i el 41.5, doncs, que quan es produeixi

aquest incompliment es podran no donar les subvencions o transferències als ajuntaments o als ens locals que ho incompleixin.

Nosaltres considerem que aquesta mesura, si ha d'existir, perquè l'únic que fa és incorporar la que ja hi ha en la Llei de mesures fiscals i financeres..., creiem que, si s'ha d'aplicar, ha de ser de manera excepcional. I vam presentar una esmena, que ha quedat viva, que l'únic que pretenia era obrir la possibilitat que poguéssim parlar d'altres mesures juntament amb aquestes. I això no ha estat possible. No ha estat possible entre altres coses pel que els deia: per les poques reunions que hi ha hagut en ponència, per la rapidesa com s'han portat les coses, fins i tot perquè s'han eliminat compareixences.

És per això precisament que vam rebre un escrit de la Federació de Municipis on, després de saber que no podrien fer compareixença, ens van fer arribar, suposo que a nosaltres i a tots els grups, doncs un escrit on ells explicaven que no estaven d'acord amb aquesta mesura i que creien que això podria atemptar contra l'autonomia local i proposaven altres mesures alternatives.

Nosaltres sabem que aquest tema no és un tema de fàcil solució, perquè, bé, s'ha de fer amb la complicitat de tot el món local i és precisament el que intentàvem, el que volíem, doncs, que es fes amb aquesta llei. Esperàvem que s'hagués pogut produir aquest debat i que, juntament amb aquestes mesures que no és que siguem contraris però que creiem que, en tot cas, han de tenir un caràcter excepcional, se n'haguessin pogut contemplar d'altres.

És per això que també nosaltres havíem presentat una altra esmena que feia referència a una funció d'assessorament per part de la sindicatura per intentar buscar aquesta complicitat amb el món local i garantir que finalment aquest retiment de comptes millorés. Però això no ha estat possible entre d'altres coses, ho repeteixo, doncs per aquesta actitud i nosaltres creiem que amb això s'ha desaprofitat una oportunitat per poder resoldre alguns dels aspectes que són importants.

Per tant, ho repeteixo i acabo ja, si bé globalment nosaltres estem a favor i estem satisfets dels canvis que s'han produït, doncs em sento, com deia al començament, amb l'obligació de deixar constància que és una llàstima que aquesta manera de fer, aquestes presses i aquesta urgència facin que hi hagi lleis que se'n ressentin. Perquè els acabo de posar només un exemple, n'hi haurien d'altres però pel temps tampoc em puc allargar més, d'elements que s'haurien pogut fer però això evidentment requeria més temps, escoltar el món local, fer una compareixença, estar oberts a dialogar i parlar-ne una mica més. Perquè això en una reunió a porta tancada informal i que a més a més tens l'obligació d'acabar perquè vols presentar la llei un determinat dia, això no és possible.

Per tant, globalment, pel contingut, hi estem a favor, però lamentem que aquestes siguin les formes que s'estiguin utilitzant en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Honorables consejeros*, ilustres diputados y diputadas, miembros de la sindicatura, *síndics*, en primer lugar, al igual que ha hecho la diputada Batalla, no puedo obviar el procedimiento que se ha seguido en la tramitación de la ley. Lamentablemente los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno no han querido hacer un debate profundo sobre una institución fundamental en la arquitectura de las instituciones catalanas.

Con la aprobación del Estatuto de autonomía de Cataluña, el marco regulador de la sindicatura ha cambiado notablemente. El nuevo Estatuto define, entre otras cuestiones, sobre los artículos 80 y 81 las funciones, la composición, el funcionamiento y el estatuto de su personal así como sus relaciones con el Tribunal de Cuentas que necesariamente se han de hacer mediante convenio.

Hubiera sido conveniente –muy conveniente– conocer, visto el nuevo marco normativo estatutario y las reformas llevadas a cabo recientemente en la propia Ley de la sindicatura del año 84, conocer las valoraciones de la propia sindicatura o del presidente del Tribunal de Cuentas, o del director de la Oficina Antifraude, o de miembros de la Fiscalía, o de los representantes de las asociaciones y federaciones de municipios para ver que realmente los cambios que se introducen en la ley, si son adecuados o no, y recibir en definitiva las aportaciones técnicas de gente experta en esta materia.

Lo han impedido, lo han impedido en sede parlamentaria y lo impidieron en la tramitación del anteproyecto en sede administrativa, ha hecho referencia la diputada Batalla al procedimiento administrativo del anteproyecto, ahí no consta ninguna consulta previa ni ningún informe de otras entidades que no sean las de la propia Administración.

Una ley de tanta transcendencia y tan demandada por la propia sindicatura y por los grupos parlamentarios nace huérfana del necesario debate público previo y de las aportaciones de expertos y de las instituciones afectadas.

Se ha hecho referencia por otros ponentes a los cambios que ha sufrido –y puedo decir sufrido– la ley en el transcurso de los debates en ponencia y en comisión. Efectivamente es una ley, como aquí se ha definido, más ambiciosa, pero yo no sé si es una ley más constitucional.

En primer lugar, entendemos que el artículo determinado que incluye el artículo 1 de la ley, es decir el órgano fiscalizador, lógicamente no quiere decir único, puesto que constitucionalmente comparte espacio fiscalizador con el Tribunal de Cuentas.

Pero me interesa resaltar especialmente lo que hace referencia a la función del enjuiciamiento y resaltar a mi

juicio la controvertida introducción por vía transaccional del apartado *h* del artículo 2 que hace referencia –lo ha leído literalmente la diputada Batalla– a que la Sindicatura de Cuentas ejercerá las funciones jurisdiccionales relativas a los hechos que puedan ser constitutivos de responsabilidad contable en los términos que se derivan del artículo 80.3 del Estatuto de autonomía, que, como se sabe, hace referencia a que por vía de convenio se han de establecer los mecanismos de participación en los procedimientos jurisdiccionales sobre responsabilidad contable.

La redacción final de este precepto es deliberadamente e innecesariamente confusa. Desde la sentencia del Tribunal Constitucional 187/88, que resolvió sobre la inconstitucionalidad de la ley del 84, se conoce que mientras la función fiscalizadora del Tribunal de Cuentas es compartida con los órganos de control externo de las comunidades autónomas, en cambio, la función de enjuiciamiento contable tiene carácter exclusivo y pleno sobre todo el territorio nacional por parte del Tribunal de Cuentas.

Así, pues, no puede hablarse de funciones jurisdiccionales de la Sindicatura de Cuentas tal como se hace en el artículo 2.*h*, sino de participación en las funciones jurisdiccionales del Tribunal de Cuentas –tal como correctamente contempla, aquí sí, el artículo 47.3 del dictamen–, que se llevarán a cabo, bien mediante el convenio suscrito al efecto entre ambas instituciones, o bien mediante lo dispuesto en el artículo 26.3 de la Ley del Tribunal de Cuentas, que prevé la delegación en los órganos de control externo de las comunidades autónomas de la instrucción de los procedimientos jurisdiccionales para el enjuiciamiento de la responsabilidad contable en la que incurran quienes tengan a su cargo el manejo de caudales o efectos públicos.

Es decir, se ha tratado de establecer un régimen en el que pudiera darse a la apariencia de que la Sindicatura de Cuentas tiene funciones de enjuiciamiento contable, cuando sabemos que directamente y por mandato constitucional no es posible.

Este aspecto nuevo, novedoso, que se introduce a lo largo de la ponencia a mi juicio ya es una causa que motiva la abstención de este grupo parlamentario en el resultado final.

Ya concretamente y haciendo referencia a lo que ha sido la actividad de las enmiendas presentadas por este diputado en el curso del proyecto de ley, he de señalar que, ya en el debate de admisión del proyecto de ley, tuvo ocasión de hacer hincapié en que la función de control externo es fundamental en un estado democrático y de derecho.

Y en aquella ocasión remarqué que para que esta se produzca eficazmente es imprescindible que este responda a una serie de características, el órgano debe ser independiente, objetivo y transparente. Estas son las características que he tratado de impulsar en las diez enmiendas que he presentado a lo largo del proyecto, de las que llegan vivas nueve a esta fase final.

Comenzaré por la que ha sido aceptada, que es la 115, que hace referencia a la necesidad de que los informes

que elabora la sindicatura, una vez admitidos a trámite por la Mesa, sean publicados siempre en la sede electrónica de la Sindicatura de Cuentas.

Con motivo del veinticinco aniversario de la institución, el actual *síndic* mayor, el señor Joan Colom, apuntó siete líneas que a su juicio deberían regir el funcionamiento de la Sindicatura de Cuentas. Una, fortalecimiento de la independencia de la institución. Dos, asunción de esta independencia por las fuerzas políticas y las otras instituciones. Tres, adaptación a los nuevos tiempos y las realidades económicas y sociales de Cataluña. Cuatro, trabajar conjuntamente con el Parlamento y sacar el máximo provecho al Reglamento de la cámara. Cinco, llevar a cabo un mayor seguimiento de las observaciones y recomendaciones de los informes de la institución. Seis, dar más peso a las auditorías de gestión. Y siete, consolidar y encajar institucionalmente las relaciones con otras instituciones.

Algunas de estas líneas quedan bien definidas en el proyecto de ley, pero otras no lo están tanto y por ello he tratado de reforzar algunas de ellas mediante la presentación de las correspondientes enmiendas.

Una que hacía referencia al seguimiento de las observaciones y recomendaciones, para ello trataba y he pretendido introducir una periodicidad anual en el informe de la sindicatura sobre el cumplimiento de las recomendaciones aprobadas por el Parlamento derivadas de los informes que emite. No ha sido aceptada.

También, para facilitar esta tarea de seguimiento he propuesto la creación de un registro específico de informes de la Sindicatura de Cuentas en el Parlamento de Cataluña en el que se inscribieran las resoluciones aprobadas por las recomendaciones y observaciones y los destinatarios de las mismas, así como el grado de cumplimiento de las mismas. Tampoco ha sido posible.

También he defendido que en la sede electrónica de la institución figuren, además de las corporaciones locales que han incumplido las obligaciones de subministrar información, también la relación de las administraciones del sector público catalán que consten que han incumplido las recomendaciones y observaciones aprobadas por el Parlamento de Cataluña. Lógicamente el hecho de que no esté incluido en el cuerpo de la norma, en el cuerpo de la ley, no es óbice para que se pueda publicar en la sede electrónica estas administraciones incumplidoras. Pero desde luego hubiéramos ganado si se hubiera incorporado este mandato a la ley.

El *síndic* en aquella intervención hizo mención a la necesidad de fortalecer las relaciones entre Parlamento y sindicatura, y para ello he propuesto la incorporación al listado de dos funciones nuevas. Una, transcendental a mi juicio, que es que la sindicatura informe a la Mesa y a los grupos parlamentarios de la ejecución del presupuesto anual de esta cámara, del Parlamento de Cataluña, antes de la presentación al pleno de la liquidación correspondiente. Esta cámara viene aprobando leyes en las que se insiste en el principio de transparencia y sin embargo no lo practica convenientemente ella misma. De hecho, la presentación al pleno de la liquidación del presupuesto de la cámara se ha convertido en un mero

trámite y es un hecho que pasa desapercibido, incluso para los cronistas parlamentarios y para la mayoría de los diputados de la propia cámara.

De ahí que considere conveniente dotar de una cierta solemnidad y publicidad a este trámite, nada mejor que el órgano fiscalizador externo de las cuentas, de la gestión económica y del control financiero de la Generalitat, el Parlamento es también Generalitat, examine también las cuentas de la Administración parlamentaria e informe a la Mesa y a los grupos parlamentarios del seguimiento del presupuesto.

Es bueno que los ciudadanos en su conjunto sepan los procesos de contratación de este Parlamento, los gastos de representación, los viajes de los parlamentarios, en definitiva, conozcan sobre la eficacia, la eficiencia y la economía de las actividades parlamentarias. Y nada mejor que hacerlo mediante un informe previo de la Sindicatura de Cuentas en que se examinen, de una manera clara y detallada, estas actividades.

También me ha parecido trascendente que se individualice la fiscalización de los grupos parlamentarios del Parlamento de Cataluña que reciben asignaciones del Parlamento para su mantenimiento, y que de la relación del artículo 2.g no están individualizadas. Se dirá que ya figuran partidos políticos, asociaciones y fundaciones vinculadas a estos partidos políticos, pero es evidente que la naturaleza jurídica del grupo parlamentario no tiene nada que ver con la del partido político en sí, y más cuando en algunos supuestos concurren casos de coaliciones de partidos, por ejemplo.

El concepto de fiscalización del sector público se potencia con esta norma y me ha parecido oportuno también reflejar expresamente que la sindicatura debe fiscalizar las subvenciones, créditos, avales y otras ayudas del sector público percibidas por las personas físicas o jurídicas y que se haga expresamente como una función de la sindicatura. No es esta una competencia desde luego extravagante, puesto que esta función es una de las que se incluyen en el ámbito de actuación del Tribunal de Cuentas.

También, si bien es cierto que se ha mejorado en lo que hace referencia a las relaciones con la Oficina Antifraude y se establece la necesidad de vincular o de efectuar un convenio entre las dos instituciones, la Sindicatura de Cuentas y la Oficina Antifraude, también parecía oportuno, y así lo propuse por introducción de una disposición adicional, la necesidad de marcar un plazo perentorio que se fijaba en tres meses para establecer este convenio entre tan relevantes instituciones.

Me ha parecido oportuno igualmente incorporar una enmienda relacionada con la duración del mandato. Precisamente reforzar la independencia es una de las misiones fundamentales de la propia naturaleza de este proyecto de ley. He considerado oportuno que el mandato de la duración, al igual que se está haciendo en otras instituciones del Estado o de esta cámara, aprobadas en esta legislatura, sea de nueve años no renovables, precisamente para remarcar y garantizar que el hecho de la posible renovación en el cargo pudiera cuestionar, que sé que no, pero hay que evitarlo, la posible inde-

pendencia de algunos de los síndicos. Por lo tanto, me parecía que el mandato de nueve años no renovables era el más adecuado para ello.

Y finalmente permítanme que les haga y les ponga de manifiesto una enmienda que podemos definir de provocación de este parlamentario. Y digo que es una enmienda de provocación en el sentido de que lo que se pretendía con ella es llamar la atención.

Concretamente me estoy refiriendo a la enmienda 81. Dice el articulado que, cuando el cese se produzca por extinción del mandato, el síndico o síndica correspondiente continuará ejerciendo las funciones del cargo, mientras el Parlamento no designe un nuevo síndico o síndica. La enmienda que proponía este parlamentario era limitar el mandato a los seis meses, es decir, que la prórroga de la jurisdicción en este caso de la institución tuviera una caducidad de seis meses, no se pudiera nunca exceder la prórroga, en tanto que no fuera nombrado un nuevo síndico o síndica, de un plazo de seis meses.

¿Por qué he hecho esta presentación de esta enmienda? No les niego que, si no se hubiera producido alguna aprobación de alguna resolución en esta cámara y alguna iniciativa parlamentaria en la que se pretende precisamente que los magistrados del Tribunal Constitucional tengan un mandato de seis meses en el supuesto de que haya expirado su mandato, y que se limitan..., y precisamente poco más o menos se ha considerado –y ayer tuvimos ocasión, en la Junta de Portavoces, de conocer un incidente que se presentará ante el Tribunal Constitucional– por esta cámara y se ha aprobado en esta cámara que supone una causa sobrevenida de incompetencia el hecho de que se prorrogue el mandato durante más..., de que haya expirado el mismo. Pues, consideraba conveniente ponerles a ustedes de manifiesto la incongruencia de la cámara: para el Tribunal Constitucional, seis meses de plazo de duración, una vez expirado el mandato; en cambio, aquí, teniendo ocasión y también con síndicos en fase de prórroga de jurisdicción, no hay limitación de mandato, es decir, no hay seis meses de prórroga, sino que la prórroga es, lógicamente, hasta que se produzca el nombramiento o la toma de posesión del nuevo síndico o síndica.

Eso me parece lo correcto, y es lo que defiende. Y defendiendo que, hasta que no se produzca el nuevo nombramiento, los órganos institucionales se prorroguen, tal como ocurre con la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales –ya termino, señor presidente–, tal como ocurre con el Tribunal de Cuentas, tal como ocurre con el Consejo General del Poder Judicial y tal como ocurre con tantas y tantas instituciones.

Por lo tanto, la hipocresía parlamentaria que a veces cuenta con especial aplauso en esta cámara, he querido ponerla de manifiesto con la presentación de esta enmienda. Permítanme que una vez hecha la función, que es de denunciar la hipocresía, la retire en estos momentos y no la someta a votación, porque considero que no es adecuada la enmienda número 81.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Perdoni, retira, per tant, totes les esmenes, senyor Domingo? (*Pausa.*) Senyor Domingo... Totes les esmenes retirades? (*El Sr. Domingo Domingo intervé sense fer ús del micròfon.*) Gràcies.

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Honorable conseller, consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyors síndics, en primer lloc convidem que, després de vint-i-cinc anys de l'aprovació de la llei que regula la Sindicatura de Comptes, amb l'aprovació que farem avui d'aquesta nova llei actualitzem les funcions de la sindicatura i l'adaptem a les noves dimensions de l'Administració i del sector públic a Catalunya, per adequar-ne el funcionament, l'àmbit d'actuació i l'estructura a les exigències que es deriven del mandat estatutari i de la redefinició del sector públic, d'una banda, i de les funcions pel que fa al control que imposa el marc europeu, de l'altra.

Avui no podem pensar en una administració moderna si no té uns òrgans de control fiscal externs a la mateixa Administració, no tan sols autònoms orgànicament i funcionalment d'aquesta, sinó desllatats d'influències partidistes. És evident que en els països amb democràcies consolidades, com és el nostre, els òrgans de control fiscal extern no formen part de l'Administració pròpiament dita i, per tant, no en tenen dependència o subordinació.

I és en aquest sentit que la Llei de la Sindicatura de Comptes que avui aprovem, tot i que depèn orgànicament d'aquest Parlament, té delegades per aquest les funcions que duu a terme amb plena autonomia organitzativa, funcional i pressupostària, d'acord amb les lleis. Perquè nosaltres entenem que la sindicatura només ha d'actuar, com no pot ser d'altra manera, amb submissió a l'ordenament jurídic, i només amb submissió a aquest ordenament.

La Sindicatura de Comptes és l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes, de la gestió econòmica, del control financer de la Generalitat, dels ens locals i de la resta del sector públic de Catalunya. Ara bé, en els països del nostre entorn, en l'àmbit europeu –ja s'ha dit aquest matí–, també s'imposen noves orientacions, que van més enllà de determinar el compliment de les disposicions legals i normes aplicables derivades justament de la redefinició del sector públic, en el sentit que els òrgans externs avaluin també l'eficiència, l'eficàcia, els índexs de gestió i els rendiments, i avaluin, per tant, també el sistema de control intern i formulin les recomanacions necessàries per millorar.

I és en aquest sentit que l'articulat recull aquesta nova funció de la sindicatura: avaluar i supervisar l'eficàcia, l'eficiència i l'economia del sector públic, en base als seus propis objectius pressupostaris, que és tant com dir en base als seus propis objectius programàtics. Aquests preceptes no lesionen en cap cas l'autonomia del sector públic. La sindicatura no està per marcar els programes

governamentals, però sí, a partir d'ara, per fer recomanacions, per fer més eficient la gestió dels recursos públics.

Amb la llei que avui aprovarem, s'habiliten nous instruments perquè la sindicatura pugui exercir més eficaçment la seva tasca de fiscalització. La llei que d'aquí a uns minuts aprovarem garanteix un major control de les finances públiques. Es proposa que s'ampliï l'àmbit de la sindicatura a totes les entitats que gestionin o administrin fons públics, encara que els hagin rebut de forma indirecta. La llei té en compte, a l'hora de garantir un major control de les finances públiques, tot el sector públic; és a dir, l'Administració de la Generalitat, l'Administració local, els organismes, les entitats, les societats mercantils, les fundacions, els consorcis finançats directament o indirectament per la Generalitat o les corporacions locals, les universitats públiques catalanes, l'Administració corporativa catalana i, com els deia, totes les entitats que gestionin fons públics o n'hagin rebut de manera directa o indirecta.

Amb aquesta llei, deixin-me dir-los-ho també, es fa un pas decidit, des del nostre punt de vista, perquè tots els ens locals retin els seus comptes anuals a la sindicatura. No ens podem permetre els resultats que apareixen en el darrer informe del Compte general de les corporacions locals, on dins el termini, amb pròrroga inclosa, només el 35 per cent dels ajuntaments i un 61 per cent dels consells comarcals havien presentat els seus comptes. Aquest és un problema reiterat que hem d'acotar, i al nostre entendre hi donem solució amb les noves disposicions que la llei conté. El que proposem i acordarem és que, en el cas que els comptes no es trametin en els terminis fixats, el Govern suspengui les subvencions i transferències a càrrec dels pressupostos de la Generalitat.

S'ha dit aquí: «No hi ha hagut temps de perfeccionar algunes de les propostes que un grup de l'oposició feia.» En concret ens ho deia la diputada senyora Dolors Batalla, ens deia: «perquè no hi ha hagut prou temps per discutir aquesta llei». Aquí hi havia una certa discrepància de fons respecte als mecanismes amb què els ajuntaments havien de retre els comptes. És a dir, nosaltres entenem –això ho vam estar discutint en comissió– que la sindicatura no es pot convertir en un òrgan d'assessorament als ajuntaments. Ja entenem que en el moment en què s'està produint les..., no quan els ajuntaments reten comptes de manera global per fer el compte general, però sí que, quan hi han ajuntaments que se'ls fiscalitza individualment, la mateixa fiscalització de la sindicatura ja conté en aquell ajuntament les correccions i, per tant, l'assessorament adient per tal que, si hi ha alguna incorrecció, a partir d'aquesta fiscalització es pugui adequar el funcionament d'aquella corporació local.

A més a més, com tots vostès ja saben, el Govern ja va acordar tot just fa uns mesos, amb la Llei de mesures fiscals i financeres, tot un seguit de mesures que van en aquesta línia, no?, de facilitar i obligar que els ens locals retin els comptes, i sobretot en aquells ajuntaments de més de cinquanta mil habitants o amb un pressupost superior a 50 milions d'euros, que a partir d'ara

hauran d'auditar obligatòriament el seu sector públic, i aquestes auditories també hauran de trametre's a l'òrgan fiscalitzador.

També a partir d'ara la Sindicatura de Comptes fiscalitzarà la comptabilitat dels partits polítics, no només el control de les despeses i ingressos associats a les campanyes electorals, sinó també la comptabilitat anual de les formacions polítiques, aprofundint en la línia que ja marcava l'acord de transparència i autolimitació de despeses electorals i de finançament dels mateixos partits polítics, que es va signar per totes les formacions polítiques amb representació en aquesta cambra parlamentària i que, a través d'aquesta llei, tenen una plasmació molt més concreta, molt més tancada, fiscalització que englobarà també les fundacions i les associacions que estiguin vinculades orgànicament als partits polítics. I tot això per què? Doncs, entenem que per esvair qualsevol ombra de dubte sobre l'activitat econòmica, financera, dels partits polítics. Un mecanisme, per tant, per garantir els màxims nivells de transparència i de publicitat, en què crec que tots –i estic convençut que és així– hauríem d'estar compromesos.

L'ordenament jurídic de l'Estat..., aquest ha estat motiu també dels treballs, jo crec que un dels nuclis dels treballs de la ponència que ha redactat l'informe de projecte de llei que tots vostès tenen en el seu escó i que avui votarem, no? Els deia que l'ordenament jurídic de l'Estat atribueix tant al Tribunal de Comptes com a la Sindicatura de Comptes de Catalunya la funció de control extern del sector públic, tal com ja s'ha manifestat. Ara, tanmateix –i s'ha dit també per alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–, la sentència del Tribunal Constitucional de l'octubre de l'any 1988 atribueix al primer, és a dir, al Tribunal de Cuentas, les competències en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable. Però tan cert com hi ha aquesta sentència és que l'article 80 del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya també ens indica amb claredat que la Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Cuentas han de formalitzar un conveni que estableixi amb claredat les relacions de cooperació que han de mantenir i els mecanismes de participació en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable. Entenem que l'articulat que els proposem per a la seva votació i la seva aprovació, i que hem acordat la majoria de grups parlamentaris, recull amb precisió aquests mecanismes de participació.

Senyores diputades, senyors diputats, d'aquí a un instant tindrem una nova llei que ens dotarà de més mecanismes, que dotarà la sindicatura de més atribucions i de més competències. I, per tant, i des d'aquest punt de vista i en aquest sentit, des del nostre grup parlamentari entenem que no hi ha més excusa per retardar més la renovació dels membres de la Sindicatura de Comptes amb el mandat caducat. No n'hi havia ja, d'excuses, per barrejar la modificació del marc normatiu amb el procés de renovació vigent i legítim dels síndics, i no n'hi ha ara que aprovarem la llei.

Em vull adreçar, per tant, en aquest tràmit, als grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Popular perquè no bloquegin, amb arguments que des del

meu punt de vista no s'aguanten, aquesta renovació. S'ha de tenir valor per fer afirmacions tan taxatives a Catalunya amb relació a la Sindicatura de Comptes, que ara no és el moment de procedir a la renovació, que ara no toca, i fer exactament el contrari quan un dels grups que està impedit aquesta renovació, Convergència i Unió, vol procedir, com justament ha de ser, només faltaria, a la renovació dels membres del Tribunal Constitucional amb el mandat caducat.

Des de principis d'any, que va acabar el mandat de quatre síndics, tenim aquest procés bloquejat. I amb aquesta actitud des del nostre punt de vista estem provocant una politització innecessària d'aquest òrgan. Des del nostre punt de vista és bo aïllar els processos de renovació dels processos electorals; el contrari, al nostre parer, és una irresponsabilitat, és a dir, subordinar el correcte funcionament de les institucions als interessos de partit o als interessos partidistes nosaltres entenem que no fa cap bé al nostre sistema institucional, que no fa cap bé al país.

Per acabar, només els vull recordar l'objectiu d'aquesta llei, que és aconseguir ser més eficients, que és aconseguir ser més transparents en la gestió dels recursos públics. I, a més a més, des del meu punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialistes, aquesta llei també és important des del punt de vista institucional, del nostre autogovern. És una llei important. Es tracta de la cinquena llei que aprofitem aquesta legislatura i que desenvolupa en l'arquitectura institucional definida en el vigent Estatut d'autonomia de Catalunya. En definitiva, més transparència, més autogovern; en definitiva, més democràcia.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, honorable consellera, senyors síndics..., senyores diputades, senyors diputats, el projecte de llei que avui aprofitem ens permet fer un pas més a favor de la transparència, de la cultura del retiment de comptes, de l'avaluació i de l'honestat. Ja fa temps que des d'Esquerra Republicana de Catalunya reclamem un aprofundiment dels mecanismes de la democràcia política. Hem impulsat l'Oficina Antifrau davant les reticències de Convergència i Unió i Partit Popular. Hem impulsat iniciatives en aquesta cambra i en la cambra de l'Estat per a augmentar la transparència en el finançament dels partits polítics. I ara empenyem i recolzem aquesta llei de reforma de la Sindicatura de Comptes.

Davant dels que volen diluir les seves responsabilitats, generalitzant sospites i optant per l'opacitat, hem emprès accions per la lluita contra la corrupció i a favor de la transparència política. L'actualitat és tossuda; presumptes actuacions fraudulentos del passat afloren amb insistència. Les presumptes relacions entre comissions i

pagaments procedents d'empreses i fundacions vinculades a algun partit polític s'han de clarificar. Necessitem que la política ens faci avançar, que fixi els mecanismes adequats i suficients per a donar els comptes, per a rendir comptes als ciutadans.

Debatem avui una llei que ha d'esdevenir una peça més per a millorar l'eficiència i l'eficàcia en el retiment..., en la gestió dels recursos públics, no només en mans de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, sinó també d'aquells que estan en mans dels partits polítics, fundacions i associacions vinculades al protectorat de la Generalitat. I al mateix temps ha d'esdevenir un instrument per a posar en evidència quan les coses no es fan bé.

La sindicatura és una peça clau del nostre sistema democràtic al servei de tots els ciutadans de Catalunya. El projecte que ens ocupa s'adequa al text estatutari i actualitza la institució a les noves necessitats. Presenta avenços i també recull mesures adoptades i aprovades ja en la Llei de mesures fiscals i financeres aprovada el desembre del 2009, que no van tenir el recolzament dels partits de l'oposició; mesures que es van incorporar com a conseqüència dels presumptes casos de corrupció i de finançament irregular que van esclatar al final del 2009; mesures per a millorar la transparència i per a un millor govern, amb canvis urbanístics per a clarificar els processos de requalificació de terrenys, amb canvis per a ampliar el marge d'actuació de la sindicatura envers les entitats locals garantint l'efectiva remissió de documentació i informació necessària i fent més transparents els comptes municipals i amb canvis per a millorar les donacions de beneficiaris de subvencions de l'Administració a favor de partits polítics, fundacions o associacions vinculades.

Quant als avenços, volem destacar que en l'article 1, d'acord amb l'article 80 de l'Estatut d'autonomia, es preveu la formalització d'un conveni entre la sindicatura i el Tribunal de Comptes per a establir les relacions de cooperació que han de mantenir els mecanismes de participació en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable, així com l'obligació de fer públic aquest conveni.

Per Esquerra l'articulació del conveni és una qüestió fonamental i, pel que hem vist, la punta de coixí que Convergència i Unió ha volgut treure a aquest projecte de llei. En la ponència n'han fet qüestió, i jo des d'aquí els vull recordar que aquest projecte de llei s'ajusta al que fixa la norma estatutària, la norma que vostès van pactar una tarda a Madrid i que vostès van recolzar en referèndum. Si tan important era per a vostès, com no ho van tenir en compte en aquells moments? Són ara més exigents que en aquells moments? Un projecte que s'ajusta al que fa fixar el Tribunal Constitucional quan vostès governaven; una sentència que no deixa dubte, malgrat que vostès li volen fer dir el que no diu; una sentència que diu que la funció jurisdiccional correspon exclusivament al Tribunal de Comptes, tot i que es pot delegar. I jo també em pregunto, en aquest punt, què hi van dir i quines actuacions van endegar quan es va fer pública aquesta sentència. Re. No van dir res ni van fer res. I com és que, si per vostès és la qüestió de la llei...,

no van proposar mai, a Madrid una reforma del Tribunal de Comptes? Amb la llei actual no es pot anar més enllà del que diu l'Estatut d'autonomia: el que vostès van pactar. Si volen anar més lluny, els suggerim que ens acompanyin.

D'altra banda, en la llei s'amplia l'àmbit d'actuació subjectiu de la sindicatura. Per una banda, a les entitats regulades en el capítol cinquè del títol segon de l'Estatut d'autonomia, i les dependents del Parlament. I, per una altra banda, als partits polítics amb representació parlamentària, fundacions i associacions vinculades orgànicament i sotmeses al protectorat de la Generalitat de Catalunya, i agrupacions d'electors. I, alhora, es redefineix el sector públic segons el SEC 95. L'ampliació a fundacions i associacions és oportuna, i més en aquests moments en què presumptament des d'algunes fundacions s'ha finançat il·lícitament algun partit polític.

Si alguna curiositat hagués d'explicar del tràmit parlamentari d'aquesta llei faria incís en el fet que en ponència Convergència i Unió ha votat abstenció al dictamen, i, pel que hem escoltat, per motius de forma. Però el més curiós no és la votació global, sinó la votació parcial que va tenir lloc en la comissió. De tal manera que, a les esmenes recomanades i presentades pels grups que donem suport al Govern, Convergència i Unió s'ha abstingut, concretament a les esmenes que fan referència als articles que incorporen fiscalització de partits polítics, fundacions i associacions. O quan voten a favor d'una esmena del Partit Popular que només vol la inclusió de la fiscalització dels partits polítics i excloure'n les fundacions i associacions. Si algú ho veu de fora es podria preguntar per què no ho volen. Des d'aquí celebro que s'hagi dit que sí, que s'aprovaria i que donarien suport a aquesta llei.

Del Partit Popular, dir directament que ja van votar directament en contra, en aquestes esmenes, i nosaltres diem que no pateixin perquè des de la sindicatura de moment no es podrà fiscalitzar la fundació FAES.

També voldria remarcar altres millores que s'incorporen en aquesta llei. S'amplien les funcions de la sindicatura. Així, s'incorporen en la valoració del grau d'acompliment dels objectius diversos criteris. En conseqüència, s'amplien les funcions a la fiscalització de la comptabilitat i l'activitat econòmicofinancera dels partits polítics, i les fundacions i associacions vinculades a partits polítics i sotmeses al protectorat de la Generalitat de Catalunya. També s'incorpora, com a funció, l'avaluació del grau de compliment de les recomanacions aprovades pel Parlament. I s'introdueix la col·laboració amb el departament competent en matèria de corporacions locals en el disseny d'actuacions formatives. Es defineixen les relacions amb l'Oficina Antifrau. Es dona compliment a la Llei d'igualtat de gènere al vetllar per la presència equilibrada de dones i homes entre els síndics. Es clarifica quines són les subvencions a percebre pels síndics en els supòsits d'abstenció, i s'incorporen noves incompatibilitats adreçades a l'oïdor de comptes i als membres de l'assessoria jurídica. I es crea la figura dels informes puntuals, amb l'objectiu de verificar una presumpta irregularitat rellevant. Amb la creació d'aquests informes s'obre la porta a fiscalitzar entitats per causes

que tinguin un fort impacte en l'opinió dels ciutadans. És el cas de les darreres informacions que algun mitjà de comunicació ha posat d'actualitat i sobre les quals no hem escoltat arguments clars per a refutar-les.

Senyors síndics, des del faristol els demano que se sumin a altres actuacions, que fiscalitzin amb informes puntuals, ara que els ho permetrà la llei, les fundacions que han quedat sota sospita i en concret pels fets denunciats, adjudicacions d'obres amb presumpte destí a la fundació d'un partit.

Per acabar, vull constatar la contradicció dels grups de l'oposició, que en la seva pràctica es neguen a renovar els membres de la sindicatura i en bloquegen el funcionament, mentre presenten un conjunt de propostes de resolució amb les quals intenten fer veure la seva preocupació per la fiscalització eficient, fent un flac favor a la independència i al bon funcionament dels òrgans de control del sector públic.

Des del meu grup demanem el màxim suport al dictamen de la ponència i que reforcem així la nostra democràcia.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, honorable conseller..., senyores i senyors diputats, és obvi que el nostre grup s'alegra de la previsible aprovació avui d'aquesta llei. Una llei que regula una institució cabdal, imprescindible per a la salut democràtica del nostre país. I, potser girant l'argument que ha utilitzat la darrera intervinent, fent-ho més amable, que ja convé, una institució que, en el moment en què el descrèdit ja no és de la política, sinó que comença a ser del públic, de tot allò que és públic, en el moment en què els debats es plantegen sistemàticament en blanc i negre, la sindicatura ens pot aportar una excel·lent feina, ens pot aportar matisos, precisions i rigor. Ens està aportant, de fet, totes aquestes qüestions, encara que a vegades en vulguem fer una lectura esbiaixada.

El text que avui aprovarem supera les mancances de la llei actual. Per això ho fem. I aporta, regula satisfactòriament aspectes importants. Delimitem quin és el camp d'acció de la sindicatura. I això ho fem amb una tècnica acurada d'enumeració i clàusula de tancament, perquè no hi hagin aquells dubtes que a vegades hi havien de fins on es podia o s'havia d'arribar. I, evidentment, i amb normalitat, hi posem els partits polítics i les fundacions que els són vinculades. És clar que sí!

Defineix quines són les exigències de col·laboració de les entitats fiscalitzades i de les relacionades, cosa que fins ara fèiem per via indirecta; ara queda recollit en el... (*L'orador estossega.*) Deia... —dispensin la pausa—, deia que ara queda recollit com ha de ser en el mateix text. Defineix i completa mecanismes de fisca-

lització dels partits polítics i dels ens vinculats. Aquí evidentment que això convenia. Defineix... (*L'orador estossega.*) Senyors, si algú té una juanola li ho agrairé moltíssim, perquè realment tinc problemes de gola; sé el que vull dir però no hi ha manera... Continuo..., ho intento, almenys. Defineix els termes de l'administració corporativa, cambres i col·legis professionals... (*Veus de fons.*) Moltes gràcies; no, no cal..., no cal més... (*Veus de fons.*) Cambres i col·legis professionals. Incorpora els òrgans parlamentaris al camp d'acció de la sindicatura. Incorpora amb major claredat les fiscalitzacions relatives a eficàcia i eficiència, i això ens pot donar potser pocs titulars, però en canvi ens pot aportar moltes millores; això, per tant, és positiu. Estableix els mecanismes per a l'exercici de les funcions previstes a l'Estatut; per tant, desenvolupem el nostre Estatut i, evidentment, la relació amb el Tribunal de Comptes. I, lògicament, en regula també els aspectes interns: la fórmula de renovació, el seu funcionament, les incompatibilitats –que sí que és veritat, nosaltres les hem volgut més dures del que ens proposava el Partit Popular; creiem que és bo que estiguin d'aquesta manera, que siguin més exigents, que és el que diu la llei.

I tot això, a més a més, hem estat capaços de fer-ho amb un consens important, amb un consens raonable. No sembla..., no està malament que més enllà del nombre de reunions hàgim aconseguit que el grup que diu que hem anat de pressa hi voti a favor i que el grup que s'abstindrà, el Partit Popular, agraeixi que hi ha hagut possibilitat –com ho ha fet– de debat, encara que hagi estat en unes poques jornades.

Per tant, una regulació, una llei de les que tenen llarg recorregut i de les que sembla que hem estat capaços de fer-les amb una certa capacitat de permanència. Però precisament per això ara cal complir la llei, i cal complir la llei més enllà de l'oportuna esmena de provocació que havia presentat el senyor Domingo. Perquè haig de recordar que ens aquests moments toca, d'acord amb la llei actual, però també amb la llei que avui aprovem, la renovació dels membres de la Sindicatura que tenen el seu mandat exhaurit. I haig de dir jo també –altres portaveus s'hi han referit– que aquest procés el tenim bloquejat –bloquejat. Sap com allò que alguns critiquen tant –i amb raó– quan es parla de la renovació dels membres del Tribunal Constitucional? Doncs, exactament igual.

I el grup majoritari de l'oposició fa servir molt sovint una frase que destina a altres grups, sempre la destina als altres grups: «Aquí diuen una cosa i a Madrid en diuen una altra, aquí fan una cosa i a Madrid en fan una altra.» Ves per on, exactament el que vostès estan fent amb la renovació de la sindicatura: a Madrid vostès es queixen del bloqueig –i tenen tota la raó–, però aquí vostès, en aquest moment, fins avui no han fet els deures que els pertocquen per tal de fer allò que ha de ser normal en un òrgan que volem allunyat de les velleïtats electorals, la renovació de qui toca i quan toca. Fins ara vostès ens deien allò: «Ho farem amb la nova llei.» Avui tindrem nova llei; haig de creure, vull creure que serem capaços de desbloquejar a partir d'aquest moment..., amb el mecanisme normal que preveu la llei.

Si això no es fa, si en les properes setmanes no es produeix el desbloqueig i, per tant, la renovació dels membres, això vol dir que el grup majoritari de l'oposició posa per davant el seu interès partidista o les seves especulacions, per davant del normal funcionament de les institucions; posa de manifest que vostès no estan compromesos amb el funcionament normal d'una institució com la sindicatura, més enllà de l'aprovació de la llei; posa de manifest que vostès, quan creuen que els convé, fan exactament allò que critiquen als altres, i això, per tant, els treu tota credibilitat; posaria de manifest, ves per on, que vostès a Madrid diuen una cosa i aquí en diuen una altra.

Vull expressar el desig –més que la confiança– que l'aprovació avui d'aquesta llei anirà seguida, les setmanes properes, de la renovació normal dels membres de la sindicatura que en aquests moments han exhaurit el seu termini i que la llei aprovada, que serem capaços tot plegats d'acabar aquesta legislatura, amb la llei aprovada..., això està fet, això en aquests moments està fet, però a més a més amb una sindicatura treballant pel bé de tots, amb plenitud i normalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Olano, em demana la paraula per...?

El Sr. Olano i García

Contradiccions i al·lusions directes.

El vicepresident primer

Té un minut, senyora...

La Sra. Olano i García

Senyora Cabasés, miri, la fundació FAES té domicili social a Madrid; per tant, no pateixi, que està sotmès al Tribunal de Comptes, no pas a la Sindicatura de Comptes. Però, miri, parlant de fundacions, si una fundació ha estat objecte de jurisdicció és una que vostè coneix molt bé. Sap quina és? La Josep Irla.

(*La Sra. Batalla i Nogués demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Senyora Batalla, per...?

La Sra. Batalla i Nogués

Per contradiccions.

El vicepresident primer

Té la paraula un minut.

La Sra. Batalla i Nogués

Molt bé. Voldria fer un aclariment, perquè la senyora Àngels Cabasés ha fet referència a un canvi de posicionament en el vot de Convergència i Unió, i això és fals. El dia que vam estar a la comissió vam estar esperant uns papers, perquè a més a més arribaven tard, s'ha-

vien de signar en aquell moment, i llavors van sortir uns dubtes tècnics. I, com que la persona interlocutora en aquell moment –que no era vostè– no ho va poder aclarir, simplement vam dir: «Bé, doncs, per no allargar això, fem una abstenció, i ja votarem a favor en el Ple perquè entenem..., i nosaltres hi estem d'acord.»

Per tant, senyora diputada, li he de dir que vostè ha volgut, deliberadament, donar a aquesta decisió una intenció política que no hi havia, i fins i tot ha insinuat un canvi de posicionament sospitos. Això no és així, i n'hi ha testimonis, perquè vostè ho sap. I, per tant, el que acaba de fer és tot menys un exercici d'aquesta honestedat que ha sortit a predicar.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Començarem per l'esmena número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem seguidament l'esmena número 65.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor i 120 en contra.

Votem seguidament les esmenes números 69, 71, 72, 73, 74 i 75.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor, 71 vots en contra i 50 abstencions.

Votem les números 99, 111 i 112.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament la número 109.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 70 vots en contra.

I la resta d'esmenes reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 117 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc votem l'esmena número 82.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 73 en contra i 12 abstencions.

I votem seguidament la resta d'esmenes reservades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 70 en contra i 15 abstencions.

Votem les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 117 vots en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de la Sindicatura de Comptes ha estat aprovat per 117 vots a favor i 15 abstencions.

De conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, passem a fer la votació final. La majoria absoluta, els recordo que és necessària per superar aquesta votació.

Comença la votació.

La majoria absoluta ha estat assolida per 116 vots a favor, 1 vot en contra i 14 abstencions.

Projecte de llei

de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00087/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín, que en fou designat relator.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breuissimament, espero no haver d'esmerçar més d'un minut i mig en aquesta primera intervenció que faig en qualitat de relator de la ponència que ha fet el debat i la discussió de les esmenes relatives a la Llei de reforma de l'impost de successions i de donacions.

En total s'han presentat 66 esmenes; d'aquestes 66 esmenes 14 corresponen als tres grups de l'Entesa –Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, 37 corresponen al Partit Popular de Catalunya i 15 al Grup Mixt.

Aleshores, en sessió de ponència, els grups de la majoria, els grups de l'Entesa, van transaccionar tres esmenes amb el Grup Mixt, que van servir també per transaccionar amb relació a aquells mateixos articles amb el mateix Grup Popular. Per tant, hi ha hagut tres transaccions amb el Grup Mixt, tres transaccions amb el Grup Popular, que fan referència als tres mateixos articles de la llei, que ja tindran temps, en tot cas, els diputats en el seu torn d'explicar el contingut d'aquestes esmenes i de la transacció a la qual s'ha arribat.

Per tant, del total de les esmenes presentades, n'hi ha 14 més 6, 20; de les 66 esmenes presentades n'hi han 20 que han estat incorporades o directament o en forma de transacció en el dictamen que posem avui a votació.

Llavors, només..., crec que és pertinent també explicar-los alguna situació especial que s'ha donat en el marc d'aquesta ponència, perquè crec que és bo informar els diputats de..., per això estem els relators, per explicar l'esdeveniment de les ponències. La ponència tenia una data, consensuada amb tots els grups parlamentaris. A un diputat ponent d'aquesta llei li va esdevenir una circumstància desgraciada, una mort d'una persona propera, i va esdevenir-se això el mateix matí en què s'havia de celebrar la ponència de la Llei de successions. Es va posar en contacte amb mi en tant que relator, i aquest diputat, que no forma part dels grups de la majoria, va sol·licitar un canvi de data, i a mi com a relator em va semblar absolutament justificat i raonable fer aquest canvi de data. Aquest canvi de data es va anunciar amb uns quants dies d'antelació a la resta de grups, es va posar una hora; un altre grup de l'oposició va manifestar la seva dificultat, es va intentar buscar una altra hora; també aquesta segona hora de la segona data prevista per a la ponència va ser impossible per a un dels grups de l'oposició, i això explica que la ponència se celebrés només en presència de cinc dels sis grups parlamentaris de la cambra, és a dir, un dels sis grups no va poder participar en la ponència.

Tanmateix, els grups vam considerar que era convenient fer la ponència igualment per dues raons: perquè feia molts dies que s'havia posat en coneixement dels diferents grups aquesta circumstància, a través dels tècnics respectius, i aquesta necessitat de buscar una nova data, i perquè el grup que no podia participar a la reunió de ponència era precisament el grup parlamentari que no havia presentat cap esmena a la llei. Per tant, d'alguna manera aquell grup en la ponència tampoc hauria pogut fer una modificació del que era el text presentat, el text entrat pel Govern, i en aquest sentit ens va semblar oportú fer la ponència igualment.

I sense més, acabo aquí la crònica d'aquesta ponència de la llei de successions.

Gràcies, senyor president.

El president

Passem al debat, amb la defensa de les esmenes reservades, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquesta hauria pogut ser una llei important, com tantes altres que aprova el Parlament de Catalunya –de fet, totes ho són, en la mesura que són aprovades per aquesta cambra. Però aquesta, especialment, que té una història molt concreta a la qual jo em vull referir avui, doncs, hauria pogut estar una llei important, evidentment, segons la nostra opinió, si hagués acabat tal com nosaltres voldríem que acabés

aquest impost. Estem parlant de la Llei de regulació de l'impost de successions i donacions, una figura jurídica, una figura impositiva que ha estat objecte de debat en aquesta cambra des de fa molt i molt temps.

Dic que hauria estat important si haguéssim aconseguit l'objectiu que el nostre grup parlamentari persegueix des de l'any 2003, que és la pràctica supressió, la pràctica eliminació d'aquest impost, de l'impost de successions i donacions. Però això no ha estat possible. I com veurem en el transcurs d'aquest debat, doncs, finalment continuarem, els catalans i les catalanes, pagant impost de successions i donacions, cosa que en altres indrets d'Europa i d'Espanya ja no passa.

No m'entretindré molt a explicar els antecedents, perquè els he explicat ja en altres debats que hem tingut, però sí que m'hi vull referir lleugerament, no? Aquest és un impost que, com vostès saben, nosaltres considerem injust i desfasat, que no serveix ja per al que va ser concebut en el seu moment i que nosaltres defensem, com ho hem ja en altres llocs on el Partit Popular governa, la seva pràctica desaparició. Tots sabem que és un impost estatal i que, per tant, des d'un punt de vista formal, no el podem fer desaparèixer, però sí que tenim, des de l'any 2001, precisament com a conseqüència del traspàs de competències que va fer en el seu moment, i de la millora del sistema de finançament, el Partit Popular, quan governava Espanya..., com a conseqüència, dic, d'aquell fet, de l'any 2001, Catalunya té capacitat normativa per poder regular aquest impost, igual que d'altres, i per tant el pot afectar sobre les reduccions, sobre les bonificacions, sobre la tarifa, la quota, etcètera. Bé, i la nostra proposta ha estat arribar a la pràctica desaparició, és a dir que pràcticament, doncs, no s'hagués de pagar, deixar-ho en la mínima expressió. I això no ha estat possible.

L'any 2003, justament poc temps d'aquell traspàs, el Partit Popular de Catalunya d'aquest Parlament ja ho va plantejar; l'any 2004, el mateix Govern va portar –o l'any 2005– una proposta, un projecte per debatre aquesta reforma per reduir aquest impost, que finalment va quedar en un calaix, no va ser possible; l'any 2007, en aquesta legislatura, el Partit Popular ho va tornar a plantejar, i hem mantingut diversos debats durant aquesta legislatura, fins i tot recordant que hi havia un compromís del president Montilla, de l'any 2007, al començament de la seva legislatura, on es pronunciava públicament dient que el Govern tripartit faria una rebaixa important d'aquest impost, però això no ho hem vist fins avui; estem a dia, concretament, 27 de maig del 2010. Subratllo la data perquè –després m'hi referiré– al meu entendre té una especial significació per què finalment aquest projecte de llei arriba avui a la cambra i no hi ha arribat abans.

L'acord que en el seu moment el tripartit va portar aquí, tots recordaran que va ser fruit de les corredisses dels passadissos del debat de la llei d'acompanyament, de mesures fiscals i financeres, d'aquest últim pressupost, no? Nosaltres en cada debat de pressupostos hem tingut debats sobre aquesta matèria i hem estat sempre, doncs, insistint per aconseguir millores en aquest impost, que efectivament cal reconèixer, perquè no reconèixer-ho

seria no reconèixer la veritat, que el Govern hi ha anat sempre fent petites modificacions, no?

Però, és clar, ha sigut molta la pressió social i política que el Govern ha hagut de suportar durant molt de temps per tal que finalment es pogués aconseguir equiparar la situació de Catalunya amb la de la resta d'Espanya i molts països d'Europa on aquest impost ja no es paga.

Però, és clar, arribat el moment, el Partit Socialista, amb el conseller d'Economia al capdavant, va portar una proposta, un esborrany de proposta, que Esquerra Republicana, doncs, hi donava certament suport, però, ai las!, no tenia el vistiplau d'Iniciativa per Catalunya Verds, que sempre ha defensat que aquest impost no s'ha de tocar, no s'ha de tocar mai, eh? Vull recordar inclús alguna frase cèlebre que hem escoltat en aquest Parlament, d'il·lustre representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, dient que mentre ells estiguessin al Govern aquest impost no es tocaria.

Finalment es tocarà. Jo felicito el conseller Castells, doncs, que hagi aconseguit arrencar com un queixal una petita reforma d'aquest impost, que suposo que a algú li deu fer mal encara, aquest queixal, després del que va dir en aquesta cambra, però, en fi, en qualsevol cas hi ha una petita reforma que s'aconsegueix com a conseqüència d'aquesta pressió. Clar, era necessari, perquè, si no, saben què passava, no? Passava que el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió feien la majoria en aquesta cambra catalana. Llavors no hi havia manera de poder tirar endavant això, no?, si no és que s'hagués optat per la fórmula que nosaltres sempre hem defensat d'anar a la pràctica supressió, a la pràctica eliminació de l'impost, que seria la manera d'equiparar-nos amb altres indrets com València, com Madrid, etcètera, no?

I ara arriba el moment en què el Govern fa una recopilació, després d'aquell acord del desembre del 2009; un acord criticat per molts àmbits socials, molt criticat, no?, molt criticat. I inclús vull recordar precisament un editorial, que aquest matí la llegia, repassant tota la documentació –ja són carpetes plenes de papers, no?, quan parlem d'aquest impost. Hi havia un editorial... –i ho dic perquè altres, quan convé, també fan referència a editorials importants, que es publiquen en el país, no?–, doncs, un altre editorial important; parlava precisament sobre successions, no?, i deia el següent, deia: «El impuesto de sucesiones no responde a los principios constitucionales de igualdad, progresividad y no confiscatoriedad. Además, la tributación de las sucesiones, al igual que sucede con las donaciones, supone un doble impuesto, ya que las rentas que se graban ya han tributado antes a lo largo de toda la vida del donante. Con ello, se penaliza a quienes han priorizado el ahorro, una cualidad que forma parte de la esencia de Cataluña. Al margen de estas consideraciones, no tiene ningún sentido que los herederos catalanes sean discriminados con respecto al resto de España.» Un editorial de *La Vanguardia*; vull dir que no és un diari, per alguns d'aquesta cambra, sospitós de dir coses estranyes, eh?

Per tant, ho dic perquè hi va haver una gran crítica i una gran pressió social en contra d'aquest acord, no? Però finalment, clar, el que arriba a aquesta cambra és

aquell acord, tancat: és un acord que s'aguanta amb pines, és un acord d'equilibris del tripartit, no és un acord que es pugui tocar, perquè si es toca es trenca el Govern, es trenca aquest acord que el Govern amb prou feines ha portat aquí, no? I això..., què passa?, què és el que condiciona, això? Això condiciona el projecte que ve aquí, a la cambra, i condiciona, doncs, l'inici de les negociacions teòriques de la ponència, no?

Clar, les preguntes que ens fem són: per què no es pot suprimir formalment aquest impost, que és el que plantejem des del començament?, per què no han fet el mateix que el Govern central va fer amb l'impost de patrimoni, per exemple, que és fer una bonificació de la quota del cent per cent, la qual cosa significa materialment la seva desaparició? Vostès hi devien estar d'acord, amb aquesta supressió, no, de l'impost de patrimoni? No? O és dels rics, aquest impost? Perquè després vostès em parlaran dels rics i d'aquestes coses, no? L'impost de patrimoni deu ser aquest, no?, el dels rics, però vostès van estar-hi d'acord, amb la supressió, amb la bonificació del cent per cent de la quota.

Per què s'entesten a mantindre'l, quan hi ha greus diferències territorials, fet que provoca importants fenòmens de deslocalització de persones i capitals? A altres països, amb més tradició democràtica que el nostre, més rics i més igualitaris, tal com el Canadà o Austràlia, que vostès els coneix molt bé, la força de les diferències territorials l'han fet desaparèixer formalment, ja. I a altres països més propers, com Itàlia o Portugal, també l'han fet desaparèixer.

L'impost a casa nostra és absolutament desnaturalitzat, no és un impost just, ni per la diferència territorial ni per la naturalesa i origen dels capitals els quals l'impost de successions grava. Vostès saben perfectament que la propietat d'una empresa té una reducció de la base imposable del 95 per cent. Per què no ho poden tenir la resta dels béns afectats? Només el paguen les classes mitjanes, però no el paguen les més riques, perquè les grans fortunes saben vostès que no estan pagant actualment ja aquest impost. Per tant, no facin demagogia amb això, després, en les seves intervencions, no?

I arriba el moment de la ponència. Comença la ponència, i sorpresa: una cosa que no ens havíem trobat mai en aquest Parlament. Suposo que al conseller la hi han explicat. Vostè no forma part de la ponència parlamentària, òbviament, com a govern, però li deuen haver explicat que es va produir la gran cacicada, si em permeten l'expressió, que quan era el moment d'acordar quines compareixences s'havien de fer en la ponència per poder escoltar opinions de diferents especialistes sobre l'impost, doncs, resulta que els tres grups que donen suport al Govern es presenten a la ponència sense cap ni una proposta de compareixença i es posen d'acord a votar en contra de totes les propostes de compareixença de la resta de grups.

I per tant aquesta és una llei, un projecte de llei que passa per una comissió, per una ponència, en què no hi ha hagut ni una sola compareixença, quan hi havia, doncs, penso, especialistes i persones enteses interessades a participar, a expressar la seva opinió, i diputats que teníem tot l'interès d'escoltar-los i poder, doncs,

naturalment, aprendre i millorar el text. Però, clar, és que aquest text venia tancat, era una comèdia aquesta ponència!; venia tancat, d'un acord que s'aguanta amb pines d'un govern que s'aguanta amb pines per millorar una llei que s'aguanta amb pines. Per tant, tot s'aguanta d'aquesta manera, amb agulles, no?, amb agulles s'aguanta això.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, amb aquesta tessitura, doncs, hauríem pogut senzillament no anar a la ponència, però ens va semblar que sí, que era de responsabilitat del nostre grup parlamentari assistir i presentar esmenes. Vam presentar trenta-set esmenes, de les quals efectivament tres han estat transaccionades; si m'ho permet, totes elles són importants, però aquestes tres de caràcter menor, tot i que entenc que milloren el text que ha portat el Govern.

Però nosaltres teníem una esmena bandera –teníem una esmena bandera–, de les trenta-set, que és la «capdebandera», que és l'esmena número 33, amb què nosaltres plantejem un nou redactat de l'article 57, o sigui un 57 bis, per entendre'ns, on parlem del que realment volem, del que realment fa anys que defensem –aviat farà deu anys que defensem això, no?–, que és la bonificació del 99 per cent en successions i també en donacions, quan parlem especialment dels grups I i II, afectats per la llei; bonificació del 99 per cent i ja està!, ja no cal perdre més el temps, ja no cal entrar en aquesta bonificació, en aquella reducció, en aquella petita..., aquell toc d'aquí, aquell toc d'allà, que si la tarifa aquí l'apujo un punt, aquí dos; fins a 800.000 euros vaig apujant, de 7 a 15, a 21, a 17, i a partir d'aquí 32 per cent –32 per cent a partir de 800.000 euros perquè se suposa que són rics. Home, si s'han copiat el model d'Alemanya, facin com a Alemanya: 32 per cent a partir de 25 milions d'euros, posen a Alemanya, no?

Vull dir, per tant, és a dir, no caldria entrar en tot això: bonificació del 99 per cent i ja hem acabat; el mateix que va fer el seu Govern amic de Madrid, a Espanya, amb l'impost de patrimoni, no? I aquesta seria l'única manera d'assimilar-nos a Madrid i a València, i també Catalunya ens hi equiparàrem i no passaria el que continuaria passant a partir d'ara, quan s'aprovi aquesta llei, i és que seguirem pagant més que els altres.

Jo els recordo un mapa que vaig treure aquí, en l'últim debat que vam fer..., que efectivament canviaria de color, aquest mapa, ara canviaria de color. Hi havia un mapa, que els el vaig ensenyar, on el verd és les autonomies amb menor càrrega fiscal, el carbassa són aquelles que tenen una càrrega fiscal moderada i les vermelles, les que pagaven més, la màxima, no?, que érem Catalunya i Extremadura. Catalunya canviaria de color: passaria de ser vermell a ser carbassa, passaria a ser carbassa, ja no seria vermella, d'acord, té el seu avantatge això també, eh? Però passaria a ser carbassa, no passaria a ser verda. I nosaltres voldríem que Catalunya fos verda –fos verda. Eh?, des d'aquest punt de vista, ens està bé que deixi de ser vermella, però voldríem que passés a ser verda, i no ho seria, els catalans continuarien pagant més.

Ara bé, hi ha una novetat important, això sí, i m'agrada subratllar-ho perquè crec que vostès quan expliquen la llei, que, per cert, m'ha semblat veure a casa fent *zap-*

ping, abans-d'ahir, segurament m'he equivocat i no ho he vist bé, eh?, a la televisió de casa m'ha semblat veure que estaven fent propaganda, estaven fent un anunci de publicitat que hi ha una reforma de la llei. Segur que no ho he vist bé això, perquè seria impensable, no?, que el Govern es gastés diners ara, amb el que cau, fent propaganda que fa una reforma d'una llei. Les lleis es reformen en el Parlament i un cop reformades, reformades estan i s'apliquen, no? No crec que calgui gastar diners fent anuncis publicitaris a la televisió que s'ha fet la reforma d'una llei. Segur que no ho he vist bé. Va ser fent *zapping* molt de pressa, ja m'hi fixaré. Si fos així, evidentment, demanaríem explicacions sobre aquest tema, no?

Però, efectivament, hi ha una novetat important: aquesta és una llei d'entrega per capítols, tampoc ho havíem vist mai això, és una altra novetat d'aquesta llei. És una llei d'entrega per capítols. Resulta que allò que vostès expliquen que són els grans beneficis de la reforma d'aquesta llei no s'aplica de cop, sinó que només té efecte en un 25 per cent de les seves reduccions fins al dia 30 de juny d'aquest any. A partir del 30 de juny d'aquest fins a l'1 de juliol de l'any que ve té una aplicació només del 62,5 per cent o 65,2, perdó. Això és molt interessant, perquè fixin-se vostès quina casualitat, o sigui, s'incrementarà l'efecte d'aquesta reforma el 65,2 per cent just quan ens apujaran l'IVA, eh?, llavors podrem compensar una mica el discurs polític: «Ens apugen l'IVA, però abaixem això, per tant, compensem les coses.» Res a veure una cosa amb l'altra. «No, és una casualitat», ja sé que és una casualitat, tan sols la poso de manifest, no?

O una altra casualitat: coincidirà aquest període amb la campanya electoral d'autonòmiques. No, és que això ho vaig fer fa tres anys. Quan el senyor Montilla es va comprometre a portar la reforma de la llei, vaig dir: «No la portarà fins que faltin pocs mesos per a la campanya electoral i mentrestant anirà aguantant el tema.» I efectivament ha passat el que es va preveure. I és que aquesta reforma entra en vigor el 2011, entra en vigor al cent per cent, a partir de l'1 de juliol. Per tant, a efectes pressupostaris no afecta fins al 2013, quant al pressupost de la Generalitat. Vol dir que, escolti, aquesta és una reforma que ja se la trobaran els que governin la propera legislatura, els d'aquesta legislatura ja no la viuran, aquesta reforma.

Per tant, home, tot plegat fa una mica la pinta enganyifa, no?, fa una mica olor..., fa un «tufillo» d'enganyifa tot plegat.

Per tant, nosaltres, en conclusió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...la nostra posició, la que hem defensat sempre –acabo, senyor president–, perquè entenem que això no resol el problema de greuge comparatiu que tenim respecte a tercers, no serveix per evitar la desinversió a Catalunya i no serveix perquè paguin els rics, sinó que se-

guirà pagant la classe mitjana catalana, la que ha pagat sempre, i, per tant, no ens podem equiparar a la resta d'Espanya.

Mantindrem la nostra posició i el canvi definitiu, això sí, cap a la supressió de l'impost vindrà, sens dubte, amb un canvi de govern quan el Partit Popular de Catalunya sigui decisiu també a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, desde luego no puede haber estado más acertado el diputado Comín cuando ha iniciado su exposición..., brevemente.

A la vista de los trabajos de ponencia del desarrollo del proceso legislativo en esta cámara hasta ahora, desde luego, la palabra que más le adecua a todo este proceso es brevemente o rápidamente o fugazmente. Porque si las prisas son la antesala de la injusticia que decía el clásico, en este caso, desde luego, las prisas puede que sean la antesala no sé si de la oportunidad o de la inoportunidad, pero, desde luego, del debate no, puesto que está claro —está claro— que en esta ley no ha habido debate, no ha habido confrontación de ideas, sí, aquí, muchas veces, pero en los términos concretos, y, desde luego, no ha habido el suficiente análisis.

El proceso de elaboración de la norma, de esta norma es un proceso desgraciado. Es un proceso desgraciado en la medida en que viene desde el inicio de la legislatura anticipándose que ya llega, que ya llega, que ya llega y en el final de etapa, en esta foto *finish* en que no ha habido comparecencias, en que no ha habido debate reflexivo en la ponencia, resulta que el contexto de la crisis puede que al final todo lo que se ha avanzado en una dirección haga que por el órgano competente, en este caso el órgano que se encarga de..., que es el competente en materia de impuestos sobre sucesiones, lleve en agua de borrajas todos los avances en materia de reducciones y que se establecen en el proceso de la norma. ¿Por qué? Porque..., yo he venido defendiendo desde el inicio de la legislatura..., cada uno ha tenido una especialidad en este teatro del impuesto sobre sucesiones: unos han defendido la supresión, otros han defendido su mantenimiento, y otros hemos venido defendiendo la necesidad de reducirlo pero estableciendo un componente armonizador en todas las comunidades autónomas para evitar la competencia fiscal a la baja, es decir, la guerra de comunidades en este tributo.

Y lo hacíamos, en primer lugar, porque nos creemos la Constitución, y creemos lo que dice el artículo 31 de la Constitución, que literalmente me gusta leerlo, porque es un precepto que me es especialmente grato. Dice: «Todos contribuirán al sostenimiento de los gastos públicos de acuerdo con su capacidad económica mediante un sistema tributario justo inspirado en los principios de igualdad y progresividad, que en ningún caso tendrán

alcance confiscatorio.» Este precepto, que me parece realmente clave en un modelo tributario progresivo y democrático, es a mi juicio de plena actualidad. Y por ello, y por estar radicalmente en contra de la guerra de las comunidades que se inició a partir del año 2001 sobre quién rebaja antes o quién suprime el impuesto, y por entender que este impuesto debiera ser armonizado en toda España, he defendido un criterio equivalente.

Y decía que a lo mejor todo este recorrido tiene marcha atrás, puesto que según sabemos parece ser que el Gobierno de la nación está decidido a dar cumplimiento a uno —a uno— de los aspectos de su programa electoral. ¡Oh!, milagro, va a cumplir al parecer o va a intentar cumplir una parte de su programa electoral, que por cierto, Zapatero en su programa electoral, inducido por el PSC, introdujo un aspecto muy calificador, que es que pretendía que, dado que se está fomentando la competencia fiscal entre territorios, se estableciera un mínimo común para todas las comunidades, en el impuesto sobre sucesiones, es decir, que se armonizara el impuesto en toda España con un mínimo común para evitar precisamente la guerra fiscal, la competencia fiscal a la baja que se ha reproducido en los últimos años.

De ahí que entienda que lo que hoy aquí se aprobará es realmente un avance en el sentido de que hace más equitativo el impuesto en el concepto de igualdad, puesto que todas las comunidades autónomas o lo han hecho desaparecer o lo tienen realmente muy reducido, y era absolutamente injusto para los catalanes, era a mi juicio contrario a la Constitución, a este principio de igualdad y progresividad al que se hace referencia en el artículo 31 de la Constitución, el hecho de que los catalanes pagáramos más que en otras partes de España, porque eso era contrario a la igualdad. De ahí que entienda oportuno realmente proceder a la reforma del impuesto sobre sucesiones en el camino de lo que he venido definiendo aquí como evolución fiscal, una evolución fiscal. Y en esta línea proceder a la reducción de determinados aspectos de la base imponible del impuesto de sucesiones o del tipo, en algún caso.

Pero, insisto, creo que eso probablemente será parcialmente eficaz, este impuesto, en parte por lo que ha apuntado el diputado Trillo en relación con la entrada en vigor de la norma... (*remor de veus*), perdón, el diputado Millo, en lo que hace referencia a la entrada en vigor de la norma... Disculpen el lapsus. Y en este sentido señalar que efectivamente a lo mejor en los términos que se aprueba este impuesto hoy probablemente no lo veamos nunca aplicado, bien porque el celo del Gobierno de la nación mediante la armonización del establecimiento de mínimos comunes para todas las comunidades lo hará imposible o bien puesto que no sé si otros gobiernos, cuando llegue la hora de la verdad, decidirán cambiar el modelo, puesto que aquí se han pronunciado en contra del mismo. Todo eso dependerá de las elecciones.

Además hay otro aspecto también clave que hemos conocido recientemente y que afectará a este impuesto, que es el hecho de que Bruselas, la Comisión Europea, ha dado un toque a las distintas..., al Gobierno español en relación con el trato desfavorable de los no residen-

tes, y esa es realmente una prueba de la desigualdad en cuanto que ha venido a decir: porque pagan por el impuesto estatal los residentes que están fuera de España y en función de las comunidades autónomas se produce una desigualdad clarísima en el pago de este impuesto. Por lo tanto, bien vía Bruselas, bien vía Gobierno de la nación, probablemente, lo que hoy aquí se apruebe no será aplicable en los términos en que se apruebe, desde luego, cuando entre en vigor.

Pasaré a analizar, aun cuando sea brevemente, las enmiendas que he presentado a lo largo del procedimiento legislativo. Presenté efectivamente quince enmiendas, de las que se han transaccionado tres, a ellas ha hecho referencia «brevemente» el diputado señor Comín, y me refiero a ellas con una cierta mayor extensión, pero tampoco mucha más, puesto que lo que viene a decir fundamentalmente es la modificación de la edad para acceder a las reducciones previstas en el impuesto sobre sucesiones y en algún caso, como es el caso de la adquisición de viviendas por donación, pues también se modifica la base imponible del IRPF aplicable para tener derecho a la misma. Es decir, que pasa de los 30.000, creo recordar, a los 36.000, a pesar de que tanto el Grupo Popular como el Grupo Mixto pretendíamos que fueran 50.000 euros en las enmiendas. Es decir, que es una de las transacciones que se han establecido en el curso de los escasos debates que ha tenido este proyecto de ley.

Fundamentalmente las enmiendas que he presentado abogaban, en primer lugar, por tratar de equiparar de alguna manera las reducciones tanto en el impuesto sobre sucesiones como en las donaciones, es decir, las adquisiciones por causa de muerte o las adquisiciones *inter vivos*. Nos parecía que este era un buen fin, es decir, que no hay que dar mayor penalización a la adquisición *inter vivos* que a la adquisición por causa de muerte, porque, en definitiva, la transmisión del patrimonio se produce por un caso, una razón forzada, se expira la vida, y en otro caso, pues por razón voluntaria, que es la donación *inter vivos*. Pero la razón de la reducción nos parecía equivalente. Por eso hemos mantenido este principio en alguno de los preceptos, fundamentalmente en lo relacionado con el título relativo a las adquisiciones lucrativas entre vivos.

E igualmente se ha incrementado la reducción de las cantidades en la base imponible en lo que hace referencia a las personas mayores de setenta y cinco años. También en lo que hace referencia a la reducción de adquisición de participaciones en entidades por parte de personas con vínculos laborales. E igualmente también la reducción por la adquisición de bienes del causante utilizados en la explotación agraria.

Estas últimas reducciones fundamentalmente han tenido como finalidad facilitar, digamos, el mantenimiento de la actividad laboral. De ahí que, por ejemplo, nos parecía excesivo mantener la necesidad de que el vínculo laboral para adquirir bienes del causante utilizados en la explotación agraria fuera de diez años cuando entendíamos que era suficiente con cinco años.

Igualmente, dada la complejidad técnica del impuesto, nos ha parecido procedente que, si durante el término voluntario de presentación se ejercitaban opciones dife-

rentes por el contribuyente, el régimen aplicable por la Administración fuera el más favorable al contribuyente y no el de la opción manifestada en último lugar.

Asimismo, nos parece especialmente procedente el mantenimiento del término de dos años, del plazo de dos años, en los aplazamientos y fraccionamientos del pago por los órganos de gestión; más cuando en estos momentos de crisis –y parece que la crisis va para largo– las dificultades financieras de muchos de las personas que reciban la donación o reciban la herencia, el patrimonio adquirido por causa de muerte, pues harían conveniente mantener este plazo de dos años para el aplazamiento, y no limitarlo al término de un año, como se establece en el proyecto de ley.

Un aspecto quizá menor pero significativo de la cicatería de los grupos que dan apoyo al Gobierno a la hora de mirar las enmiendas que han presentado dos grupos de la oposición..., porque un grupo, al parecer, va a votar favorablemente, a la vista de que no ha presentado ninguna enmienda; no sé si será así o no, estamos expectantes para saber realmente las razones. Pero sí que es cierto que... –insisto en la cicatería de los grupos que dan apoyo al Gobierno–, el hecho, por ejemplo, de no modificar el concepto de vivienda habitual, que precisamente perjudica en este caso a los más pobres, puesto que, como saben, el concepto de vivienda habitual, tal como se ha contemplado en la norma, es aquel que incluye la vivienda más los dos aparcamientos y el trastero que están en el mismo edificio o en el complejo de viviendas. Pues bien, en las zonas antiguas de las ciudades, donde normalmente viven los más pobres, precisamente no hay aparcamientos, con lo cual resulta que la gente que ya tiene el impedimento y el añadido de no poder disfrutar en su vivienda, en su edificio, de zona de aparcamientos y tiene que desplazarse a otras zonas, pues tendrá que tributar por las plazas de aparcamiento.

Esta reivindicación, que ha estado presente en todos los manuales de derecho fiscal, pues resulta que ni siquiera ha sido, yo creo que ni mirada, por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno. Por lo tanto, es, por supuesto, un tema menor pero significativo y que ejemplifica correctamente la posición del Gobierno en la materia.

Finalmente, nuestro grupo se abstendrá, se abstendrá en la tramitación del proyecto de ley, en primer lugar, por una razón: por discrepancias en cuanto a las formas que se han mantenido en el curso del mismo; creemos que han sido unas formas absolutamente inadecuadas. También porque creíamos que podía haberse mejorado con algunas de las reducciones y algunas de las aportaciones técnicas que se incluían. Y, estando de acuerdo fundamentalmente en la necesidad de reducir el impuesto –y eso es bueno que se haga así–, no se ha reducido a nuestro juicio suficientemente, pero también somos conscientes de que en estos tiempos de crisis no es posible la supresión de este impuesto; es más, somos partidarios, como ha quedado claro en mi exposición, de la armonización del mismo.

Recordando y parafraseando al presidente del Gobierno, al señor Zapatero, que a veces tiene razón, es época de coordinación de las comunidades autónomas, y en

este caso, en estos momentos y aquí, realmente, nada mejor...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...que ponerlo en marcha con el impuesto sobre sucesiones.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la primera salutació al senyor Martí Carnicer –sigui vostè molt benvingut–, i també als invitats que assisteixen a aquest debat.

Primera qüestió: tràmit parlamentari d'aquest projecte de llei, tràmit pròpiament dit. I un qualificatiu: penós; no cal anar més enllà: penós. Penós en quin sentit? En un sentit imputable als diputats de la comissió o als diputats que formaven part de la ponència? No. Ho torno a repetir, perquè no tinguem un debat gratuït sobre aquesta qüestió: tràmit penós, no imputable ni als membres de la ponència, ni al seu coordinador, ni als diputats de la comissió, sinó a la voluntat del Govern.

Vostès, com a grups que donen suport al Govern, es van avenir, van acceptar una pràctica que no té precedents en l'àmbit parlamentari en aquesta casa: suprimir les compareixences. Un diputat ha utilitzat el terme «cacicada»; bé, no aniré tan enllà. Diré senzillament que vostès s'han prestat a ser instrument d'una acció del Govern que tenia la voluntat de córrer, córrer, córrer i aprovar aquesta llei com l'estem aprovant avui. Legimitat que jo no discuteixo, que un projecte es vulgui que sigui aprovat; però sí que poso en tela de judici que definitivament aquest sigui el procediment.

I varem tenir un debat penós, en el si dels grups que donaven suport al Govern i aquells que no, home, si veritablement en un tràmit –conseller, gràcies per ser aquí un altre cop– com el de successions i donacions un govern adalid de la participació ha d'impedir les compareixences. Vostès, que han preconitzat la participació de tota la societat civil, arriba un projecte de llei que té importància i eviten les compareixences. Muts i a la gàbia. Però no els en faig responsables a vostès; en faig responsable el Govern. Primera consideració.

Segona consideració. Varem tenir una sessió de ponència –aquest diputat ja va expressar les seves disculpes al coordinador per no poder-hi assistir–, i vostès van tenir un treball d'aquests, segons he tingut l'oportunitat..., i ho han dit aquí els diputats, un treball així de: «Enllestim, que tenim feina, i ja està, mireu les esmenes i fora.» Jo crec que aquesta no era justament la fórmula

de tràmit parlamentari que una llei com aquesta, senyores i senyors diputats, mereixia. Tant de parlar d'aquesta llei, no permetem ni les compareixences, tenim una sessió amb nocturnitat i traïdoria respecte a la ponència, punt, fora, s'ha acabat la llei, s'ha acabat el projecte de llei. I jo crec que la ciutadania de Catalunya i els diputats d'aquesta cambra, sincerament, esperàvem una mica més de tota aquesta qüestió.

La raó final la va confessar ingènuament un diputat, un –només faltaria que en digués el nom– dels que dona suport al Govern, dient el següent. Deia el diputat: «Com que pensàvem que els grups de l'oposició portarien aquest projecte de llei al tribunal de garanties, no ens hem deixat enganyar i hem forçat tots els tràmits.» Heu forçat els tràmits fins a fer el ridícul. Això és el que heu fet, forçar els tràmits fins a fer el ridícul, evitant la compareixença de persones que alguna cosa tenien a dir en un projecte de llei d'aquestes característiques. Perquè aquest temor que això es portés al tribunal no s'ha produït. I, per tant, estem discutint aquí sense compareixences.

Això, quant al tràmit parlamentari. Vostès tindran dret a preguntar-se –ho feia el diputat Domingo–: «I doncs, i vostès per què no han presentat esmenes?» Per dues raons que no són procedimentals ni de sentiments; són dues raons estrictament polítiques. La primera, perquè tenim una proposició de llei alternativa presentada a aquesta cambra el 4 de maig; vocació política. La segona, tan política com l'anterior, i l'ha apuntat correctament el diputat Millo quan feia referència a aquest equilibri lligat amb agulles dels grups que donen suport al Govern en aquesta qüestió, i un ja porta massa jornades dedicades al Parlament per entrar en segons quin tipus de comèdia, i presentar unes esmenes que tenen la sort fixada, perquè vostès no podien variar pràcticament res d'un acord que tenien, no valia la pena. Ep!, recolzats, això sí –si no, hauria estat absolutament un error polític–, en una proposició de llei que tindrem l'oportunitat de discutir en aquest Ple. Si no, ens hauria estat jo crec que poc adequat. Però tenint aquesta proposició de llei i sabent el que ens esperava, i tenint la ponència que hem tingut, i gastant els esforços que hem gastat, diputat Domingo, no valia la pena emprar ni un minut del nostre temps a presentar aquestes esmenes que vostè, amb la fe que el caracteritza, ha tornat aquí a explicar detalladament, fent cas, per cert, justament, a més d'una valoració positiva del president Zapatero, en un moment absolutament idoni, aquell que diu: «Això de les autonomies, això es va acabant, ara.» Precisament vostè ha anat a fixar-se justament en aquest element d'un clàssic com el president del Govern. En fi, les coses són com són.

Punt 2, caracterització del projecte de llei. Després de cinc anys, arriba aquest projecte de llei. El diputat Millo encara ho feia més enllà. Jo poso cinc anys, sóc..., sap? Deixem cinc anys, i no cal que parlem d'illo tempore. (Veus de fons.) Ni que ho digui. Cinc anys de retard, i arriba en un moment molt particular, en un context de retallada absoluta per part de l'Administració central. Un, que és sensible i que sempre està obert, amb els ulls oberts que la política depari sorpreses, ha arribat a pensar: «Aquest Govern retirarà aquest projecte de

lleí.» Seria coherent respecte a moltes de les coses que han dit, tan a contracor com han vingut aquí, a tants problemes com els que han tingut, que en un context on el president del Govern diu: «Probablement haurem d'harmonitzar successions» i ensenya ja la poteta de la possible restauració de l'impost sobre patrimoni..., diu: «Escolti'm, aquí tenim una oportunitat, això val la pena que ens ho repensem, tenint la retallada tan gran que tenim davant.» I jo pensava, dic: «Potser sí que finalment aquests senyors seran tan amables, ens retiraran aquest projecte de llei», malgrat que jo no vull, com ara explicaré, que el retirin; però vaig pensar que això podia ser possible. En un context de retallada, on es parla de creixement d'impostos, d'harmonització de successions, de recuperar l'impost de patrimoni, de l'increment de transmissions patrimonials i de l'increment d'actes jurídics documentats, diu, un pensa que, clar, no té massa coherència que vostès ara vulguin reduir l'impost de successions i donacions.

Té coherència per a aquells que creiem en la moderació fiscal i que en època de crisi els impostos no s'han d'incrementar; això sí que té coherència. Però aquells que creuen el contrari, vol dir que arriben a aquesta cambra amb una contradicció ideològica fonamental, a saber: no hi creuen, però estan pressionats, pressionats, pressionats, primer per l'opinió pública, que naturalment només faltaria que no hi prestessin atenció, i segon, per la feina dels partits de l'oposició, que els ha portat fins aquí. I això crec que és indiscutible, perquè si això fos d'una altra manera, fa... –en Millo deia nou anys, jo en deia cinc–, hauríem parlat d'això fa molt de temps. Per a vostès, aquesta és una retallada que la fan a contracor, eh?, i la fan justament contra la voluntat –i el diputat Miralles diu que sí amb el cap– de part dels seus socis, perquè estan incòmodes.

Bé, un va pensar que potser això, davant d'aquest creixement, d'aquest esclat d'impostos a Espanya, vostès canviarien de posició. Però la pressió de la ciutadania, la pressió de l'oposició i les contradiccions resoltes –aparentment– són el que avui fa que discutim aquest projecte de llei.

Perquè no hi hagi males interpretacions i estalviar-los a vostès aquelles paraules, doncs, que a vegades generen falsos debats: el nostre grup parlamentari està satisfet avui que vostès presentin aquest projecte de llei. Dit d'una altra manera, i repetit una i deu vegades, que avui no és un mal dia per al Parlament de Catalunya. No és el dia que nosaltres voldríem, no és el dia de la supressió, però hem fet una retallada important. (*Veus de fons.*) Esperí's, esperí's, diputat. Hem fet una retallada important. I com que hem fet una retallada important –vostès s'ompliran la boca d'aquesta retallada– nosaltres creiem que és un bon dia, perquè avança justament en la línia que nosaltres preconitzem, que és que quedi clara la supressió –la supressió, la supressió– de l'impost. Però vostès donen una passa endavant, la donen en un mal context, la donen pressionada per l'opinió pública, la donen pressionada per l'oposició, però la donen: és un bon dia.

Podria ser un millor dia? Indiscutiblement, si avui en votéssim la supressió. Però fem una retallada, que per

nosaltres és insuficient, però és una retallada. Per tant, el Senyor els ho tindrà en compte. (*El Sr. Comín Oliveres intervé sense fer ús del micròfon.*) Aquest senyor, sí, aquest senyor, Comín. Els ho tindrà en compte. No servidor, servidor no els ho té en compte mai. El Senyor els ho tindrà en compte. Per tant, no batallem sobre allò que això no significa re; no ho hem dit. Vaig per tot el país, Catalunya, parlant de successions i donacions, i quan parlo d'això, dic: «Miri, aquest projecte de llei que discutirem al Parlament de Catalunya és molt millor que el que teníem amb les mesures de desembre, i nosaltres estem contents. Creiem que es deu molt a la pressió que hem exercit, però el tenim, endavant. Ara bé» –hi afegim–, «no és suficient. I volem la supressió, i tenim el dret a voler la supressió.»

Per què volem la supressió, senyores i senyors diputats? Exacte, perquè no tinguem cap debat eixorc sobre aquesta qüestió: u, perquè creiem que és un impost injust i desfasat; dos, pel greuge comparatiu que significa respecte d'altres comunitats autònomes; tres, perquè volem evitar desinversions i deslocalitzacions; quatre, perquè som conscients i ens preveiem la pitjor respecte a la desharmonització que hi ha a l'Estat amb aquest impost; cinc, perquè volem que els nostres diners es quedin a Catalunya, i sis, perquè pensem que, en una època com aquesta, els diners que estiguin en mans dels contribuents és una fórmula millor cara al consum per acabar i lluitar contra la crisi que la que els tinguin les administracions. Un pensa això.

Crec que tenim proves suficients, diputat Comín, malgrat que vostès es posi les mans al cap, que preferim els diners, de veritat, en mans dels consumidors de Catalunya perquè els gastin que en mans seves perquè els gastin malament. (*Remor de veus.*) Així és com ho pensem.

Clar, vostè ja té l'aspiració de quedar-se aquests diners per fer polítiques de redistribució. El conseller Castells és molt més modest: està content i feliç de pagar la nòmina. Vostè vol redistribuir; ell paga la nòmina i està content. Vostè vol redistribuir. Nosaltres no, preferim que aquests diners estiguin en mans dels consumidors, i que gastin ells com vulguin: tinguin consum, impulsin l'economia, ens facin créixer, sortim de la crisi i creem prosperitat. És el nostre esquema.

Ara bé, fixi's bé el que li dic, perquè no tinguem debats estèrils una altra vegada: la raó fonamental per la qual mantenim, senyor conseller, la nostra posició no és només per aquests sis elements que els diem, eh? Que nosaltres entenem que vostès poden estar en contra de tots sis, i ho respectem, diputada, cregui'm, ho respectem. No volem un debat eixorc sobre aquesta qüestió. Ho fem per una qüestió que, per nosaltres, és fonamental: tenim un compromís amb el poble de Catalunya. Punt i final.

Tenim un compromís amb el poble de Catalunya, que figura en el nostre programa electoral, que aquesta federació portarà la supressió d'aquest impost. I, com que portarà la supressió d'aquest impost, no podem votar, malgrat que ens sembla bé que avui discutim d'això, una supressió parcial, una reforma parcial. Volem la supressió. Tenim aquest compromís amb el poble de Catalunya: portarem la supressió d'aquest impost i ho

farem pràctic i viable. I per aquesta raó diem: «No podem votar a favor, senyor Domingo.» No amb el tipus d'argumentació que vostè plantejava, ni el tipus d'expectatives que el senyor Comín demanava, si votaríem a favor; no votarem a favor, malgrat que creiem que és una passa endavant, pels arguments que hem dit, i, sobretot, perquè tenim un compromís electoral amb el poble de Catalunya: suprimir l'impost. I prometem, avui, solemnement, en seu parlamentària, suprimirem l'impost, ep!, si arribem al Govern, és clar! Això dependrà, com és natural, del poble de Catalunya.

Per acabar –per acabar–, només una pinzellada respecte a l'alternativa que presentem. Presentem una alternativa de supressió, la discutirem ben aviat en aquesta cambra, que el que redueix a la mínima expressió és l'impost, parlant de bonificacions en el grup 1 i en el grup 2 del 99 per cent, en el grup 3, del 95 per cent i, en el grup 4, del 90 per cent, i reduïm, notablement, tots els coeficients multiplicadors.

Crec, sincerament, que tindrem l'oportunitat de discutir de tot això, però només volem fer una qüestió de síntesi, avui, aquí. Si de tota la intervenció jo pogués només enviar un sol missatge –un sol missatge– a tots aquells ciutadans que tinguin interès en seguir aquest debat, només els n'enviaria un: Convergència i Unió farà honor a la seva paraula i, si arribem al Govern, suprimirem aquest impost. I desitgem que, quan arribi, negre sobre blanc, Convergència i Unió pugui aplicar a la pràctica la supressió d'un impost injust, desfasat, que ens posa en diferències negatives respecte a les altres comunitats, que no aposta..., o que vol apostar per una harmonització en la qual nosaltres no creiem, etcètera.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor conseller, votarem en contra d'aquest projecte de llei. Sé que ho lamenta vostè profundíssimament, una altra vegada serà.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Teixidó, jo, avui, voldria començar donant-li les gràcies. Li vull donar les gràcies, perquè avui vostè ens ha fet la feina molt fàcil, molt, molt extraordinàriament fàcil, perquè vostè està gravat, ho podran veure els catalans tantes vegades com vulguin al llarg de la seva vida, una de les coses que vostè ha dit..., que és perfecte, vostè ha dit: «Vostè vol redistribuir» –diu– «i nosaltres no.» (*Veus de fons.*) Exactament això. Està gravat, senyor Teixidó, després es mira el vídeo. Ha dit: «I nosaltres no». I és exactament això, no hi ha més debat de fons. En el fons de tot..., i vostè avui ha sigut transparent..., a les paraules em remeto, sort que ens graven –sort que ens graven–, vostè no vol redistribuir, i, per tant, vostè és de drete, i és molt legítim, i nosaltres volem re-

distribuir, i més ara... (*Veus de fons.*) Senyor Teixidó, cadascú és responsable de les seves paraules, suposo. (*Remor de veus.*)

Senyor Teixidó, portem tres anys i mig..., crec que és el desè debat –vostè és el que porta el compte, em sembla que és el desè debat–, avui, suposo que és l'últim acte, no crec que tinguem... (*veus de fons*), bé, potser, tindrem temps de debatre encara la proposició que han entrat vostès. Jo no sé si hem cansat amb aquesta repetició, no?, reiteració del debat de les cabres..., però jo crec que, a part de cansar i esgotar la gent, hem fet una cosa més important, que és deixar molt, molt, molt, molt clara la diferència entre vostès i nosaltres. O sigui, entre altres coses, per això no ens va semblar imprescindible el tràmit de compareixences.

Deixi'm que li digui una cosa sobre això, senyor Teixidó. A mi, d'entrada, m'ha semblat una mica sospitosos que hagi dedicat tanta estona a discutir sobre el tema de procediment, perquè tinc la sensació que vostès ja no estan tan còmodes com abans en el debat de fons sobre aquest impost. Jo crec que, després de la nostra retallada, de la nostra reforma, de la nostra rebaixa de l'impost, que fa que ara només un 6 per cent dels contribuents paguin l'impost, per tant, només les grans fortunes, eh?: hereus, per sobre d'1 milió d'euros; vídues, per sobre d'1.200.000 euros... A partir d'aquí, vostès ja no estan tan còmodes, llavors, diuen: «Espera, dedicarem una estona de la discussió a parlar del procediment, perquè, així, ens estalviem de parlar del tema de fons...», també n'ha parlat –també n'ha parlat–, però com després –com després.

No escamotegem el debat de fons –no escamotegem el debat de fons–, però, deixi'm que li faci una consideració sobre el tema de procediment, no? I és que..., sap què passa? Mai podrem saber, mai... –no és que ens fiem o ens deixem de fiar de vostès–, mai podrem saber què haurien fet vostès en cas que haguéssim fet les compareixences. Perquè, en cas que haguéssim fet les compareixences, la seva petició de dictamen al Consell de Garanties hauria impedit l'aprovació per un tema de calendari en aquest període de sessions. I mai podrem saber quina hauria estat la seva decisió. Ara és molt fàcil per vostès. Ara, vostès, com que la petició de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries no altera res, no impedeix l'aprovació de l'impost, no la demanen, i queden com uns reis.

Però, senyor Teixidó, efectivament, nosaltres no podíem córrer el risc que vostès, sense motiu, enviessin aquest text al Consell de Garanties i aquest text no s'aprovés, perquè volem que s'aprovi dins d'aquesta legislatura. Per tant, quedi el tema de procediment aclarit.

Escolti, nosaltres hem fet la rebaixa que s'havia de fer. Ah, per cert, és una rebaixa que tracta molt millor els patrimonis petits que les rebaixes que han fet altres comunitats autònomes. Perquè nosaltres hem fet la rebaixa, sobretot, posant uns mínims exempts importants, i vostè sap que això garanteix una molt més alta progressivitat de l'impost. En canvi, la rebaixa que vostès deuen defensar, que és la que han fet les comunitats del PP, és bonificacions a la quota. I això tracta per igual a tothom, els que hereten grans fortunes i els que n'he-

reten menys: «El 99 per cent del que hauria de pagar, ja no m'ho pagarà, independentment del que li toqui pagar.» Nosaltres hem fet mínims exempts. Estem tractant molt millor les classes mitjanes i mitjanes amb un patrimoni moderat.

Vostès ho saben molt bé. Abans, un 56 per cent dels declarants pagaven impost. Amb la nostra reforma, només el pagaran un 94. Repeteixo, si cal, fins a l'extenuació, aquestes dades bàsiques. Dit d'una altra manera, abans, de les 88.000 persones que declaraven l'impost –dades del 2008–, 38.000 el van pagar. Ara, si ens mantenim sobre un total de declarants similar, vora les 90.000 persones, només el pagaran 5, 6, 7, 8.000 persones, aquest impost, eh?

Vostès ens diuen, en plena crisi –vostès ens ho diuen–: «No volem que ningú pagui re.» En plena crisi ens diuen: «No volem que ningú pagui re. No volem que les grans fortunes paguin re.» Senyor Teixidó..., senyor Teixidó... (*Veus de fons.*) Senyor Teixidó, la diferència entre vostès i nosaltres és que ho hem d'explicar amb números, perquè a la gent li és més clar. Nosaltres diem: «Si una vídua hereta 1.300.000 euros...» Ho diré amb les antigues pessetes, perquè s'entengui més... (*Veus de fons.*) I m'escolti..., com jo ho he fet, per favor, senyor diputat, igual com jo ho he fet, eh? 1.300.000 euros..., són 218 milions de les antigues pessetes. I nosaltres què diem? Una persona que hereta 218 milions, una vídua o un vidu que hereta 218 milions de les antigues pessetes, li demanem, després de la reforma, que pagui 14.000 euros..., 2 milions i mig; de 218 milions, que pagui 2 milions i mig, perquè considerem que 218 milions és un patrimoni important, com ho considera la majoria dels ciutadans d'aquest país. No sé a quin país viu..., la majoria de ciutadans d'aquest país deuen considerar que heretar 218 milions és heretar un patrimoni important, estic convençut que la gent que m'està escoltant coincideix amb mi en això. Nosaltres diem: «Que en pagui 2 i mig. N'hi quedaran 215 nets, no pateixi.» I vostè diu: «No, que no pagui re.» Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres, en plena crisi.

Posem l'altre exemple, els hereus. Nosaltres diem: «Un hereu que hereta 1 milió d'euros, 168 milions de les antigues pessetes...» Nosaltres diem: «Què volem que pagui? –Què volem que pagui? Doncs, volem que pagui 10.000 euros, eh? No arriba a 2 milions: 1.680.000 pessetes. És a dir, li quedaran 166 milions de pessetes nets.» Vostès diuen: «No, no, no, no... Un hereu que hereta 168 milions de les antigues pessetes no ha de pagar re, ni 2 milions de pessetes, ni 1 milió i mig de pessetes; no ha de pagar re.» No ha pagat, l'hereu no ha pagat, senyor Teixidó. (*Veus de fons.*) Ha pagat el... Escolti, senyor Teixidó, a veure si deixem d'enganyar la gent. (*Veus de fons.*) Qui tributa en aquest impost...

El president

I, sobretot, de fer un diàleg..., perdoni.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president, té raó.

El president

Intentem fer l'exposició tal com toca i...

El Sr. Comín Oliveres

Qui tributa en aquest impost no és el bé, qui tributa, qui se'n va a l'Agència Tributària a pagar és una persona, no és la casa que se'n va caminant cap a l'Agència Tributària. Tributa una persona, i la persona que tributa, senyor Teixidó, no ha tributat mai, és la primera vegada que tributa per aquells béns, la persona que tributa; el que paga, paga per primera vegada, deixin de parlar de doble tributació, perquè no és cert. (*Veus de fons.*)

Què aconseguim amb aquesta reforma? Escolti, doncs, aconseguim, per un cantó, aconseguim, traient de l'impost una part important dels catalans..., aconseguim preservar un 50 per cent, pràcticament, de la recaptació. Això és el que aconseguim. I, efectivament, aconseguim preservar un 50 per cent de la recaptació per fer el que cal fer més que mai, en aquest moment... Escolti, per les escoles rurals de la senyora Rigau, eh?, i pel PIRMI, i pels cursos que estem fent per als aturats i per les pensions, de les quals vostès, ara, són uns abrandats defensors. (*Remor de veus.*) Vostès no, vostès aquests 500 milions d'euros els són igual. (*Persisteix la remor de veus.*) A vostès els són igual...

Senyor president, si es dirigeixen a mi directament, jo em veig obligat a contestar-los?

El president

No. Vostè no té cap obligació de contestar-li, i ells no tenen ni tan sols la possibilitat de fer-ho. Per tant, els demano que continuem el debat amb la màxima tranquil·litat i s'estalviïn tots els comentaris possibles.

El Sr. Comín Oliveres

Escolti, i l'altra cosa que aconseguim, a part de preservar una part important de la recaptació és treballar per la igualtat d'oportunitats. Jo crec que avui ha quedat claríssim que la seva idea de justícia social i la nostra..., escolti'm, té molt poc a veure, no té quasi gens a veure. Vostè no vol redistribuir. Nosaltres volem redistribuir. A vostè li és igual la igualtat d'oportunitats, i a nosaltres no. I això és el que fa que estiguem en cantons separats de l'hemicicle, i que vostès estiguin asseguts al costat dels senyors del PP, i que nosaltres estiguem asseguts en un altre cantó.

Perquè jo crec que vostès encara és hora que contestin una pregunta, només queda que vostès..., aquest debat que hem fet deu vegades –aquest debat que hem fet deu vegades–, escolti..., només queda que vostès contestin una pregunta: «En nom de quin principi, de quina política, en nom de quin model de país, en nom de quina idea de la justícia social, vostès diuen que una persona que hereta 1 milió d'euros –1 milió d'euros– no ha de pagar ni tan sols 10.000 euros a compte de l'impost de successions? En nom de quina idea de la justícia social?» No ens tornin a dir que el seu partit és un partit transversal, on hi cap gent de dretes i d'esquerres... Ningú d'esquerres pot defensar el que vostè defensa, senyor Teixidó.

Jo ja sé que vostè és un liberal clàssic, a l'antiga..., que considera que els impostos haurien de desaparèixer i que l'Estat és la font de tots els desastres. Però ens pensàvem que, en el seu partit, no tothom pensava com vostè, i veiem que vostè ha aconseguit arrossegar a tothom a unes posicions completament extremes, que, a Europa, només defensen el senyor Berlusconi i els senyors del Partit Popular. El seu model de país, el seu model de justícia social deu ser el del Partit Popular. Per això, vostès, cada vegada tenen més coincidències amb el Partit Popular. Per això, a vegades, estan cada vegada més a prop, des del punt de vista programàtic, del Partit Popular. Deu ser això..., en política fiscal, en política social, deu ser això.

Però, llavors, contestin aquesta pregunta: «En nom de quina idea de la justícia social i en nom de quina idea de la cohesió, vostès defensen que tampoc el 6 per cent de les grans fortunes que hereten han de pagar re?» Perquè encara no ho sabem..., bé, de fet, sí que ho sabem, oi, senyor Teixidó?

Vaig enfilant la part..., la part final de la meua intervenció. Sap què és el que ens sembla més trist de tot això, de totes maneres? Miri, que vostès defensessin aquestes posicions fa tres anys, bé; vostè té una perspectiva que jo crec que els fets han començat a convertir en història, però té una perspectiva del pacte social i del paper de l'Estat i del paper dels mercats, i en nom del seu liberalisme doctrinari, etcètera, potser podia estar obsesionat, igual que la senyora Aguirre, a fer desaparèixer aquest impost. Molt bé.

Però, senyor Teixidó, no li fa un mica de vergonya, en plena crisi, seguir dient el que ha dit avui vostè aquí? No el fa pensar? Vostè..., no el fa pensar que l'estan escoltant molts dels aturats, moltes de les persones que veuran retallat el seu salari, moltes de les persones (*remor de veus*)..., moltes de les persones que veuran com les seves pensions, doncs, efectivament són afectades per la crisi? I a vostè..., al senyor Millo ja ni m'hi adreço, perquè ja sabem perfectament quin és el seu plantejament, però vostè, que l'escoltin totes aquestes persones dient amb tota la tranquil·litat que vostè no vol que les grans fortunes de Catalunya paguin res quan transmeten els seus patrimonis de pares a fills?, que el qui té la fortuna d'heretar una gran fortuna, que el qui té la sort –la sort– de néixer en una família amb patrimoni, aquest no ha de contribuir amb re?, aquest no ha d'aportar re? Perquè comprendreu vostè que el que estem fent amb aquest impost, senyor Teixidó, és repartir una petita, petitíssima part de la sort dels que tenen la sort d'heretar; que no és un mèrit, l'herència, que és una sort, senyor diputat.

I en plena crisi vostè ho diu exactament amb el mateix to, exactament amb la mateixa inflexió de veu, exactament amb la mateixa contundència que ho deia fa tres anys. I a mi, sincerament, a mi em dol –a mi em dol– constatar aquesta falta de sensibilitat social extraordinària.

Jo no em pensava que el meu Govern retiraria la proposta de llei, senyor diputat; no m'ho pensava, gens ni mica. El que em pensava és que vostès, en el marc de la crisi, deixarien de reivindicar la supressió total de

l'impost, i que vostès, en el marc de la crisi, entendrien que tothom ha de participar i també els grans patrimonis han de participar en la solució dels problemes fiscals que tenim.

Si tingués temps, cosa que no tinc... Senyor Millo, no li contesto perquè vostè ho diu de passada perquè sap que no és cert, ho diu de passada perquè no l'enganxi, ho vam demostrar l'altre dia: les grans fortunes paguen. Els més de mil fills que l'any 2008 van heretar més de mig milió d'euros i van pagar no són grans fortunes? Sí, ho vam... Més de mil fills a Catalunya van declarar un patrimoni superior, en alguns casos molt superior, al milió d'euros, i més de cent cònjuges van declarar un patrimoni a compte de l'impost de successions de més d'1 milió d'euros. Per a vostès això ja sé que no són grans patrimonis; per a la majoria dels catalans sí que ho són.

Jo només vull acabar dient que mai m'hauria imaginat, quan va començar aquesta legislatura, que fariem deu debats sobre això. Jo crec que ha estat un debat a estones dur. Espero que cap dels diputats s'hagi sentit mai poc respectat per cap de les meves paraules; en tot cas, no era la meua intenció. El que sí que era la meua intenció era defensar amb tota sinceritat les nostres posicions, i crec que ho hem intentat. I amb la mateixa sinceritat els vull dir que, malgrat les nostres discrepàncies, senyor Millo, senyor Teixidó, debate amb vostès sobre això, jo crec que ho recordarem durant molt temps, perquè, malgrat tot, ha estat un plaer.

Gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Àngels Cabasés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc vull saludar la directora general, Natàlia Caba, i el secretari general, Martí Carnicer, i agrair-los el seu suport i la seva professionalitat, abans de començar el meu discurs.

Avui és un dia important; avui aprovem una llei que és fruit una vegada més de la valentia i dels compromisos assolits. Un cop més vull tornar a reivindicar el paper del president del meu partit, doncs, per la seva valentia a empènyer i anunciar la reforma que avui culminem. I també vull reivindicar l'actitud rigorosa i responsable d'aquesta Govern a complir els seus compromisos.

Una reforma que s'implanta de forma progressiva per tal de garantir la sostenibilitat de la societat del benestar en un marc de greu crisi econòmica, efectivament, amb despeses socials creixents i ingressos decreixents, i ara podem afegir «de grans retallades en els sectors més dèbils». Una reforma pròpia d'un govern d'esquerres, que retorna la progressivitat a un impost que l'havia perdut, a través, mitjançant les diferents modificacions que havia sofert els darrers anys. Una reforma que, en aquests moments de greu situació econòmica, està més

que justificada; és una mesura justa, a favor dels més febles.

Aquells de vostès que encara en defensen la supressió ho han d'explicar. També amb aquest impost han d'afavorir els que més tenen? Aquells que no fa gaire temps van tenir moltes ocasions de participar i ser responsables d'un creixement desmesurat i especulatiu han de donar comptes als ciutadans que avui veuran retallats els seus sous, les seves pensions i els seus drets socials i que han vist passar, en aquest passat recent que esmentava, com molts han gaudit de situacions privilegiades.

Molts ens preguntem com encara alguns partits d'aquesta cambra defensen la injustícia social. Com s'explica que Convergència i Unió, en dates d'avui exactament, així ens ho ha dit el diputat, el 4 de maig, presenti una altra proposició de llei que se suma a les tres presentades al llarg d'aquesta legislatura, més dues esmenes presentades al projecte de llei de mesures; una proposició que torna a defensar encara ara, en el marc de la situació actual, la supressió total de l'impost, al nostre entendre per afavorir els que més tenen, i, a més, sense considerar en aquesta nova proposició una aplicació progressiva de la supressió i, per tant, sense tenir en compte quin és l'efecte sobre la recaptació. De fet, això no és el que van dient als ciutadans. Com és possible que en aquesta darrera proposta no parli ni de crisi ni d'aplicació progressiva de la retallada?

Una vegada més, vostès han fet allò que els vaig dir al desembre: si s'analitzen totes les propostes que han anat presentant, ni les bonificacions coincideixen, ni els tipus de gravamen que proposen són els mateixos, i a més a més les bases liquidables i les quotes íntegres que ens proposen no coincideixen; fins i tot la presentació de la proposta aquesta darrera que vostè esmentava, doncs, presenta matisos diferents respecte a la darrera que van presentar el mes de desembre de 2009.

Abans de pujar al faristol suposava –vostè ens ho ha confirmat–..., aquest estat un dels motius reals pels quals no ha aportat cap esmena al projecte de llei que avui estem debatent. Miri, no s'escudin en el fet que no s'han fet compareixences; durant molts anys aquí no se'n feien, de compareixences. Vostès saben perfectament que fa temps la reforma de l'impost s'ha debatut àmpliament en la nostra societat, de tal manera que fins i tot s'han creat plataformes al respecte que, un cop s'ha aplicat la primera fase de la reforma, s'han diluït.

Vostès han de dir als ciutadans que s'han equivocat, que han anat canviant d'opinió segons els ha anat convenint políticament, que han presentat diferents iniciatives en aquesta cambra amb diferents objectius. Ara toca dir que nosaltres som coherents i al costat dels ciutadans, que no n'han de sortir beneficiats els grans llegats, n'han de sortir beneficiats els familiars directes i aquells que volen que la seva activitat econòmica pugui continuar i, en general, els que reben un patrimoni situat en la franja de riquesa mitjana del nostre país.

En gairebé tots els debats que hem ofert a la cambra envers l'impost –i podem dir, i així ho hem dit, que són uns quants– ens preguntàvem quina era l'estratègia de Convergència i Unió i del Partit Popular. Avui no ho

farem; avui afirmem que no en tenen, d'estratègia. Del Partit Popular no en tenim cap dubte: allà on governen, l'han gairebé eliminat, i allà on no governen, demanen la seva eliminació; amb un objectiu clar, que ja s'ha demostrat i així es demostra al País Valencià i a Madrid: consolidar zones avantatjoses per als grans llegats. I un partit que quan té l'ocasió de resoldre-ho al Congrés –també ja els ho he dit en diferents ocasions–, malgrat el discurs, s'aixequen dels escons i no voten. La dreta sempre al costat dels més rics. Veurem què fan en un futur molt proper aquestes comunitats que han pràcticament eliminat l'impost, ja que la situació actual obliga, doncs, a fer una reducció dràstica del deute públic; per tant, veurem canvis, segur.

La reforma en profunditat que ha tirat endavant aquest Govern, la que defensa Esquerra Republicana de Catalunya, és a favor dels patrimonis mitjans de les famílies catalanes, les més perjudicades per aquest impost, i que amb aquesta reforma s'inclouran en el grup del 94 per cent de ciutadans que no hauran de pagar en la liquidació de successions i donacions. Una reforma que, efectivament, ha passat per un primer canvi legislatiu, introduint en la Llei de mesures fiscals i financeres, el desembre del 2009, un conjunt d'exempcions rellevants, unes exempcions que han permès que ja al gener el nombre de liquidacions amb quota zero, aquelles que no paguen per aquest impost, s'hagi incrementat fins al 86,7 per cent; és a dir, vuitanta-sis de cada cent liquidacions ja no han pagat per aquest impost, que permetrà que d'aquí a un mes aquest percentatge s'incrementi fins al 91,2 per cent; és a dir, noranta-una de cada cent liquidacions seran quota zero, i que d'aquí a un any, efectivament, n'hi haurà noranta-quatre de cada cent que no hauran de pagar per aquest impost.

Amb la segona fase de la reforma –em refereixo a la llei que avui aprovem–, s'aconsegueixen diverses fites addicionals, ja en data 1 de gener d'aquest any, tot i que la més important és la de dotar d'incentius suficients per a preservar la permanència de les activitats empresarials familiars i de facilitar la seva continuïtat i afavorir l'emprenedoria, amb un paquet de mesures necessàries més que mai en temps de crisi, que ajuden a facilitar l'activitat econòmica. Volem que la fiscalitat no sigui un fre a la continuïtat de l'activitat empresarial, familiar i, com dic, especialment en temps de crisi.

Amb la llei que avui aprovem es compilen en un sol text els canvis incorporats a l'impost els darrers anys. En tots els supòsits d'aplicació de les reduccions, s'estén als parents per afinitat. La modificació de la regla de manteniment suavitza el requeriment de mantenir durant cinc anys la mateixa activitat empresarial, un requeriment que sembla lògic en la línia de flexibilitzar les reorientacions de negocis, que són moltes vegades necessàries en les successions. S'incrementa la reducció per discapacitat, per assegurances de vida. S'hi incorporen noves reduccions per l'adquisició del negoci empresarial o professional, bé sigui per via de successió o per via de donació. S'estén la reducció a persones amb vincles laborals continuats. S'hi afegeix la reducció per l'adquisició de participacions en societats laborals. S'hi incorpora el supòsit de cessament anticipat de les activitats agràries com a supòsit per a acollir-se a la reducció.

Es crea una reducció nova en cas de donació de diners per a adquirir o constituir una empresa individual o un negoci professional, per tal de fomentar l'emprenedoria. I aixequem l'edat fins als quaranta anys.

A més a més, també es crea una nova reducció per aportacions a patrimonis protegits de discapacitats. És manté la reducció per l'adquisició d'habitatge habitual quan el causant ha tingut el seu darrer domicili en un centre residencial o sociosanitari. Es permet que es pugui acordar que el pagament es faci amb béns immobles de l'herència; una decisió, crec, important en un moment com el que ens trobem actualment, de crisi. I, per al gaudi de la reducció per l'adquisició de l'habitatge habitual heretat, es permet vendre'l si se n'adquireix o es cobreix la hipoteca d'un altre que sigui el nou habitatge habitual.

Jo aquí els he fet un enunciat d'aquells punts que crec que són les principals novetats, tot i que n'hi ha més, i que incorpora aquesta llei. Crec que era important donar a conèixer quines eren aquestes novetats, perquè no només el debat és ideològic, sinó que el debat toca realment la butxaca de les catalanes i els catalans del nostre país. I, doncs, una sèrie de canvis que, com he dit, se sumen a les importants bonificacions que ja s'estan aplicant i que, per tant, es van aplicar efectivament en una primera fase en la llei de mesures.

Jo vull acabar com he començat. Avui és un dia important per a la majoria de catalans. Avui culmina un reforma en profunditat de l'impost de successions i donacions en els termes que el nostre grup sempre ha defensat. Avui es posa de manifest més que mai a qui defensen els partits de l'oposició; avui es posa de manifest la utilitat de la política, i avui es posa de manifest que, quan alguns anuncien canvis, aquests es compleixen.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, primer, també vull començar pels agraïments, donant les gràcies als membres de la ponència, al relator, especialment també als que hi han assistit, al lletrat, als serveis lingüístics, i també a la senyora Natàlia Caba i al senyor Martí Carnicer, que s'ha excusat que no podia acabar el debat, perquè s'estava allargant, però agrair-li també aquests mesos de treball intens i la seva capacitat d'escolta.

És veritat que ha estat una tramitació ràpida, però posa punt final a un debat llarg intens i que des del nostre grup estem prou satisfets del resultat. Per nosaltres sí que és important; per al senyor Millo avui no és un dia important, per nosaltres sí que ho és, precisament perquè avui arribem al final d'un debat on mantenim l'impost. I és veritat, el senyor Teixidó ens mirava quan posava els arguments damunt la taula de per què s'havia de suprimir aquest impost.

Doncs, bé, quasi els contraris són els que nosaltres defensem. Nosaltres entenem que és un impost just, que precisament grava aquelles persones que pel fet d'haver nascut en una família o en una altra, doncs, tenen la sort d'haver heretat un patrimoni, perquè redistribueix la renda, i perquè va a favor precisament del finançament dels serveis públics.

I aquests criteris, des d'Iniciativa - Esquerra Unida, quan ja vam parlar el 2005 de reformar l'impost de successions, són els mateixos criteris que hem mantingut. En primer lloc, que les classes mitjanes i treballadores el deixin de pagar; en segon, que les grans herències continuïn pagant; en tercer lloc, millorar la progressivitat i millorar i simplificar l'impost; mantenir l'impost, part important de la recaptació, per mantenir el nivell d'ingressos que permeten garantir els serveis públics.

I aquests eren els nostres criteris. Ho són avui per determinar el nostre sentit del vot, ho van ser el 2005 i també ho van ser el 2007, i també en la Llei de mesures fiscals. Aquests no han canviat: justícia, equitat, redistribució i manteniment dels recursos públics. Per tant, defensar el manteniment de l'impost de successions i donacions davant l'amenaça de la seva eliminació. Això no és una contradicció avui. El que nosaltres hem defensat en aquesta retallada és l'amenaça i l'espasa de Dàmocles que tenia damunt aquest impost per ser eliminat. Aquests són els criteris que ens guien.

Però abans d'entrar en una reflexió més política del que significa per al nostre grup parlamentari que aquí les coses es fan diferent, per què hem marcat la diferència, entenem, des d'Iniciativa - Esquerra Unida..., hem marcat la diferència respecte a València o Madrid, perquè allà entenem que la discriminació ve per una altra banda, ve pel nivell de serveis públics que tenen aquestes comunitats autònomes. Però també fem les coses diferents del que fa el Govern de l'Estat, perquè aquí hi ha una majoria que ha apostat per un model fiscal més responsable i just.

És veritat que des del nostre grup voldríem anar més enllà, però abans d'entrar en aquesta reflexió sí que vull aprofitar també part del temps per explicar què és el que aprofitem avui.

Aquest text ens ha permès parlar de tot, no només de retallades fiscals, de què retallem i a qui retallem la seva contribució a les finances públiques, sinó que per fi podem parlar de com ho gestionem, com ordenem tota la normativa existent, com donem seguretat jurídica al contribuent i com assegurem la transparència i els mecanismes de control per combatre el frau.

Des del nostre grup parlamentari sempre ho hem dit, cal serietat i rigor a l'hora de parlar de fiscalitat. En aquest país i a tot l'Estat cal una reflexió seriosa sobre el frau. Actualment, el frau fiscal suposa una de les amenaces més importants a l'estat del benestar, perquè és utilitzat, precisament el frau fiscal, per qüestionar la legitimitat de la fiscalitat, i posa en dubte la justícia del sistema, separant entre els responsables i els que s'escaquegen, i a més a més aquesta línia que els separa sol ser la mateixa que separa els treballadors, les rendes mitjanes i les grans fortunes.

Aquesta llei, doncs, aborda finalment la regulació completa de l'impost; una llei que precisa l'abast del tribut, aclareix conceptes, introdueix referències clares d'altres lleis, per a un millor control. Per al nostre grup aquesta és una de les qüestions més importants de les que aprofitem avui. Avui queda més clar quins béns tributen i quins béns no tributen. Posem més traves als tramosos.

I què més suposa avui aquest projecte de llei? Doncs, en primer lloc, millora les condicions perquè les donacions siguin utilitzades en inversió productiva i creació de llocs de treball.

En segon lloc, millora l'equitat de certs col·lectius i posa la llei a l'alçada dels temps. Avui la família de sang no té per què ser el millor criteri per avaluar el vincle emocional entre les persones. Per això, des del nostre grup parlamentari, hem volgut fer especial incidència a reconèixer situacions de convivència, ajuda mútua o, en el cas de les empreses, reconèixer el paper d'aquells treballadors que han prestat serveis durant molt temps.

I, en tercer lloc, també volem destacar el caràcter preferencial que es dona a les cooperatives i societats laborals, elevat a la bonificació. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida, defensem especialment aquest model d'empresa. En moments com l'actual, es demostra que són les que menys destrucció d'ocupació generen, que són empreses arrelades al territori i no sotmeses a les dinàmiques de la deslocalització. I si és el model clarament a defensar, doncs, també cal defensar-lo des de la fiscalitat.

I tornant a la reflexió més política que deia. En el debat a la totalitat el senyor Teixidó deia que aquest projecte era el penúltim capítol del serial de l'impost de successions. I és veritat, ens ho ha tornat a dir avui. Vostès no descansaran fins que aquest impost s'elimini; ja ho han avisat. Parlaven d'un compromís amb l'electorat. Independentment que caigui el món a sobre, vostès van dir que eliminarien l'impost de successions, i és igual el que passi. Molt bé; d'això, se'n diu tossuderia, no tant entrar a fer política també en funció del que passa i en funció de la realitat.

Però avui és un bon dia per fer memòria d'aquest serial. En els debats sobre fiscalitat, des del nostre grup, hem hagut de sentir de tot: que érem uns bolxevics, que érem uns antics, que l'impost de successions era un impost confiscatori; precisament els mateixos arguments que el senyor Sánchez Llibre al Congrés per defensar la supressió de l'impost de patrimoni. Perquè, clar, Convergència i Unió s'apunten a tots els regals fiscals proposats. L'aliança precisament entre el Partit Socialista Obrer Espanyol i Convergència i Unió ens ha portat a la situació actual. Però vostès no en tenien prou; mentre la retallada de Zapatero empobreix pensionistes, empleats públics, ofega ajuntaments i amenaça els serveis públics, vostès simultàniament registraven en aquest Parlament una altra vegada l'eliminació de l'impost.

Però, escolti'm, després d'anys de demagògia i irresponsabilitat, la realitat és tossuda. Avui el clam popular és que la política d'austeritat passi perquè qui s'estrenyi el cinturó siguin aquells que més tenen. Aquest és el clam popular, que nosaltres compartim i que vostès no volen escoltar. La ciutadania es sent enganyada per la

demagògia i la competició per rebaixes fiscals, perquè tenen conseqüències, i avui les pateixen els treballadors i treballadores.

Convergència i Unió ha estat al costat del Partit Socialista en les rebaixes successives de l'impost de societats, en les rebaixes del tipus per a les rendes altes de l'IRPF, en la desfiscalització dels beneficis i plusvàlues, en l'invent de les Sicav, al costat del Partit Socialista eliminant l'impost de patrimoni. I també han estat avui allà donant cobertura a la major retallada de drets socials que hi ha hagut a Espanya. I Catalunya en patirà les conseqüències.

Els 30.000 milions anuals de reduccions fiscals es converteixen ara en una austeritat que d'entrada vol treure 15.000 milions als treballadors, fruit de les seves retallades fiscals. Però sap quina és la diferència? Que aquí a Catalunya la majoria ha estat una altra. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida estem particularment satisfets perquè avui posem punt final a aquesta cursa de rebaixes fiscals, perquè els hem plantat cara a vostès i també a d'altres més propers que en el seu moment es volien deixar endur per aquest populisme.

Avui la realitat ens dona la raó: un govern d'esquerreres és aquell que defensa els serveis públics, els treballadors, els serveis socials, i en garanteix la seva estabilitat amb una fiscalitat justa i a l'alçada d'Europa. Vostès en diuen «dogmàtic», del fet de ser responsable. Té gràcia. És dogmàtic, quan a tot Europa es demana reduir el dèficit, passejar autobusos prometent rebaixa d'impostos? O no és dogmàtic que vostès en tota la legislatura hagin parlat de fiscalitat per eliminar-ne i retallar-ne als que més tenen?

Des del nostre grup, estem satisfets d'haver aconseguit mantenir de forma raonable l'impost de successions. Avui, gràcies a la fermesa del nostre grup, disposem de més instruments a Catalunya per lluitar contra la crisi, més que els que tenen a Madrid. Saben que, si haguéssim fet cas, avui tindríem 712 milions d'euros menys per a aquest 2010? I, escoltin, això no es compensa amb la cantarella de les despeses protocol·làries.

I saben què passa? Que avui la mateixa crisi, la retallada de ZP, del Govern Zapatero, els ha desemmascarat. Les alegries fiscals es paguen, i avui són més paleses que mai les conseqüències injustes, perquè retallar el dèficit exclusivament per la despesa és de dretes. No pot ser que en els anys de creixement la riquesa no s'hagi repartit. De fet, el pes dels salaris en la renda nacional ha anat disminuint any rere any. Els treballadors són més pobres, i, a sobre, la complicitat dels governs de l'Estat amb Convergència i Unió ha fet que la fiscalitat els jugui en contra; una fiscalitat com la que defensen, que ha anat només a beneficiar les rendes altes i els beneficis empresarials. I ara, quan toca fer els deures, tornen a rebre els de sempre, també amb la seva complicitat.

Vostès avui seran còmplices de les retallades de l'Estat, ho han estat, mentre aquí demanen retallades d'ingressos. El seu cinisme, la seva irresponsabilitat no té límits. Sens dubte, en economia són vostès descarats, i no amaguen el que són; ja parlaven del seu compromís. Però nosaltres tampoc: hem estat clars i som coherents

amb el que diem i amb el que votem, hem plantat cara a Catalunya i a Madrid als xecs i als regals fiscals per als rics, tant quan ho proposen els grups de la dreta com quan altres en tenen temptacions, arrossegats per campanyes mediàtiques.

Però aquest és el paper de la política: ser responsable quan cal, fer pedagogia quan cal. Vostès ens diuen «dogmàtics»; jo els diré que la política es tracta de convencions, d'escoltar a tothom i no només a uns pocs, de tenir valors i defensar-los, de ser ferm amb els lobbys. I avui, amb els temps que corren, també es tracta de plantar cara, de defensar els que no tenen altaveu, d'anar a contracorrent quan cal, perquè massa sovint la realitat és prou crua perquè ens acabi donant la raó.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

El senyor Fernández Teixidó demana la paraula? (*Pausa.*) Té un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, només... Tenim un tràmit parlamentari que té, senyor president, la següent peculiaritat: un fa una intervenció respecte a la llei i hi han els tres grups que donen suport al Govern per atacar directament la intervenció sobre la llei. Aquest és el lloc..., que vostès reparteixen i acostumen a aplicar.

Dues qüestions específiques. Una per a vostè, diputada Ortiz. Vostè que s'ha omplert la boca aquí de consciència social..., volem veure exactament què fan vostès, amb el seu Govern de què formen part, quan comencin les retallades a Catalunya, a deu, dotze, quinze dies vista. Això és el que volem veure. Surt aquí a la tribuna, s'omple la boca de consciència social, tracta de commoure'ns, i vostès votaran, per no perdre la cadira que tenen al Govern, sempre al costat del Govern, la retallada, i se l'empassaran.

I exactament el mateix per al senyor Comín, que ens ha donat una lliçó d'ètica i redistribució. Vostè pertany a un partit, senyor Comín, que ha protagonitzat la retallada de drets socials més gran de la història de la democràcia. (*Remor de veus.*) Ho comprèn? Exactament així, Comín! I tracta de donar lliçons a tothom i vostè és partícip d'un govern com el que presideix el senyor Rodríguez Zapatero. Això és el que vostè ha de tenir en compte!

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Comín Oliveres i la Sra. Ortiz Castellví demanen per parlar.*)

El president

Senyor Comín i senyora Ortiz, els dono la paraula. Senyor Comín... (*Veus de fons.*) També un minut, eh?

El Sr. Comín Oliveres

Sí. Senyor Teixidó, miri, a part que vostè se n'ha abstingut, en aquest paquet de mesures, per tant, deuen entendre també que en algun sentit deuen ser necessàries,

si no hi han votat en contra, li vull dir que per nosaltres, senyor Teixidó, el patriotisme –el patriotisme–, ser un patriota, no vol dir intentar aprofitar-se del país per viure estupendament. Això no és el patriotisme, senyor Teixidó. (*Remor de veus.*) Per nosaltres, el patriotisme és lluitar perquè tots els catalans –tots els catalans– puguin tenir una vida digna, senyor Teixidó.

El president

Senyora Ortiz. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, si us plau! Un minut, senyora Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Senyor Teixidó, el veig molt esverat; segurament perquè és difícil justificar-se. De moment, l'única retallada que hi ha hagut ha estat avui al Congrés dels Diputats i vostès n'han estat còmplices.

I estic convençuda que el nostre grup serà igual de coherent a Madrid que aquí, a Catalunya.

El president

Posem a votació... (*Persisteix la remor de veus.*) Posem a votació les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En aquest cas, no hi ha hagut demanda de votació separada.

Doncs, sent així, comença la votació.

(*Veus de fons.*)

S'atura la votació.

He dit que votàvem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Atès que no hi ha hagut demanda de votació separada, les votàvem totes alhora.

Repetim la votació, eh? Queda clar el que votem? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 70 vots en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 116 vots en contra i 13 abstencions.

Votem finalment la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions ha estat aprovat per 70 vots a favor, 59 vots en contra i 3 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 300-00286/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo. *(Pausa.)* Senyor diputat, pot parlar.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten... Honorable conseller, presentem una interpellació en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre les mesures d'ajust econòmic per afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic. Ja ha vist vostè, senyor conseller, que està tenint un matí fort, no?, perquè des que hem començat, a primera hora, que estem parlant de temes que l'afecten directament. En el debat que hem tingut en aquests moments sobre l'impost de successions i donacions inevitablement hem acabat amb una picabaralla parlant precisament de les mesures d'ajust econòmic que s'adoptaven aquest matí o que eren ratificades aquest matí en el Congrés dels Diputats, on hem vist com uns grups i altres s'acusaven que si alguns allà avui han votat que no i després aquí hauran de votar que sí, i altres allà s'han abtingut i després aquí no sabem què votaran, si votaran que sí o votaran que no, en el cas que calgués votar les mesures que el Govern aprovi, cosa que..., ja veurem si és aquest el procediment o no? En qualsevol cas, el que li puc assegurar és que el Partit Popular votarà el mateix allà que aquí, votarà el mateix aquí que allà. Possiblement, en aquest sentit, altres grups no puguin dir el mateix.

Vull començar aquesta interpellació, senyor conseller..., com es pot imaginar, ens interessa molt saber quin és el capteniment del Govern amb relació a les mesures, no només a les mesures que ha pres el Govern espanyol, a les quals també faré alguna referència, sinó especialment a les mesures que ha de prendre el Govern de Catalunya amb relació a aquesta matèria. Però abans vull fer una prèvia; si m'ho permet, m'agradaria dir que aquest canvi d'opinió que nosaltres notem —o sigui, veiem un canvi d'opinió en el Govern— entenem que és un fet a celebrar.

El Govern ara, i en boca del màxim responsable de la política econòmica del Govern català, diu que cal ser valent, que cal ser rigorós en la lluita contra el dèficit públic. Això ja fa dies que ho anem sentint, especialment des del dia que el president Rodríguez Zapatero va anunciar que faria una gran retallada en l'àmbit que després comentarem. Però ens alegra molt sentir també que, de la mateixa manera que el senyor Zapatero ha rectificat en el que deia fins ara, també aquí el conseller d'Economia rectifica. Eureka!, ja era hora. Una mica tard, diria jo, no? És una llàstima perquè fa pràcticament tres anys que li recordem al màxim responsable de la política econòmica catalana que el dèficit públic a

Catalunya creix massa, que està desbordat, que és galopant i que l'endeutament que hem de suportar ens ofega.

I en els diferents debats que hem tingut en aquest Parlament parlant precisament sobre això, interpellacions que hem materialitzat sobre el dèficit públic posant sobre la taula la manca de planificació..., la manca de previsió d'un govern que, sense anar més lluny, l'any 2008 preveia un dèficit de 480 milions d'euros, que després ens va dir, en el primer trimestre de l'any següent, quan es comencen a donar les dades, que el dèficit definitiu era de 4.800 milions d'euros, i que pocs mesos més tard finalment ens va acabar dient, per escrit, contestant una pregunta nostra, que el dèficit definitivament de l'any 2008 era de 5.272 milions d'euros, no? És a dir, de 480 que s'havia previst fins als 5.270 milions d'euros és una «petita» desviació de més del 1.000 per cent, del 1.200, pràcticament, no? Doncs mentre nosaltres li fèiem aquestes reflexions al Govern i li demanàvem que prengués mesures —ho fèiem el 2007, ho vam continuar fent el 2008, ho vam continuar fent el 2009 quan debatíem el pressupost del 2010— li dèiem que estava fent pressupostos que eren mal planificats, que eren pressupostos que no responien a la realitat, on s'inflaven els ingressos i, a més a més, creixien les despeses, la resposta del conseller sempre era que no, que això era positiu, que era bo, que el dèficit en temps de crisi era bo. Paraules textuais seves, no m'entretindrà a llegir-les, però hi ha intervencions seves, reiterades intervencions en les quals vostès ens contesta a nosaltres dient que el dèficit era positiu i que en temps de recessió era la millor mesura. En canvi ara l'escoltem dir que no, que s'ha de lluitar contra el dèficit públic passi el que passi i peti qui peti.

Bé, en qualsevol cas, contents pel canvi d'opinió, però descontents pel com. Perquè, clar, atacar el dèficit públic es pot fer de moltes maneres, però entenem que l'enfocament, l'orientació, la música que sentim no és la que voldríem sentir. Dic la música perquè no coneixem encara quines són les mesures que el Govern pensa prendre. I aquí és on anem. No tan sols som Catalunya el territori de tot Espanya més endeutat per habitant —més endeutat per habitant—, en deute total per habitant..., ja sé que vostè em parlarà de la ràtio PIB, però si vostè calcula el deute per habitant som els més endeutats de tot Espanya; concretament, doncs, 5.316 euros per habitant; és la ràtio més alta que hi ha..., però, m'he equivoca, 3.027 euros. És la ràtio més alta que hi ha de deute per habitant; l'última dada que hi ha del Banc d'Espanya.

Però, en qualsevol cas, malgrat que la situació és aquesta, nosaltres el que voldríem saber, senyor conseller, ja que vostè ha decidit canviar d'opinió, rectificar i ja accepta les tesis que el deute i el dèficit no sempre són positius, la pregunta que li fem avui és: ens pot avançar, ens pot explicar definitivament quines són les mesures que pensa prendre el Govern? Perquè, clar, ja fa dues setmanes que el Govern es reuneix en el context de les mesures d'ajust contra el dèficit públic i vostè no ens diu què pensa fer el Govern. Ens anuncia algunes coses; algunes ens agraden, altres no gens, però ens agradaria..., si vostè pogués concretar una mica més perquè

poguéssim conèixer exactament què és el que el Govern pensa fer per treure'ns d'aquesta situació, no?

I li vull fer una altra pregunta, senyor conseller. Què opina vostè de què va servir aquell ple extraordinari que vam fer sobre la crisi econòmica el 24 de febrer? De què va servir? Perquè li vull recordar que la lluita contra el dèficit públic –suposo que hi estarem d'acord– no és la solució per sortir de la crisi –no és *la* solució–, és una part de la solució, eh? Però generar ocupació, generar riquesa i combatre l'atur no se soluciona només lluitant contra el dèficit públic, no? Vàrem fer un ple extraordinari per parlar de la crisi econòmica, on nosaltres, aquest grup parlamentari, situava el dèficit com un dels problemes més importants, perquè mentre el Govern s'ha anat endeutant, durant aquest temps, les empreses han anat tenint menys crèdit; a mesura que el Govern augmentava el seu deute, proporcionalment el crèdit privat anava disminuint. I aquell ple extraordinari havia de servir perquè d'aquí sortissin mesures. No van sortir mesures, va sortir un acord per fer una gran cimera. Vàrem fer la cimera el mes de març. I després vàrem engegar una ronda de contactes bilaterals. I tot això, avui, tres mesos més tard, continua pràcticament igual, sense acords i sense mesures. Quina és l'opinió que li mereix aquest procés? N'està satisfet?

També voldríem saber, conseller, què opina concretament de les mesures que el president Zapatero ha impulsat? Si vostè també comparteix que és bo congelar les pensions de la gent gran, per tant que perdin poder adquisitiu, si creu que això serà bo per sortir de la crisi, o si, des d'un punt de vista social és la millor manera d'afrontar la situació. O per exemple tota la retallada que es viurà en l'àmbit de la dependència. Segueix pensant també, senyor conseller, que la pujada de l'IVA no és convenient? Ho dic perquè, si jo no estic equivocat, un dia vostè va dir que no era excessivament partidari de la pujada de l'IVA, aquesta que se'ns acosta l'1 de juliol d'aquest any. M'agradaria saber, ens agradaria saber al nostre grup parlamentari si continua pensant el mateix i si creu que realment no és la millor mesura per sortir de la crisi, per generar ocupació, per estimular la demanda, etcètera.

I, francament, tenim un dubte; també ens agradaria plantejar-li si vostè ens el pot resoldre, no? Per què el Govern encara no ha pres mesures des que s'ha anunciat aquest canvi d'orientació en la política econòmica? És que hi ha algun problema intern en el Govern? Perquè els ciutadans també estaria bé que ho sabessin. Hi ha algun problema de discrepàncies en els tres partits que formen part del Govern perquè les mesures que uns proposen possiblement no siguin les que els altres estan disposats a recolzar? Ho dic perquè, a la vista de la votació d'aquest matí en el Congrés dels Diputats, un podria pensar que els tres partits que formen part del Govern no pensen el mateix amb relació a les mesures que cal prendre. I possiblement això sigui el que està dificultant que el Govern de Catalunya pugui ser eficaç a l'hora de decidir, d'acordar i prendre mesures, amb la qual cosa això..., estarien pagant els plats trencats els ciutadans. Ens agradaria que ens ho poguéssim explicar.

I si els anuncis que ens ha explicat vostè, que pensa que encara ha d'anar més lluny a Catalunya, afectant més el salari dels empleats públics, apujant altres impostos també a Catalunya, com l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, o afectant també les inversions, si realment el Govern pensa anar per aquí.

Què farà el Govern? Aquesta és la pregunta d'aquesta interpellació. Aquest pla d'austeritat que ens anuncia realment entrarà en les matèries que nosaltres proposàvem? Aquell document que vam presentar nosaltres després de la cimera, en el qual hi ha un capítol molt complet, que vostè coneix perfectament, per reduir el dèficit públic retallant la despesa innecessària i superflua, aprimant l'Administració, reduint el nombre de conselleries, etcètera, és un capítol que vostès estan disposats a tenir en compte? O ja se'l ventilen directament i el llencen a la paperera?

De vegades, senyor conseller –i no s'ho prengui malament– ens dona la impressió que vostè està obligat a impulsar aquest tipus de mesures quan vostè realment no hi creu, perquè mai les havia defensat. Si és que realment això ha canviat, també ens agradaria saber-ho. Però sobretot ens agradaria saber si podem seguir dialogant i podem arribar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...a acords sobre les mesures que cal prendre en lloc de fer-ho per reial decret, com es fa en altres llocs del territori espanyol.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, vostè ha començat dient que el PP serà coherent i votarà el mateix aquí que allà, diu. Doncs, serà coherent en la irresponsabilitat –li ho haig de dir– i en la gresca i l'atac a l'adversari i al partidisme polític abans que pensar en l'interès del país. Avui n'hem viscut una demostració palpable; el comportament del PP avui al Congrés dels Diputats és un comportament que fa molt mal, m'entén? Perquè per sort hem tirat endavant el decret llei; si no s'hagués tirat endavant realment en aquests moments la situació de l'economia espanyola seria crítica, que és potser el que buscava el PP. O sigui, abans guanyar les eleccions que no evitar que el país s'ensorri, que no adoptar un conjunt de mesures –poden ser opinables; jo crec que són substancialment les que calia adoptar– per mirar de tirar endavant a partir dels magnífics fonaments que tenim, efectivament. Miri, gran coherència. Preferiria que vostès en això fossin menys coherents amb el PP de Madrid, d'Espanya.

El dèficit públic creix massa. Encara estic esperant que em digui, per tant, quines despeses vol que abaixem o quins impostos vol que apugem. Perquè, és clar, vostè també és molt coherent, en això, com en l'altre, amb el PP de Madrid; doncs, en això també és molt coherent: com que el dèficit públic creix massa totes les receptes consisteixen o bé a apujar algunes despeses o bé a abaixar alguns impostos. Fantàstic. I així segur que el reduïrem.

I després vostè busca una contradicció en una cosa que, en tot cas, haurà de buscar contradicció a tot el món, perquè vostè sap que quan les coses canvien les polítiques i les mesures també han de canviar? Miri, fa un any la norma, el que tocava eren estímuls fiscals. Aquí i a tot arreu. I per això els països tenen els dèficits que tenen. I ara, una vegada hem sortit del túnel, hem evitat el pitjor, l'economia mundial no s'ha ensorrat, el que toca és consolidar el pressupost fiscalment. Efectivament, també aquí i a tot arreu. Els únics que es veu que no se n'assabenten són vostès, que van amb la marxa fixa posada, amb el dogma posat; el dogma sempre és el mateix, i així anem. O vostè no se n'ha assabentat. Vostè no ha obert la finestra i ha mirat què passa al món? Vostè no sap que fa un any la regla d'or era «estímuls fiscals»? i que avui la regla d'or és «consolidació fiscal»? No...?, o és que és una mania que tenim nosaltres només? M'entén, home? Però siguem una mica seriosos de cara als ciutadans, sobretot, que es mereixen un respecte, es mereixen un cert respecte.

I finalment m'emplaça: «Les mesures, què passa amb les mesures?» Doncs, miri, li ho explicaré. És molt senzill. Sap què passa amb les mesures? El dia 12 de maig el senyor president del Govern en una sessió parlamentària va anunciar que calia adoptar un conjunt de mesures. Benvingut. El dia 21 de maig, una setmana més tard, el divendres de la setmana següent –és a dir, el de la setmana passada, encara no fa una setmana–, el Govern de l'Estat va aprovar el decret llei, el reial decret llei, que va sortir publicat, per cert, el dilluns, i algunes rectificacions el dimarts. I avui, ara fa unes hores, ha estat ratificat pel Congrés dels Diputats. (*Veus de fons.*)

Nosaltres, el Govern de Catalunya, el 18 de maig, és a dir, immediatament..., si vol, miri, abans que el Govern de l'Estat, que ho va fer el divendres d'aquella setmana, vam sortir dient... –per cert, el Govern de l'Estat, m'equivoco, va ser el dijous que ho va fer, no el divendres, doncs, resti un dia del dia que he dit abans–, vam sortir dient: «Miri, nosaltres adoptarem un conjunt de mesures que aniran en aquestes línies bàsiques, però fins que no hi hagi el Reial decret llei de l'Estat no ho podem fer.» Perquè normativament hi ha un conjunt de qüestions essencials... –suposo que vostè ho sabia, si ho sabia malament, perquè aleshores ha fet demagogia, i si no ho sabia malament, perquè havia d'estar informat–, essencials que depenien del que digués aquest Reial decret llei, no del què digués, és que no teníem cobertura normativa si no hi havia el reial decret llei. O sigui que miri com són les coses, fins fa unes hores no estàvem en condicions. Ara està ratificat, suposo que sortirà la publicació, i estarem en condicions. I no passi ànsia, que en els propers dies..., és a dir, perquè entri en vigor l'1 de juny, el Govern aprovarà el decret llei corresponent.

I aquí em perdonarà vostè que entengui que la primícia del que jo penso l'ha de tenir el Govern, que coneix el que jo penso, no vostè, i que jo, per prudència, també, no puc donar per aprovat un decret llei que el Govern encara no ha aprovat. De manera que així són les coses.

Dit això, aquest Govern es va anticipar, des del primer moment, a adoptar mesures contra la crisi i de contenció i retallada de la despesa, com a vostè li ha de constar: les del 4 de setembre de l'any 2007, quan vam veure que començava a anar malament l'impost de transmissions, seriosament malament, i vam, ja, fer una congelació de crèdits de gairebé 500 milions d'euros; les mesures de control de la despesa del 15 de juliol de l'any 2008, relatives a tot un conjunt de disposicions que afectaven el personal, i de retenció del 25 per cent dels crèdits de determinades partides, aquelles que són especialment sensibles des del punt de vista de l'opinió, no?: publicitat, campanyes institucionals, informes i estudis, etcètera. I, especialment, en destaco tres, no?, la del 23 de juny, de l'any 2009, en la qual vam fer una retenció de crèdits de 850 milions d'euros, esperant a veure què succeïa en el sistema de finançament. De manera que no està malament el que ha fet aquest Govern quant a polítiques de contenció de la despesa.

Mesures? Tres paquets importantíssims, un parell o tres també d'una certa dimensió, amb resultats apreciables, i els ho explicaré. La despesa liquidada l'any 2009 creix només un 2,8 per cent sobre la del 2008; excloent, evidentment..., comparant-la bé, o sigui, comparem xifres comparables. De manera que, evidentment, quan vam fer el crèdit extraordinari per absorbir tota la despesa aplaçada, evidentment això s'ha de separar, o tot el que era increment a causa de la Llei de dependència, evidentment, desplegament, o desplegament de mossos, 2,8 per cent.

Aquestes partides sensibles... –publicitat, estudis i treballs tècnics, atencions protocol·laries, exposicions i dictàmens–, reducció del 25,6 per cent l'any 2009. L'any 2010 l'execució està sent una execució que demostra fins a quin punt hi ha una contenció, una disminució del 0,2 per cent de la despesa corrent el primer trimestre. Aquestes partides sensibles el primer trimestre una reducció del 38 per cent, i més en concret allò que té a veure en informes i estudis, vostès saben que han sigut objecte d'un interès especial, una reducció del 60 per cent gairebé respecte a l'any anterior, i un nivell d'execució del 7,5 per cent el primer trimestre. I el dèficit, per cert, el dèficit del 2009 és de 600 milions d'euros menys que el del 2008: de 5.200 a 4.500. De manera que política de contenció de la despesa amb uns resultats evidents; els agradarà més o menys, però són evidents.

Això és suficient? Doncs, miri, no és suficient –no és suficient–, i perquè no és suficient ens hem compromès a reduir el nostre dèficit. L'Estat espanyol s'ha compromès a reduir-lo pel conjunt del sector públic de l'11,2 per cent l'any 2009, al 3 per cent l'any 2013, i nosaltres, les comunitats autònomes en el seu conjunt, a reduir-lo fins a l'1,1 per cent l'any 2013. I aquestes mesures d'ara el que fan no és canviar aquest objectiu, que segueix sent molt ambiciós, molt exigent, una reducció importantís-

sima del dèficit, sinó que el que fem és anticipar l'objectiu, fer una reducció molt més dràstica l'any 2010 i l'any 2011, de manera que el conjunt del dèficit l'any 2011 pugui quedar ja en un 6 per cent del PIB.

I nosaltres aquest any farem una reducció molt important, amb mesures molt tangibles, que aniran bàsicament en quatre línies que són les que jo ja vaig anticipar-me a anunciar la setmana passada, i que aquest decret llei que aprovarem els propers dies, doncs, recollirà d'una forma precisa, després que l'Estat hagi publicat ja el seu reial decret llei. Primer, en tot el que té a veure en el terreny de les retribucions de personal, la reducció mitjana d'aquests 5 per cent dels sous i amb caràcter, a més, més dràstic, en percentatge més elevat, per a aquells que tenen retribucions més elevades fins arribar a un 15 per cent per als membres del Govern. I estem estudiant, també, d'acord amb el que diu el reial decret llei de l'Estat, quin és el perímetre del sector públic que això ho pot contemplar. Sabent, com hem dit i com hem manifestat, que sí, sí, que nosaltres pensem que el que seria raonable seria que es pogués aplicar al conjunt del perímetre del sector públic; però, naturalment, dins de les limitacions reals que hi ha per fer-ho, òbviament. Nosaltres podem adoptar un conjunt de disposicions que poden afectar a tothom, però les societats mercantils és més complicat, i, en el cas que hi hagi convenis laborals entremig, doncs, evidentment, això s'ha de tenir en compte.

En segon lloc, el que hi haurà és una reducció important de la inversió, els projectes es mantenen, però, en canvi, es reprogramen i en alguns casos s'alenteixen els ritmes de licitació i d'execució. En tercer lloc, s'introduirà també una reprogramació... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –un segon, senyor president, acabo de seguida–, un alentiment en el ritme d'aplicació de determinats serveis que estava previst fer. En quart lloc, hem contemplat, efectivament, l'apujada d'un impost, concretament, d'un parell d'impostos, que són transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, transmissions de 7 a 8 per cent perquè l'habitatge de segona mà tingui la mateixa tributació que l'habitatge nou i amb l'IVA pujarà, sembla coherent. I, finalment, la cinquena línia és la racionalització i simplificació del nostre sector públic i de les entitats que en formen part a partir de l'informe que ha elaborat la Comissió d'experts que va ser nomenada en el seu moment i que portarà, sens dubte, a una important reducció, li ho puc anticipar, del nombre d'entitats que avui el conformen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Sap què passa, senyor conseller?, que vostè puja aquí i justifica coses que són injustificables, i aleshores, no se m'enfadi..., a vostè no

li agraden les coses que jo li dic, però, clar, puja aquí i diu coses que no són justificables de cap manera.

Com pot ser que constantment el Govern ens digui que tot el que fa ho fa bé, que quan calia fer dèficit feia dèficit, i ara com que no cal no n'ha de fer, i les coses vagin tan malament. És a dir, com pot ser que el Govern estigui entestat a fer-li creure a tot el poble de Catalunya que les coses van malament perquè és com un destí inevitable. És a dir, van malament perquè no hi ha més remei, és com una mena de situació a la qual els ciutadans s'han de resignar. Perquè, clar, sàpiguen vostès, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que el Govern ho ha fet tot bé: si, quan calia fer dèficit, n'ha fet, n'ha fet molt, exageradament, ha planificat malament, ha fet malament els pressupostos o els ha maquillat, no ho sé, en qualsevol cas, no s'han ajustat després a la realitat; però, compte, és el que calia fer. Després les coses van com van. La situació econòmica és la que és. L'atur puja com puja. El dèficit galopant ja no hi ha com aguantar-lo, i ens han de venir de fora a dir el que hem de fer, perquè si no ens ho haguessin dit de fora possiblement avui no estaria prenent aquestes mesures ningú aquí. Ha hagut de venir, algú de fora, a dir-nos-ho, però..., no, no, ara sí que fem el que hem de fer també: ara hem de lluitar contra el dèficit públic, ara sí, abans no. Tot menys acceptar que hi pugui haver alguna opinió o alguna proposta o algun punt de vista, quant a la política econòmica, que vingui dels grups de l'oposició que pugui ser acceptable.

Doncs, francament, no li ho podem acceptar, almenys dialècticament no li ho podem acceptar. Perquè estem convençuts que la quantitat ingent de mesures que hem proposat en aquest Parlament durant tota aquesta legislatura per afrontar la crisi, per dinamitzar l'economia, per fer-la créixer, per generar ocupació, etcètera, són mesures que si el Govern hagués pres en consideració avui la situació econòmica de Catalunya seria diferent, i no estaríem a la cua com estem, sinó que estaríem sent capdavaners.

Aquesta és la nostra convicció, i vostè coneix les nostres mesures. Ara vostè s'entesta a justificar que el que ha fet és el que havia de fer malgrat que ens ha portat a la situació que ens ha portat. I ara ens vol fer creure que farà allò que nosaltres fa temps que li demanem que faci, perquè ara sí que toca fer-ho, i ho farem perquè volem. No. Vostè ho fa perquè no té més remei. El que passa és que no s'ho creu..., ni vostè s'ho creu –ni vostè s'ho creu.

I, a més a més, ens dona les dades, que és veritat, que el Govern ha anat prenent mesures: el setembre del 2007, el setembre del 2008 i el juny o juliol del 2009. Però, clar, els resultats a la vista estan –els resultats a la vista estan. Jo li he preguntat moltes vegades, i vostè sempre fuig una mica d'estudi, aquest increment desmesurat, aquesta desviació desmesurada de dèficit que hem tingut el 2008, més del 1.000 per cent de desviació..., i en el 2009 vostè ens anticipa que el dèficit serà de 4.600 milions d'euros. No sé si està ja en condicions de dir que aquest és el definitiu, si és la dada del primer trimestre, o quan arribarem al juliol d'aquest any ens rectificarà i també ens dirà que *donde dije digo, digo*

Diego, i que el dèficit ha sigut més gran. En tot cas, jo m'he apuntat la xifra, com que l'ha dita vostè des d'aquí me l'apunto, no?

Ara, sincerament, jo li feia una petició, que ja m'ha contestat, eh?, ara li diré el què en penso del que m'ha contestat, és clar. Jo li estava fent una petició. Aquí el dia 24 de febrer es va fer un ple extraordinari per parlar de la crisi econòmica, i nosaltres ens el vam prendre seriosament aquell Ple, perquè ens vam pensar que el president Montilla convocava aquell Ple, sincerament, per fer un debat sobre la situació i per acordar mesures entre tots. I ara, després de tres mesos, quan no hi ha hagut cap acord –cap acord–, no dic que el Govern no estigui preparant mesures, segurament ho fa paral·lelament en aquest procés que el mateix Govern va iniciar per negociar amb els grups de l'oposició i amb tots els grups de la cambra mesures que poguéssim acordar. Doncs, no ho ha fet.

Pel que estem sabent i pel que coneixem avui, paral·lelament, el Govern prepara un decret per al dia 1 de juny. Els dos darrers dimarts no ha pres mesures, perquè s'ha d'estar pendent del que passi al Govern de l'Estat, i el dia 1 de juny, sí. Home, doncs, això és una presa del pèl –això és una presa de pèl–, perquè vol dir que vostès sense intentar acordar el que faran és aprovar un decret i ens el comunicaran i ja està. Vol dir que, de fet, estaven fent una mica de comèdia. I ens anuncia mesures, que nosaltres ja li anticipem que no hi estarem d'acord en algunes d'elles, perquè entenem que aquestes mesures que vostè ens anuncia, de, encara, reduir més sobre la nòmina del personal a tots els empleats públics, a més a més reduint les inversions, a més a més afectant sobre alguns serveis, apujant els impostos, això sí, racionalitzant l'Administració... Miri, aquesta la hi compro, perquè fa tres anys que els demanem que ho facin això, però no ho fan; diuen que ho faran, però no ho fan. Les altres..., jo crec que és una orientació equivocada del que realment en aquest moment fa falta.

I li torno a fer la darrera pregunta, que ja la hi he feta altres vegades: per què es neguen absolutament a reduir la mida de l'Administració de la Generalitat de Catalunya? Són necessàries quinze conselleries? No hi ha cap comunitat autònoma a Espanya que en tingui tantes, no n'hi ha cap, som la que en tenim més, més que aquelles que tenen més habitants que nosaltres.

El vicepresident segon

Senyor diputat, vagi acabant...

El Sr. Millo i Rocher

Home..., per què no van per aquest camí també? Jo penso que seria una bona acció. Es podrien reduir despeses per aquí i es podria afectar menys sobre les inversions, per exemple, o sobre la despesa social, que nosaltres, personalment i com a grup,ensem que no és el que li convé en aquests moments a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, no ho sé, jo no em dec haver explicat o vostè no em deu escoltar, si en això li hem fet cas. Li he dit que una de les línies de mesures precisament serà la reducció i la simplificació de l'Administració pública. O sigui que ja ho veu, es pot apuntar un «tanto».

Miri, vostè fa un discurs en el qual, bàsicament, diu: «Hi ha inevitable resignació», eh?, «destí inevitable, resignació, les coses van malament...» Jo em pregunto què hi té a veure amb el que jo he dit. D'on pot desprendre vostè...? Llavors ho he vist: el «destí inevitable» i la «resignació» són perquè, segons vostè, el Govern pretén que ho ha fet tot bé. D'acord. O sigui, com que el Govern pretén que ho ha fet tot bé i les coses en economia van malament, vol dir que la culpa que vagin malament és del Govern, i que el Govern es conforma, resignadament, a veure com van malament. Home, és una illació causal, com a mínim, una mica pintoresca. Perquè, escolti, si depèn del Govern, és que aleshores també van malament a Alemanya per culpa del Govern?, i a França per culpa del Govern?, i a Itàlia per culpa del Govern?, i a Grècia per culpa del Govern? De la Generalitat, a més! Miri vostè, si van malament les coses, tenim recessió, estem..., perquè el Govern de la Generalitat no ho fa prou bé. No, escolti'm... I d'aquí aleshores vostè en desprèn un conjunt... Tot plegat, és clar, és un joc de despropòsits, ja a partir d'aquí, no?, de conclusions equivocades, simplement. I em permetrà que n'hi hagi tres que les hi deixi clares, no?

El Govern no pretén que ho ha fet tot bé, i a mi no m'haurà escoltat mai dir: «Ho hem fet tot bé.» No, per això anem fent cada vegada coses, escolti'm, perquè si ho haguéssim fet tot bé, doncs, miri, ja n'hauríem fet una i s'ha acabat, i d'aquí a la nit dels temps ja hauríem tingut el programa fet. Ja veu que no –ja veu que no. Diu: «Ho hem fet tot bé?» No. Ara, quan hem fet allò pensàvem que ho fèiem bé? Doncs sí, home, és clar! És que, si no, per què ho fèiem? Si poguéssim pensar en aquest moment que n'hi ha d'altres que hem de fer, les faríem. Ho pot entendre, això, o és molt complicat?

Segona. Escolti'm, no tot és culpa del Govern, sap? –no tot és culpa del Govern. I a la vida les coses són així. O sigui, que el món hagi entrat en recessió, que el sistema financer hagi estat a punt d'ensorrar-se, que hàgim tingut la recessió més seriosa des dels anys quaranta, doncs, miri, no és culpa del Govern. De manera que encara que aquest Govern hagués merescut un deu –ja sé que vostè no l'hi hauria donat mai–, doncs, això no ho hauríem evitat, sap?, desgraciadament. Desgraciadament, no ho hauríem pogut evitar.

I, tercera, em permetrà que sigui jo el que li digui: home, faci'm el favor de no dir que estem a la cua, resignació, destí maleït... No, home, no! Si aquest és un país amb uns fonaments extraordinaris, home! Si hem sortit de la

recessió! Estem en crisi? Sí, home, encara hi som, però hem sortit de la recessió. Tenim uns fonaments com mai, i l'economia que primer tirarà d'Espanya és l'europea, perquè tenim una base sòlida industrial i perquè tenim exportacions, i tirarem endavant. Sí, senyor, això és el que li hem de dir al país, i és la veritat. No faci aquest discurs catastrofista i pessimista, home. Sigui exigent, però miri endavant, perquè podem realment sortir de la crisi, de veritat, reforçats.

Segon gran tema: em parla vostè del dèficit. Diu: «Oh, els resultats estan on estan, vol dir que no se n'han sortit.» Miri, primera, amb un dèficit del 2,4 per cent, quan a Espanya és de l'11,2, i quan mirant vostè els països quins dèficits tenen, tenint com tenim una ensorrada d'ingressos com la que hem tingut, i despeses que són imprescindibles en moments de crisi –espero que m'ho accepti, això–, com la salut, o com l'educació, o com la seguretat –hi podria afegir els serveis socials–, doncs, escolti, és una bona gestió de la crisi –és una bona gestió de la crisi. Vagi mirant vostè per aquí els dèficits en què han incorregut els països, i ho veurà.

Volum de dèficit? Diu: «L'any 2008 vostès van fer una previsió...» –perdó–, «el dèficit del 2008 va ser molt superior a la previsió que van fer.» Doncs sí, té raó. Sap quan vam fer-la, la previsió? Sap quan vam començar a preparar el pressupost de l'any 2008? Doncs, miri, el juliol del 2007. I després, l'octubre del 2007. I sí, no podíem preveure en aquell moment que l'any 2008 l'economia ja s'ensorraria, i el 2009 ja no li ho explico. Sí, senyor, és veritat: el dèficit del 2008 va ser superior al que havíem previst el 2007, és veritat. Ara, escolti'm, aquest dèficit és aquest 2,4 per cent del PIB que jo li dic: doncs, miri, és raonable. I l'any 2009..., jo crec que ho heu anotat malament; no sé si he sentit que deia 4.900. No, he dit: serà entorn de 4.600 milions.

I, ja que vostè m'emplaça ara que cantin les xifres quan siguin liquidades, espero que mantingui aquest emplaçament. I el dia que vostè pugui veure publicat, amb tots els ets i uts, «Liquidació del dèficit del 2009», digui: «Conseller, felicito el Govern. Aquesta vegada ha complert exactament amb allò que va dir, i jo haig de dir "em vaig equivocar"», escolti'm, aquell dia podem començar a parlar tots una mica seriosament, a partir de les dades, m'entén?, no del dogma que portem posat al cap.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00287/08)

Passem al punt número 10 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa. Ha estat una interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, tornem a interpellar-lo perquè després de la interpellació del darrer Ple ni vam treure l'aigua clara ni, sobretot, hem vist cap canvi d'actitud respecte al que justament nosaltres vam denunciar, que eren els autèntics dèficits i incapacitats del tripartit per fer front a la situació actual. No vam tenir ni resposta amb una mínima concreció desitjable, ni hem vist aquests dies ni cap concreció amb relació a aquesta qüestió, ni tampoc hem constatat cap gest que suposi cap mena de propòsit d'esmena.

L'altre dia li dèiem que el problema d'aquest Govern per fer front a la greu situació actual de les finances públiques, i perquè hem arribat a on hem arribat, és a dir, a la pitjor situació de les finances de la Generalitat –aquest serà el balanç: deixar les finances de la Generalitat en la pitjor situació–, és pel resultat de la suma de tres factors.

El primer. No sols és un problema de la caiguda dels ingressos i prou, sinó també degut a la suma d'això a un gran descontrol i dispendi en la despesa, que any rere any ha anat incrementant al si del Govern. Un dispendi en la despesa que sobretot ve produït per diversos fronts: un primer, per un engreixament desmesurat i del tot desproporcionat de l'Administració, a tota ella; cap mena de prioritització de la despesa, allò d'estar-se'n d'alguna cosa que no sigui prioritària, que sigui autènticament visible; deixadesa en el seguiment i control del que es paga i pel que es paga en moltes –massa– obres i serveis, i una utilització sense límit de l'endeutament, també, el directe, el diferit, a través de sistemes alternatius i de derivació del deute cap a les empreses públiques.

El segon problema del tripartit pel que fa a l'austeritat com a concepte és que es mou només en el terreny dels anuncis: cada dos per tres tenim paquets de mesures anunciades, sense gairebé cap concreció, però quan les mires en el detall, més que acords de retallada, sembla, allò, «els tres d'aquí, els poso allà, canvi de partida aquí», etcètera, i després que cada departament faci el que convingui. I vinga anuncis, i vinga anuncis, i el resultat és el que és; números en mà: més dèficit que mai –números en mà: més dèficit que mai–, la qual cosa ja situa la credibilitat i potencialitat d'aquests.

I el tercer gran problema és el de base, i és el que ens trobem avui aquí, d'aquesta manca de concreció, que és que no hi ha autoritat. Manar, el que se'n diu manar, tenir la darrera paraula i decisió, i fer que es compleixi, no mana ningú. El president hi va renunciar per poder ser president, està hipotecat als capricis i a tots els equilibris dels tres partits, i la cosa va així de desmarxada; i llavors és impossible contenir i prioritzar la despesa. No hi ha autoritat perquè tots els departaments s'apliquin un pla d'austeritat seriosament. Això és una disbauxa. Aquí un depèn de l'altre, l'altre d'un; aquí un perdona l'altre i l'altre a un; aquí tothom se sent amo i senyor, un per aquí, un per allà, i la casa sense escombrar i els deures per fer.

Vostè, suposo que precisament per aquest darrer motiu, no va voler o poder contestar amb un mínim de precisió al passat Ple, no?, i el poc que va dir..., al cap de pocs minuts li van sortir companys del Govern a contradir-lo. Però, és clar, el temps passa, i el temps en època de crisi és un factor clau, i la cosa va de mal en pitjor. Perquè des de la darrera intervenció fins avui s'ha conegut alguna dada que donés la raó al que vostè ens va dir l'altre dia? Més aviat al contrari, conseller; s'ha confirmat bastant el que nosaltres dèiem. I ara ja no ho diem només nosaltres. S'ha conegut, per exemple, que Standard & Poor's ha baixat la nota de la Generalitat pel que fa a la seva solvència, ha rebaixat la qualificació del deute de la Generalitat. Però fixi's que aquesta agència del que parla és de la potencialitat i diversitat de l'economia catalana, però, en canvi, censura el gran cúmul d'endeutament de la Generalitat i els pocs esforços per reduir el dèficit; just al contrari del que ens va dir. Ni són tan solvents com ens va dir ni, per descomptat, fan la feina tan ben feta com vostè ens va voler explicar. O hem conegut que un 25 per cent del deute de les comunitats autònomes té el seu origen a Catalunya. O hem vist com, amb les dades publicades per vostès –per vostès–, del mes d'abril, el dèficit de caixa no financer ha pujat un 27 per cent més que en el període de l'any passat. No hi ha millora, al contrari. Això ho hem conegut aquests dies.

Potser a vostè, a cada interpellació, li va bé negar una situació per sortir del pas, però és que, clar, el temps, i cada cop de manera més immediata, desmenteix aquest Govern de manera clamorosa, no? Això hem conegut, conseller, des del darrer Ple. I mentrestant vostès com han actuat, aquests dies, des del darrer Ple, quan molta gent està més pendent que mai de veure què diuen, què fan i com actuen? Han rectificat i han actuat amb certa seriositat o a l'alçada del moment i de les circumstàncies, que són molt dures? Doncs, no; vostès el que han fet és accentuar aquesta manera tan peculiar i tan perjudicial d'actuar i governar el país.

I per què ho dic, això? Doncs, perquè és inaudit el que fan. Ara ja no es mouen en el terreny de l'anunci i prou, no, no; ara, la gran novetat és que aquests dies el que fan és anunciar que anunciaran. Aquí tothom concreta, i vostès res de res. Tenen tanta influència en la política espanyola, que trigaran més que el món municipal a concretar les mesures per fer front a la situació actual, en base al que avui s'ha aprovat a Madrid. És tan escandalosa la imatge d'anar al dictat i a remolc de Madrid, que han renunciat a qualsevol iniciativa. «Estem estudiant el que ha aprovat Madrid o el que aprovarà Madrid»; aquesta és la brillant i l'única resposta. És que és desolador, no?

Per altra part, i per distreure la perdiu, doncs, assistim de nou a l'espectacle propi del tripartit davant de qualsevol situació complexa, no? Suposo que no trigaran gaire a fer servir el seu adjectiu màgic, que els immunitza de tot, deuen creure, dient que això els passa perquè és «una situació excepcional». Suposo que, com sempre, s'agafaran aquí. Però, és clar, la seva actitud desorienta molta i molta gent que fa temps que fa números, pel que pugui venir.

Fixi's objectivament en el que passa i en el que passarà. Vostè diu: «Estem pendents de Madrid.» Esquerra Republicana i Iniciativa ja han votat en contra de les mesures a Madrid, que deu ser la mateixa irresponsabilitat que la d'altres, no pas la de Convergència i Unió. Alguns, conseller, diuen que ells, a títol personal, estan en contra del que vostè proposa. Al final faran un decret llei que aprovaran al Govern; els partits que voten en contra de Madrid, aquí li votaran a favor les mateixes mesures que s'aprovaran a Madrid. Però és que després, amb el temps, els veurem darrere la pancarta en contra d'aquestes mesures que hauran votat ells en el Parlament de Catalunya. I això desorienta absolutament a tothom. Això, políticament, no sé quin nom té, conseller –mèdicament sabem quin nom té, però aquí parlem políticament. Això és el que passarà. Quan més seriositat hi ha i s'exigeix, és el moment de les circumstàncies electorals, és quan veiem més espectacle i més contradicció.

Li ho vam dir i li ho repetim: fallen en les actuacions de contenció de la despesa, perquè no n'hi ha d'efectives, i els números li ho diuen, però fallen sobretot en les actituds, perquè no estan com a govern a l'alçada del moment, quant a solidesa i quant a unitat.

Aquests dies també són insensibles totalment a la que està caient. Veiem com segueixen gastant i anunciant coses sense cap mena de criteri ni contenció. Veiem com segueixen anunciant millores al personal funcionari, que assisteixen perplexos, veient els anuncis de millores salarials que surten per la via de la intranet del seu departament, senten els seus discursos per un cantó, la desautorització d'algun partit del Govern per un altre, i el que està aprovant el Govern de Madrid per un altre, no? Veiem aquests dies, aquest mes, com també segueixen contractant més gent per capítol II, aquests dies, des que es va anunciar la retallada; concursos per tasques pròpies de personal de l'Administració, ara el contracten externament, però no fins allò, fins a final d'any, perquè hi ha un «apuro», no, no, no, sinó més enllà, per dos o tres anys. És a dir, res de res de contenció d'austeritat, d'estreñer-se el cinturó. Al contrari, vostès, aquests dies, estan seguint gastant i gestionant absolutament al marge de la crisi. Només cal mirar el diari oficial de la Generalitat. I això és una provocació als ulls de molta gent.

Per això li dic que no hi ha propòsit d'esmena. Vostès..., més enllà de les paraules i contradiccions, no hi ha res més. I el temps passa i la cosa s'agreuja. I només els sentim apellar al sacrifici de la gent, i això és tan injust com reprovable. I per això l'interpel·lem de nou. Els anuncis del Govern ja no tenen crèdit, si no es concreten, com es diria col·loquialment, amb noms i cognoms.

Miri, conseller, a mi m'agradaria que avui ens contés, i creiem tenir el dret però també en el deure de demanar-li-ho. Quines mesures concretes, amb noms i cognoms, acordaran per contenir la despesa? Reduiran els càrrecs? Quins, i de quin departament, i de quines empreses públiques? Eliminaran organismes o empreses públiques? Quins, i a partir de quan? Reduiran el sou dels funcionaris? En quins percentatges, en quin àmbit? Funcionaris i laborals, d'organismes i empreses

també, de serveis concertats, com s'ha arribat a dir? A partir de quan? Reduiran despeses de serveis ajornables? Quines, i en quina proporció? Retardaran o posposaran obra pública? Quines obres públiques?

I, per altra part, què ha fet aquest Govern –ens agradaria que ens ho expliqués avui–, què ha proposat al Govern de l'Estat per poder reduir el dèficit de l'Estat però que no sigui tan a costa dels catalans i de les catalanes? Quines gestions s'han fet des de Catalunya per dir: «Hi han aquestes possibilitats de reducció del dèficit, però que no vagi tan a costa de la gent»? Nosaltres avui hem fet un acte de responsabilitat, però també ho hem avisat: no passarem pel tema de les pensions i prendrem les iniciatives per faci falta. Però vostès què han fet de cara a això, de cara a com pot afectar els catalans i les catalanes?

Tot això, conseller, m'agradaria que ens contestés. Sap vostè que el país està pendent d'això. Molta gent està fent el llistat d'allò de què s'ha de donar de baixa, d'allò que se n'haurà d'estar per la que pugui venir. No els podem tenir en la indefinició.

Vostè l'altre dia es va moure entre la absoluta indefinició o el retret a la meua persona, a desqualificar-me. Miri, a mi això ni em sorprèn..., però jo, en aquest joc, conseller, no hi entraré. La meua és crítica política, crítica a la gestió política. A mi em pot dir el que vulgui, vostè sabrà. Però ja li dic que per tossut, aquest grup parlamentari i un servidor. I tinc molt clar quina és la nostra tasca i la nostra obligació: entre d'altres, la fiscalització de l'acció de govern. El que m'agradaria és constatar si el Govern té clara quina és la seva funció i obligació en tant que govern, perquè aquests dies els veiem al marge de la situació en el no decidir més que mai. I per això seria bo que ens contestés les preguntes que li hem fet, amb dades, no etèries, sinó amb dades concretes, allò que se'n diu amb noms i cognoms; que s'apartés d'allò pel qual han optat, que encara és pitjor, que és que anunciaran, que anunciaran.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta de part del conseller, té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyors diputats..., senyor diputat, vostè fa dues setmanes em va formular una interpellació..., anava a dir similar, no és que sigui similar és que era d'un tenor literal idèntic al de la que em formula avui. Canviar no han canviat ni una expressió: Quin és el capteniment del Govern amb relació a les polítiques de contenció de la despesa?

Des d'aleshores han succeït coses, efectivament, però, miri, quan vam tenir aquesta interpellació va ser el dia 13 de maig, el dia 12 el president del Govern ja havia anunciat que el Govern de l'Estat adoptaria un conjunt de mesures, o sigui, ja estàvem situats en aquest nou context en què ara estem. Mesures que, com vostè sap,

avui ha aprovat, ha ratificat el Parlament i que el Govern de Catalunya traduirà en un decret llei amb les seves pròpies mesures aquí a Catalunya. De manera que les coses que jo podia dir-li fa dues setmanes ja els les vaig dir. I allò que contindrà el decret que aprovarem nosaltres, ja ho he dit abans, comprendrà vostè que no els ho puc explicar avui ni sóc aquí per discutir-ho amb vostè. El Govern ha de tenir, naturalment, la primícia de parlar-ne, les mesures concretes que contindrà el decret. De manera que quan vostè em diu: «Digui'm que faran això, digui'm que faran allò», jo li haig de dir: «Home, com pot comprendre, primer ho discutirem al Govern» i fins que no ho hagi aprovat el Govern jo no li puc dir «això està fet», oi? Serà quan el Govern ho hagi aprovat.

De manera que en aquest context no tinc inconvenient, per descomptat, a recordar-li els punts més importants, als quals ja em vaig referir fa dues setmanes. Abans però em permetrà que aprofiti aquesta ocasió d'una interpellació tan seguida amb una altra sobre el mateix per fer una cosa que de vegades, és clar, en la immediatesa del debat és impossible, fer una cosa que ara s'ha posat de moda, no?, que és una correcció d'esmenes respecte algunes de les dades que vostè va donar en aquell moment. Em permetrà que ho fem. És un dels avantatges de fer interpellacions com aquesta, de manera que l'invito que me'n faci una altra d'aquí a quinze dies i així podrem fer una correcció d'esmenes de les dades que ha donat avui. Perquè vostè amb això..., està bé, no li diré que ho fa, perquè aleshores em dirà que l'ataco personalment. Però, bé, de vegades succeeix que surt aquí, s'utilitzen quatre dades, ves a saber com s'han tret i, és clar, el conseller, doncs, en aquell moment no té tota la informació possible, vostè ho comprendrà això. «És que a l'epígraf 244.3 vostès han fet...», bé, ja m'ho miraré.

Però ara sí que ho puc fer. Miri, afirmació del senyor Turull: «dèficit de caixa no financer del 2009, 5.256 milions d'euros»; realitat: dèficit de caixa no financer, 4.610 milions d'euros. Segona: «S'ha incrementat el 68 per cent respecte al 2008»; realitat: s'ha reduït el 12,6 per cent respecte al 2008. Tercera: «140.000 nòmines hem passat a 220.000 nòmines»; realitat: d'aquestes 80.000 nòmines, 45.273 corresponen a la incorporació d'entitats al pressupost, és a dir, places que ja existien. I 33.412 a mossos, personal docent i ICS. O sigui, de les 80.000, calculin vostès el que queda fora d'això. Realitat. Afirmació del senyor Turull: «Incasol ha passat de 341 a 544 treballadors, o sigui, un augment gairebé del 60 per cent.» Jo desgraciadament no puc agafar dades del 2003, perquè en aquella època el Govern que hi havia no les donava, no? Increment real: 12,3 per cent. ICIC, segons el senyor Turull, «ha augmentat el 140 per cent»; increment real: 35,2 per cent. Turisme juvenil, havia augmentat el 93,5 per cent; realitat: un 18 per cent. I així podria continuar. És a dir, un coeficient multiplicador del cinc, sis..., no està malament.

Vull dir, així sí que es poden fer debats interessants de cara als ciutadans en general. De manera que, escolti, si tot el que vostè diu té la mateixa fiabilitat, ja veu que anem bé.

I ara em permetrà que li recordi el fonamental, que ja li ho vaig dir fa quinze dies, amb molt d'interès, per descomptat. Miri, la causa és la caiguda dels ingressos, però a això és que no cal donar-hi massa voltes, li donaré una sola dada: en transmissions patrimonials solament hem baixat gairebé 3.000 milions d'euros. De manera que si dic que tenim un dèficit de 4.600 i només en transmissions n'hem perdut 3.000, doncs, escolti'm, és bastant evident d'on ve el dèficit. I aquí ja no li afegeixo la caiguda que hem tingut en altres impostos en els quals participem amb l'Estat. Ja no els ho dic. De manera, que de tota la resta es pot dir el que es vulgui i es poden agafar dades com aquestes que vostè agafa d'una manera tan precisa per demostrar que aquí hi ha una inflació de despesa monumental, però la realitat és la que és.

Aquest Govern ha adoptat un conjunt, efectivament, de paquets de mesures de contenció de la despesa, jo n'he destacat tres d'especialment importants: el del 4 de setembre de l'any 2007, quan vam veure que transmissions patrimonials anava malament, i vam fer ja una retenció de crèdits, vam fer una política conservadora, no?, com tocava, d'uns 500 milions gairebé, 450 milions. En segon lloc, el 15 de juliol del 2008, que va ser ja quan vam introduir unes retencions molt importants en determinades partides de despesa, aquestes que són tan atractives, no?, des de tots els punts de vista, tan llameneres: publicitat..., informes i dictàmens, tot això, i sobre matèries de personal. I finalment l'any passat, el mes de juliol també una retenció a l'entorn de 900 milions.

Aquesta és la realitat, escoltin, i els resultats ho avalen. Vostè em dirà: «Oh, ara hem de fer més retallada del dèficit», sí, és clar que l'hem de fer, és que és veritat, l'hem de fer, no ens podem permetre ni el dèficit que havíem previst, que era resultat ja d'una contenció. Doncs, miri, si no haguéssim fet la contenció el dèficit hauria estat més alt, com ha passat a molts països, no? I això s'ha notat en els resultats, com els he dit abans ja, però no tinc cap inconvenient per deferència a vostè a recordar-ho: la despesa liquidada del 2009 sobre el 2008 creix només un 2,8 per cent, naturalment si comparem el que hem de comparar. Si aquí posem la despesa absorbida, desplaçada, si hi posem el desplegament de mossos, si hi posem el desplegament de la Llei de la dependència, doncs, puja més, però és que això no és comparable. De manera que comparant el comparable, 2,8 per cent.

Les partides sensibles, aquestes a les quals m'he referit: l'any 2009 tenen una reducció del 25,6 per cent respecte al 2008. El dèficit del 2009 respecte del 2008, doncs, passa, com he dit abans, de 5.200 milions a 4.600 milions. Espero que això ho subratlli ben subratllat i en prengui nota. Així ajudarà a difondre les coses tal com són.

Primer trimestre del 2010, doncs, s'està produint un bon compliment: una contenció important del conjunt de la despesa no financera i una reducció de la despesa corrent respecte de la de l'any anterior. Les partides sensibles de nou, una reducció aquest primer trimestre del 38 per cent respecte al mateix període de l'any anterior. I informes i estudis, als quals també m'he referit, que

van ser objecte d'un conjunt de mesures, vostè ho sap, de reforma de la manera de fer-ho. A partir de l'informe d'auditoria que vam elaborar, el Govern va adoptar un acord de govern i va introduir tot un conjunt de mesures que s'havien d'adoptar. S'estan notant els resultats. Miri, hi ha una reducció del 59 per cent a la xifra liquidada respecte a l'any anterior. Xifra important, 59 per cent. Vol dir que calia fer-ho, m'entenen?

I, pel que fa al grau d'execució, doncs, un 7,5 per cent, és a dir, sobre el total pressupostat s'ha executat només un 7,5 per cent. Vol dir que els departaments estan sent sensibles a aquestes mesures i estan fent un gran esforç per contenir-ho en la línia que ens hem proposat.

Aquesta és la situació. De manera que parla..., les normes que hem adoptat, les mesures que hem adoptat i els resultats, les dues coses. Vostè em dirà: «Són suficients?» Doncs, no, i per això hem d'introduir noves mesures, perquè estem obligats a fer-ho i convé fer-ho. Convé fer-ho i, a més, estem obligats a fer-ho. L'economia espanyola no es podria permetre avui sortir amb el missatge de dir: «Ah, no, nosaltres això que diu Brusselles, doncs, no ho volem fer. No, miri, passarà el que passi.» I això que diu Brusselles, i que ens convé a més, les dues coses, ho diu Brusselles, que és un club del qual formem part, afortunadament, i a més ens convé. Implica que nosaltres haurem de reduir el nostre dèficit i ho haurem de fer d'una manera tangible, clara, amb mesures concretes. Ara toca fer això, efectivament.

I és per això que, anticipant-se, el Govern va pensar que una vegada estava clar que s'havia de fer, havia de sortir de seguida, i ho vam fer el dimarts de la setmana passada, dient: «Mireu, encara no podem aprovar el decret llei, però ja diem les línies fonamentals seran aquestes.» Les he repetit abans i com que em queda poc temps no les repetiré, suposo que vostè les recorda. I ara elaborarem, efectivament, aprovarem, no li puc dir exactament les dades, perquè això és el president que ha de convocar el Govern, no?, vostè ho comprendrà, però l'aprovaré, doncs, en les properes hores, efectivament, si per hores em deixa un marge que va més enllà del dia si convé, no? Doncs, sí, ho aprovarem a les properes hores i vostè no passi ànsia, tindrà aquí un decret llei amb aquest conjunt de mesures ben tangibles que permetran que a la propera interpellació ja no em pugui dir: «Porta quinze dies d'escàndol, escàndol, escàndol, i encara no han aprovat res.» Miri, és que sap què passa que el Congrés dels Diputats les ha ratificat ara fa una estona –ara fa una estona. I alguns han estat infinitament irresponsables i altres, amb la seva abstenció –amb la seva abstenció–, han impedit que no es pogués aprovar.

Molt bé, a part d'anar arrossegant els peus en una qüestió com aquesta, el que cal és estar al front, i dir «avui cal», i era convenient per al conjunt, i, per tant, també era convenient per a nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, decret llei, «no tinc per què dir-li...», això és un parlament, el règim polític que tenim establert és el sistema parlamentari, de control..., és trist haver de recordar això, no? Però ja he vist quina és la seva actitud: «no tinc per què dir-li...», «el Govern haurà de tenir la primícia». A aquestes alçades encara estem amb primícies? És a dir, amb la que està caient, el que s'està decidint a tot arreu, vostè encara m'està dient que estem en una fase de primícia, que el Govern encara no ho sap? És això el que m'està dient? Vol dir que els qui arrosseguen els peus no són vostès, amb aquest ritme que porten?

Sap què passa conseller? No pot dir res, perquè sap que si em diu una mínima concreció, no trigarà ni dos minuts algú d'aquesta bancada d'aquí, que ja veu que no n'hi ha cap dels altres partits, a desmentir-lo. No trigarà ni dos minuts a desmentir-lo, perquè això és al que hem assistit ara.

Vostè l'altre dia va dir les quatre línies, que és en el que ens movem sempre, en quatre línies, però no hi ha cap mena de concreció, i al cap d'una estona ja hi havia el conseller Saura dient: «Jo...», perquè anem així, «a títol personal estic en contra del que diu el conseller Castells.» Què vol dir a títol personal? O va sortir el dirigent d'Esquerra Republicana dient: «Jo a partir d'aquí posaré unes línies vermelles i no hi estem d'acord.» Vostè no em diu res potser per l'actitud de «no tinc per què dir-li...» o, que no sé si seria pitjor, perquè no està en condicions de poder dir res. Perquè és el que li he dit abans, no hi ha autoritat, no hi ha cohesió.

Aquest és el tema, aquesta és la qüestió: vostè és conseller d'Economia, però la política econòmica pressupostària del Govern no la pot portar vostè, cada departament porta la seva peculiar a partir dels diners que ells tenen.

Correcció d'esmenes, la gran correcció d'esmenes que hi ha hagut és la de l'agència de qualificació que li ha fet a vostè i que l'ha corregit de tot el que ens havia dit fins ara: que ha baixat la solvència de la Generalitat. Això és la gran correcció d'esmena que hi ha hagut.

Vostè, en el tema de personal, diu allò de sempre, el retrovisor: «No li ho puc donar en xifres exactes perquè el 2003 vostès no donaven les dades.» Però què vol dir que no donàvem les dades? Si vostè quan va arribar aquí es va passar un any posant potes enlaire tots els departaments de la Generalitat i fent un informe de gestió i una auditoria i un informe de no sé què, ara em dirà que no té les dades? No em vingui amb tants per cent, no és el mateix un 30 per cent d'increment de personal d'una plantilla de dos-cents que d'una plantilla de deu; no és el mateix un increment del 50 per cent d'una plantilla de dos de personal que una d'això..., no em vingui amb tants per cent. Vostè digui'm, Tujuca ha passat de 154 a 298 o no? Adigsa ha passat de 234 a 357, sí o no? L'IRTA ha passat de 363 a 561, sí o no? Contesti'm aquestes coses. GISA ha passat de 102 a 248, sí o no? Digui això, no em vingui amb tants per cent, contesti això, desmenteixi això. I aquestes dades són de la informació que vostès estan donant.

Vostè ha fet una agència tributària, vostè creu que és normal que hi hagi dotze nivells 30, onze nivells 29, vint-i-dos nivells 28, quan la majoria d'aquests nivells, que és el sou més alt de l'Administració, molts d'aquests no tenen més de dos a sis persones al seu comandament. Vostè creu que és normal?

El problema és que vostès estan engreixant una administració, però, a més a més, engreixant-la per dalt, per càrrecs, per comandaments. Per què no pot concretar –estem a l'època de primícia?– què és el que pensen suprimir i què és el que no pensen suprimir? Vostè creu que és normal que de cara a aquest any –i afecta el seu departament, ho dic per allò de predicar amb l'exemple, dades de vostè, del seu pressupost– que el directiu de l'Idescat s'apugui, per a aquest any 2010, un 5 per cent del pressupost? A quant li baixaran, a aquest, que ha passat d'un sou de 88.000 euros a un de 93.000? O el directiu del CEO, que s'ha apujat un 3,5 per cent aquest any ja consolidat i ha passat de 88.000 a 98.000 euros? Això és predicar amb l'exemple? Això és la línia d'austeritat que vostès van aprovar el juliol? Això no és línia d'austeritat ni és res. Per tant, conseller... I el dèficit... –el dèficit–, nosaltres ho fem servir en base a les dades que vostè dóna: dèficit de caixa no financer, són els números que nosaltres li vam donar l'altre dia.

I vull acabar la meua intervenció amb una altra qüestió. No sé si vostè en això em podrà dir alguna cosa o no. Avui s'han aprovat un seguit de mesures a l'Estat, i nosaltres ens hem abstingut. Vostès, els que han votat en contra, els qualifica d'absolutament irresponsables. No hauria de mirar només cap allà, sinó darrere la seva bancada, perquè n'hi ha molts que han votat en contra. Nosaltres hem actuat com ho fem sempre amb un acte de responsabilitat. Però hem dit que hi haurà una batalla, que hi haurà una... (*veus de fons*) –sí, sí, conseller, pot dir el que vulgui–, hi haurà una batalla que no donem per perduda i que pretenem, que és amb el tema de les jubilacions. I el tema de les jubilacions aquí a Catalunya també hi han complements. Volem saber el que vostès faran. Volem saber també quines gestions faran vostès de cara al Govern central, la seva influència dels seus vint-i-cinc diputats, de vostès que són tan amics dels del Govern central, perquè no hi hagi aquesta pèrdua de poder adquisitiu. Què faran vostès, en definitiva –què faran vostès, en definitiva–, per defensar els més febles?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyor diputat..., no, dues grans qüestions..., o una primera, respecte a les mesures. I la intervenció del senyor diputat va de, per una banda, «han passat quinze dies i no han fet res», i de l'altra a dir «home, s'ha de discutir aquí amb nosaltres les mesures que adoptarà el Govern al decret llei, i com és que no ho fa?» Doncs, escolti, les dues coses són ben elementals. Nosaltres estem a les..., estem pendants, eh?, nosaltres no podem aprovar el nostre decret llei sense que s'hagi

aprovat el reial decret llei de l'Estat. Això em sembla que és bastant elemental. Vostè pot dir-ho amb les paraules tan enceses com vulgui, tan ofensives, tan faltant al respecte, però aquesta és la realitat. És que és així. És que hi ha un marc normatiu previ sense el qual nosaltres no podem adoptar un conjunt de mesures.

I, miri, a les proves em remeto: miri el que està succeint a tot arreu, a totes les comunitats autònomes, no n'hi ha cap que hagi adoptat cap mesura, encara. Ara ho podem fer. Vol dir això que nosaltres no hi hem estat treballant? I tant, que sí. Tant és així que jo vaig sortir la setmana passada..., home, i vaig concretar prou com per provocar en alguns aspectes ja unes certes discrepàncies. No dic entre els meus socis, dels quals ara en parlaré, sinó en altres sectors de l'opinió pública o sectors socials afectats. Vaig concretar prou, efectivament. Però ara la mesura concreta, la lletra petita, doncs ha d'esperar. I vostè això ho entendreà. Primícia? Doncs, bé, no ho sé..., digui'n com vulgui. És que és la regla del joc, eh? És el Govern que aprova el decret llei, i, per tant, primer l'ha d'aprovar el Govern, jo tinc l'obligació de discutir-lo en el si del Govern; i, quan l'ha aprovat el Govern, aleshores el Parlament el ratifica. O és que no ho sabem que aquesta és la regla del joc? A aquestes alçades hem d'explicar aquestes coses?

I home, i a mi em sembla que..., és evident que les discussions que haig de tenir en el si del Govern abans –o no discussions, o comentaris, o diàlegs–, han de ser previs al fet que ho doni a conèixer externament. Per una raó elemental meva respecte als altres membres del Govern i meva respecte al conjunt del Govern. És a dir, jo no puc donar per assumit que el Govern ha adoptat ja unes mesures que no ha aprovat, fins que no les hagi aprovades. Doncs em sembla bastant clar, tot això, escolti'm... Ara, podem perdre tot el temps que vulguem, i fer tots els focs d'artifici als quals alguns són tant i tan aficionats, i dels quals el país n'està una mica cansat, francament. Però tiri endavant, vagi fent, a la propera interpellació en tornarem a parlar.

L'altra gran qüestió és: «Clar, aquí resulta que és que no ho fan perquè vostè va sortir i va sortir l'altre dient, i aquest no sé què...» Però, si tot això és un safareig, que vostè es dedica..., li agrada, aquest safareig, i anem remenant: i ara aquest diu, i l'altre deixa de dir. Si això no té cap importància. No en té cap.

Escolti, fins ara està clar què podíem fer: fer el que hem estat fent, que és treballant internament, explicant les coses i tenint a punt les coses per aprovar-ho de seguida. És el que farem. I em remeto... Si no cal, escolti, si això, miri: «Tantes discrepàncies»? Esperis dos o tres dies, i veurà si hi ha discrepàncies o si s'ha aprovat un decret llei. Si és així de senzill –si és així de senzill.

Miri, no li doni més voltes. Tota la resta són ganes de fer bullir l'olla, m'entén? Faci-la bullir, eh? Escolti, vostè és molt lliure, i el seu portaveu suposo que és el que li donarà instruccions respecte a fins a quin grau l'ha de fer bullir. Però..., m'entén? Té una importància molt limitada, tot això, i un interès absolutament descriptible, com pot comprendre.

De manera que..., miri, doncs, el dimarts de la setmana que ve, que serà dia 1 de juny, vostè veurà, i estigui tranquil, com a ciutadà de Catalunya, que el seu Govern li haurà demostrat que està cohesionat, que aprovarà un decret llei, que serà un decret llei ambiciós, en la línia del que convé fer en aquests moments. I, aleshores, espero que vostè rectifiqui, i digui: «No, no..., tot allò que vaig dir, que és que no feien perquè no es posen d'acord, i aquest critica i l'altre critica, i aquest diu que no sé què i aquest..., tot això, aquestes xafarderies, diguem-ne, no valen. Me'n penedeixo, i realment al Parlament no li pertoca presenciar aquests espectacles.» I aquell dia diré: «Miri, senyor Turull, vostè m'ha guanyat algun punt.»

I després, avui de nou em surt amb algunes dades... Encantat, les prenc en compte, i no es preocupi que a la propera ocasió que tingui farem la correcció d'errades corresponent, com l'he feta avui. Respecte al CEO, respecte a l'Idescat i respecte a tot allò que vostè ens vulgui anar explicant. Avui els fets han cantat per si sols: tot allò que vostè ens va dir l'altre dia, doncs, era manifestament contrari a la realitat.

Me'n deixava una, per cert. Vostè va dir: «S'han gastat una quantitat enorme de milions fent arranjaments a l'Agència Tributària de Catalunya.» Al carrer Fontanella, que encara hi són. I a mi em va esverar, de moment, perquè vaig entendre 350 milions. Dic: «Però com pot ser, això? No és possible.» (*Veus de fons.*) I sí que ho va dir. Va dir 350 milions..., de pessetes. Jo crec que ho va dir fluixet, «de pessetes»; però ho va dir. (*Veus de fons.*) I aleshores, és clar, em vaig esverar i vaig mirar-ho. I efectivament, ens vam gastar 1,6 milions d'euros en unes reformes d'obres a l'edifici del carrer Fontanella. Ho haig de reconèixer. Són perfectament justificades, s'havien de fer, i jo crec que és una xifra francament raonable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Se suspèn la sessió que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera de Salut.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica (tram.
300-00288/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., propòsit de la interpellació: conèixer l'opinió i el capteniment del Govern respecte a l'actual fase de la crisi. No cal que ens estenguem respecte a la situació a Catalunya, com es multipliquen els problemes –els vells, els nous–, i com –penso que podem tenir un punt d'acord en la sortida del debat– és justament aquesta la més prioritària de les responsabilitats de tots els polítics catalans en general i del Govern en particular. Crec que aquí ens podem posar d'acord sense massa dificultats.

Inflexió de l'actual fase de la crisi: U, pressió creixent dels mercats, recomanacions de la Unió Europea i una sensació generalitzada que la festa s'ha acabat. Dos, el Govern del president Zapatero, aquell adalid de les polítiques socials, aquell adalid de la política a favor dels que menys tenien, instrumentant la retallada més significativa des del punt de vista dels drets socials de la democràcia espanyola. Tres, la constatació –és la nostra opinió, senyor conseller– que els socialistes espanyols avui es presenten davant de l'opinió pública mancats de discurs polític. Quatre, l'anunci d'una retallada de sous, d'inversions i de congelació de pensions. Cinc, fins i tot –això vam tenir l'oportunitat de viure-ho vostè i jo molt de primera mà–, la rectificació d'un decret que justament diumenge a la nit teníem la percepció que tenia unes conseqüències, des del punt de vista del finançament dels nostres ajuntaments, absolutament dramàtiques, i que vam veure que el dilluns, mitjançant els acords suficients, permetia que dimarts –dilluns permetia que dimarts– aparegués al BOE l'oportuna rectificació.

Què no és nou, conseller? Nivells d'atur, evolució de l'endeutament, creixement del dèficit, nul creixement del PIB, davallada de consum, tancament d'empreses i situació límit en l'àmbit de molts i molts ajuntaments, i en bona mesura de les mateixes institucions a Catalunya.

I aquí entra, conseller –he fet aquesta primera introducció–, al moll de l'os de la nostra interpellació. Recordo una conferència seva pronunciada el 3 de març d'aquest any al Fòrum Europa. Vostè deia en aquell moment el següent: «Què hem de fer per sortir de la crisi?» Presentava un panorama una mica més esperançador, en el sentit que la recessió podia acabar i que Catalunya, malgrat que encara trigaria a sortir, doncs, presentava algunes opcions de fer-ho, no?

Vostè deia exactament que hi havia dues coses a fer, i no ho deia formalment, però també ho apuntava la seva intervenció, que n'hi havia una tercera. La primera cosa a fer: mesures d'ajustament, deia vostè en aquella con-

ferència. Mesures d'ajustament. Sembla que el Govern Zapatero endegarà aquestes mesures d'ajustament. Dos, reformes estructurals. I aquí, senyor conseller, de reformes estructurals, som incapaces de veure res que apunti a la reforma que és no només necessària i imprescindible, sinó absolutament –absolutament– urgent. I no només en l'àmbit del mercat laboral: mercat laboral, polític energètica, administració, etcètera. Tres, vostè no ho deia explícitament, però ho deia d'una manera, doncs, que el podem entendre: en època de crisi no convé mai incrementar els impostos.

Al marge d'aquesta consideració, que l'he sentit fer avui aquest matí, respecte a la intervenció del diputat Turull, en el sentit de dir: «Canvia la situació, pot canviar absolutament la recepta.» Però mai em va semblar creure a mi, senyor Castells, que hauríem de substituir aquelles polítiques d'estímul a l'economia, que tots hi estàvem d'acord, per polítiques ara no només de contenció de la despesa, sinó d'increment dels impostos. Dit d'una altra manera, teníem la percepció, senyor conseller, que vostè no era gens partidari –i no des del punt de vista moral, sinó des del punt de vista de l'eficiència econòmica– d'incrementar els impostos, ni allà ni aquí.

I, finalment, un punt fonamental a què vostè feia referència i nosaltres ens hem cansat per activa i per passiva de proposar iniciatives en aquesta cambra i a la cambra del Parlament espanyol: mesures per impulsar l'economia productiva. Dit d'una altra manera, mesures que permetin que l'economia catalana, finalment, es posi en marxa, que el consum ajudi i que, en definitiva, la situació de crisi pugui ser abandonada.

La primera pregunta que forma part de la interpellació –no oblidem, conseller Castells, que estem en el tràmit d'una interpellació parlamentària– és: de totes aquelles afirmacions, vostè, a hores d'ara, conseller, què en pensa? Concretament. És a dir, les mesures, les reformes, la moderació fiscal i l'impuls de l'economia productiva.

Aquest matí hem tingut un tens debat –ho ha fet amb el diputat Millo i ho ha fet amb el nostre diputat Turull– respecte a quin és el balanç d'aquests darrers mesos per part de l'acció del Govern. És a dir, tot això és discutible, però deixi'm que jo aportï una visió una mica diferent –una mica diferent– de la que ha aportat el diputat Turull, malgrat que coincideixo naturalment amb el fons del que ha aportat, i també de la que ha explicat vostè.

Vam tenir un debat en seu parlamentària sobre la crisi econòmica. Vam sentir a dir al president Montilla amb tota solemnitat que calia convocar una cimera per discutir amb tots els grups parlamentaris com sortir de la crisi. Vam anar a la cimera, amb un balanç, com a vostè li agrada de dir, perfectament descriptible: penós. Vàrem decidir un subterfugi: canviar aquell balanç per una trobada de la comissió d'enllaç del Parlament amb els agents de l'Acord estratègic. Balanç: el mateix.

Finalment, vam tenir un document, un document de síntesi, un document que a mi m'ha agradat dir que era un document més de *corta y pega*, que proposava un conjunt de mesures que tampoc podien ésser aprovades, però naixia de la voluntat política del Govern, conseller

Castells, la voluntat de discutir aquest document, un document una vegada es marcaven justament les prioritats amb els grups parlamentaris. Era aquest document.

Aquest era el primer document, el document que vostès parlaven d'un document blau i grana, que era un document de síntesi –vostè sabrà els colors que escull–, però era un document d'aquestes característiques, i després presentava un document de treball: «Diàleg del Govern amb grups parlamentaris i agents econòmics i socials.» I aquest document, que ens va portar pràcticament, conseller, un mes, posant-nos d'acord, tractar de posar-nos d'acord –el diputat Pelegrí n'és un testimoni privilegiat, d'aquest debat– sobre un eix: aconseguir liquiditat per a les nostres empreses. I teníem la percepció, conseller Castells, que, si hi havia una diagnosi coincident i teníem una visió que, malgrat totes les diferències, apuntava a resoldre el problema de les nostres empreses, finalment, podríem arribar a un acord en aquest eix.

Aquest eix era millorar el finançament i la capitalització de les pimes catalanes, conseller. Aquest eix tenia vuit propostes. D'aquestes vuit propostes, nosaltres acceptàvem les vuit; n'estimulàvem quatre més d'aquest document i formaven part del primer eix, i les retocàvem. Després d'un mes, conseller Castells, vull entendre, naturalment, que per les seves indicacions i per les seves instruccions la gent amb què negociàvem ens van dir que fins aquí havíem arribat.

No s'estranyarà vostè, senyor Castells, si dic que, després de tres mesos –debat al Parlament, debat de la cimera, debat de la comissió d'enllaç i debat amb els grups parlamentaris–, el balanç que avui presentem és un balanç, des d'aquesta perspectiva, francament pobre.

Vol dir això que vostès durant tot aquest temps han fet ben poca cosa? No entrarem en aquest debat; de veritat, conseller, no ens sembla que tingui prou interès. Sí que li volem dir que el balanç que presenta aquest debat des del punt de vista de les mesures pràcticament –pràcticament, pràcticament– és ben pobre.

Vull dedicar el darrer minut de la meua intervenció que ens doni peu al debat a una qüestió que em sembla essencial. És el conjunt de mesures que proposa el Govern espanyol. Tinc la percepció, després d'haver parlat amb vostè i amb altres membres del Govern, que vostès, del tot –del tot–, el conjunt de les mesures no les poden subscriure. La pregunta és, conseller: quin paper ha jugat Catalunya, el Govern català, vostè com a conseller, el president Montilla com a president, en el fet de tenir una derivada específica pràcticament inevitable –ja ho entenem– de les mesures i de les recomanacions que des dels organismes europeus s'ha fet?

Dit d'una altra manera, volem saber quin ha estat el paper del Govern de la Generalitat de Catalunya i, singularment, del seu president i del seu conseller per matissar aquestes propostes en la línia que podrien donar satisfacció a aquesta cambra.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, dient el següent..., perquè m'agradaria, conseller, que poguéssim centrar el debat en allò que és essencial. Aquest matí al Parlament espanyol s'ha produït un debat, crec, important. No sap el que ens pesa haver hagut de votar l'abstenció. Els ho dic sincerament: ens pesa i molt; però és veritat que, per responsabilitat, ho hem fet, malgrat que hem posat condicions de com aquesta retallada s'ha de practicar. Ho hem fet per responsabilitat.

M'agradaria sentir de vostè què en pensa, i què en pensa dels partits que donen suport al Govern català –alguna cosa haurà de dir–, i que avui aquest matí hi han votat en contra, i com creu –si és veritat el que aquest matí ha apuntat– que prefigurarà aquest paquet de mesures que vostè, conseller Castells, haurà de presentar a aquesta cambra i que crec que tindrem l'oportunitat de tenir aquest debat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Ens agradaria conèixer...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...tota la seva valoració i, a partir d'aquí, tindrem el debat que correspongui. Conseller, té vostè la paraula.

El president

Doncs, si no li sap greu, la hi donaré jo, la paraula al conseller, que és el que pertoca.

(Veus de fons.)

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Per un moment, m'he alarmat. Gràcies, senyor president. Veig que de moment no ha canviat la majoria parlamentària. Molt bé. Moltes gràcies. *(Veus de fons.)* No, potser és un interessant destí amb què a vostè el subconscient li està jugant una mala passada, no?

Senyor president, moltes gràcies, per donar-me la paraula. Senyor diputat, senyors diputats, és un plaer estar aquí per poder mantenir aquest debat sobre un tema tan important, no?, sobre el capteniment del Govern respecte a la situació econòmica general.

Em permetrà que comenci pel final, encara que després hi tornaré. Diu: «No sap com ens ha pesat, avui, abstenir-nos.» I m'ha quedat el dubte, pel que ha dit després, si el que li ha pesat és no haver pogut votar que sí o no haver pogut votar que no. Li ho dic francament, perquè en un moment he tingut l'esperança de dir: «Home, volien votar que sí.» Hi havia un rapte de responsabilitat, en aquest cas; deia: «Els interessos del país» –del nostre país, per descomptat– «per sobre de la tàctica partidista.» Però, després, tal com ha anat orientant la cosa, dic: «No, em temo que són falses esperances.»

Miri, on estem? Hem sortit de la recessió i el pitjor ha quedat enrere. Això és així i totes les dades ho diuen. Hi ha hagut un punt d'inflexió ja; el punt més baix el tenim al final de l'any 2008 i a principis de l'any 2009, i a partir d'aleshores tots els indicadors van cap amunt. «Van cap amunt» no vol dir que estiguin molt bé, compte, perquè, evidentment, que vagin cap amunt no vol dir que estiguin al nivell de quan estaven millor, això està clar, no?, però el pitjor ha quedat enrere i hem sortit de la recessió, i no vol dir això que hàgim sortit de la crisi –no vol dir que hàgim sortit de la crisi–, però sí, de la recessió, i com que, escolti'm, ja sap vostè que el país és una mica hipocondríac, de vegades, i com que mentre estàvem en recessió, diguem-ne, no estalviàvem de dir-ho –set trimestres, cosa que no havia succeït des dels anys quaranta, això, des dels anys trenta–, doncs, imagini's, no?, però ara ja no hi som, ja no tenim creixements negatius.

I és cert que quan estàvem sortint de la recessió, amb dificultats, i quedaven deures per fer –ara, en parlaré– i podríem dir: «Home, mireu els fonaments, que són molt sòlids», ha aparegut una tempesta molt seriosa en els mercats financers; tempesta que evidentment té a veure amb la situació real de les economies, no ens enganyem.

Jo, quan vaig fer aquesta conferència que vostè diu, doncs, estàvem en el punt en què estem ara, però ens faltava la crisi dels mercats financers. Però això, escolti, només cal mirar, no?; miri on estàvem fa un mes. Doncs, la situació era bastant diferent, des d'aquest punt de vista.

Crisi que ha tingut dues etapes, clarament. Una primera, de forta desconfiança amb els països –sobretot, Grècia– amb un deute més elevat i amb un dèficit més alt, i que, per tant, es va repercutir en el deute sobirà d'aquests països, que va, doncs, enfonsar-se, no?, amb el corresponent increment del preu d'aquest deute, de la retribució necessària per poder-lo col·locar, eh?; el deute grec, doncs, va arribar a tenir uns *spreads* de divuit punts i el deute espanyol, Déu n'hi do.

I, en una segona fase, quan això queda encarrilat amb les mesures del cap de setmana del dia 9 de maig, crec recordar, posant en marxa aquest instrument de 750.000 milions d'euros, dient a tots els mercats: «Escoltin, mirin, si un país té dificultats per col·locar el seu deute, aquí està Europa per comprar-lo, a un preu raonable, de manera que no tractin d'atacar-lo, perquè no se'n sortiran, no aconseguiran que faci fallida cap estat de l'euro» –necessari, perquè és que si fa fallida un estat fa fallida l'euro–, immediatament, la crisi dels mercats s'ha traslladat a l'euro. En aquest cas, jo crec, més per les incerteses sobre el creixement de l'economia europea. I això és el que ara preocupa.

De manera que aquí ens hem trobat amb dues incerteses. Primera, els països que han de fer un ajustament fiscal estan adoptant les mesures necessàries per fer-ho? Segona, Europa creixerà?, Europa en el seu conjunt està fent les coses que calen per créixer?

I ara ens trobem en aquest punt. I és per això que nosaltres, aquí, fixi's, a Catalunya i a Espanya..., el que cal fer què és? Consolidar la sortida de la recessió, que

és fràgil –la prova és que probablement l'any 2010, malgrat que cada un dels trimestres ja no estiguem en recessió, és possible que en el conjunt de l'any tinguem un creixement negatiu, coses de les variables econòmiques; pot succeir, no?– i a la vegada recuperar competitivitat. Aquests són els nostres deures a Espanya, claríssimament.

I per fer això l'única recepta possible –i em ratifico en el que vaig dir aquell dia, i que havia dit abans, perquè discurs jo crec que sí que en tenim, no?– és ajustament i reformes, les dues coses. Un ajustament seriós, per reconèixer que som més pobres, per ajustar el nostre nivell real de vida –hem viscut per sobre de les nostres possibilitats; un nivell d'endeutament molt alt vol dir que has viscut per sobre les teves possibilitats–, per fer allò que fèiem abans, que és devaluar. Compte!, no per fer el que..., no per devaluar; per fer allò que fèiem quan devaluàvem, que és tractar de recuperar competitivitat. Ara no ho podem fer –per sort–; ho hem de fer d'una altra manera. Però immediatament reformes per tornar a créixer tan ràpidament com puguem. Aquesta és l'única recepta possible.

Per això, en el moment en què el Govern de l'Estat espanyol adopta mesures, com ha fet –i ho havia de fer–, d'ajustament, hem de dir: «Sí senyor, s'han de fer i és convenient fer-ho.» De fet, escolti'm, fixi's, a Espanya ja hi ha hagut un ajustament, i a Catalunya, molt fort. A on? Al sector privat, i per la via de l'atur, que és la forma probablement més injusta i més ineficient que hi hagi ajustament. Ja hi ha estat, en el sector privat, i molt fort: 20 d'atur a Espanya, un 18 per cent, un 17, a Catalunya. Imagini's.

Doncs ara el que s'ha de dir és: «Això s'ha de fer en el conjunt de l'economia i ben fet.» I al sector públic s'havia de fer; s'havia de fer, perquè cal fer l'ajustament i perquè cal fer la consolidació fiscal imprescindible, de manera que són adequades aquestes mesures de consolidació fiscal; hem de reduir el nostre dèficit.

Hi ha un compromís que es va adoptar, ja ho he explicat aquest dematí, el mes de febrer; deia: «Reduirem el dèficit al 3 per cent.» Però en aquell moment probablement no es van..., com li ho diria, no es van concretar mesures prou creïbles de reducció del dèficit, es va fiar massa a una previsió relativament optimista de creixement del PIB. I, evidentment, el creixement del PIB, doncs, no depèn estrictament de nosaltres. Retallar despesa, sí; apujar alguns impostos, també; fer que el PIB creixi, farem el que podem, però això no depèn només de nosaltres, de manera que, és clar, és una mala solució quan vostè diu: «Bé, i vostè com s'ho farà per reduir el dèficit? Oh, és que l'any que ve creixerem el 3 per cent i l'altre, el 4.» No és això el que va dir el Govern de l'Estat. Diu: «Home, molt bé, i si no?» I per això ara ha calgut adoptar aquestes mesures, que són fonamentalment les que ens cal adoptar. I probablement –que és una altra qüestió– això ha d'anar acompanyat de mesures que ens permetin tornar a créixer com més aviat millor.

Vostès ja sap que el que vaig comentar en aquell moment i ara li repeteixo és: l'alternativa real que tenim, el dilema real és –que sortirem de la recessió és segur,

no?—: si ens instal·larem en una llarga etapa d'estancament i atonia econòmica, de la qual no acabarem de sortir-nos, o si farem un ajustament fort, potent i podrem tornar a créixer ràpidament. Aquesta és la qüestió. Fixi's, l'economia americana, que amb això és molt més flexible, molt més dinàmica..., és la segona via: ha fet un ajustament seriós, però ara torna a créixer, amb molt vigor. I això és el que hem de fer.

I el catàleg de reformes, doncs, és relativament conegut. Són reformes per recuperar la competitivitat, per fer més flexible el mercat de treball, per permetre reduir l'atur ràpidament, per permetre que es puguin negociar condicions en funció de la productivitat. I, naturalment, reformes en altres àmbits: per exemple, reforma de l'Administració pública, reforma dels mercats de serveis... Estava llegint un interessantíssim article de l'*Economist*; deia exactament això.

En aquesta situació, escolti'm, els factors polítics són fonamentals; mai com ara és l'hora de la política. Recordo que el professor Fuentes Quintana deia: «La política ha de fer possible el que és econòmicament necessari.» Doncs, és això. I això vol dir lideratge per fer coses que de vegades són incòmodes, per demanar sacrificis i convèncer la societat que val la pena fer-los; projecte, relat, perquè els sacrificis es fan quan es veu que són justos i quan es veu que mereixen la pena, quan es veu que, fent aquells sacrificis, aconseguiràs uns resultats, perquè és imprescindible el projecte, l'objectiu engrescador, allò que, dius, val la pena.

I en tercer lloc, consensos i pactes, quan el que ens uneix és molt més que el que ens separa, que és el cas —que és el cas. Jo crec que a Catalunya estem en unes condicions molt bones per poder-ho fer, tenim uns fonaments molt bons, la nostra economia és molt sòlida; millors fonaments que mai. També crec que nosaltres estem especialment ben situats, quan l'economia europea arranqui, perquè tenim una base industrial forta, que ha fet bàsicament el seu ajustament, que ha millorat enormement la seva eficiència i la seva productivitat durant la crisi, amb un cost important en termes d'ocupació, és cert, però que ho ha fet; som un país molt obert, molt internacionalitzat, que exporta molt, som la gran màquina exportadora d'Espanya. De manera que, escoltin, si Espanya vol sortir de la crisi, li convé que Catalunya tingui tot allò que cal per poder fer de motor d'aquesta sortida de la crisi, perquè és l'economia catalana, de nou, la que estarà al davant en aquest moment. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I nosaltres —senyor president, ara mateix acabo, i, en tot cas, em deixo per a després, per a la rèplica, els comentaris que ha fet el senyor Fernández Teixidó respecte a l'acord estratègic i aquestes mesures que ell comentava— estem ben emplaçats. Ara, cal realment que hi hagi les bases, i aquestes bases en bona mesura depenen de la política econòmica que s'adopti a nivell de l'Estat, i que, com a país, com a govern, i vostès com a oposició, com a grups polítics parlamentaris, siguem capaços de donar les senyals de lideratge, de confiança, d'empenta que el país reclama de nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, quan li deia que votàvem amb sentiment, aquest matí, ho feia, conseller, per una cosa que jo crec que vostè podria tenir —penso jo, eh?— la deferència de reconèixer des d'aquesta tribuna; el que segueix: els hem demanat, des de fa dos anys, que aquestes mesures fossin adoptades pel Govern espanyol, conseller, allà i, pel Govern català, aquí. Totes? No ho sé. Una gran part? Indiscutiblement. Reformes? Les que convinguessin. Ajustament? L'imprescindible. I només quan no hi ha hagut cap altra possibilitat, quan els han portat pel morrió europeus i institucions de fora d'Europa a dir que sí, el Govern espanyol ha endegat aquest tipus de retallada tan absolutament dolorosa pel conjunt de l'opinió pública.

És en aquest sentit que nosaltres lamentem aquesta situació, conseller. Diem que sí —diem que sí—, que entenem el plantejament que vostès ens fan, a Madrid, i els que ens faran aquí, i ens abstenim, tot assenyalant l'autèntic responsable d'aquesta situació: el president Zapatero i el Govern espanyol. Per això, hem demanat el que hem demanat.

Però no ens podrà dir que no —no ens podrà dir que no— de la responsabilitat que aquest grup ha practicat anant a l'abstenció. O vostè creu que és legítim parlar de les retallades en l'àmbit de la jubilació, de la congelació en l'àmbit de les pensions, de la retallada en l'àmbit de les inversions? Creu que nosaltres hem d'assistir resignats a aquest tipus de situació? No. Ni hi assistim ni hi assistirem. Ara, per responsabilitat, a diferència d'alguns dels que els acompanyen, hem dit això, que aquest país havia de passar per aquest tràngol, malgrat que qui ho instrumenta ha estat el principal responsable d'aquesta crisi.

Jo crec, senyor conseller, o sigui que la valentia —si vostè m'ho permet, conseller— l'hauria de portar a dir en aquest faristol: «Home, potser, vostès tenen un punt de raó», perquè, si no, sempre tenim la sensació que finalment vostès cauen de peu.

Si vostè parlava d'ajustaments i de reformes fa mesos i mesos, com ha reconegut aquí, vostè creu que ha anat a temps això, aquesta política, a Espanya? I quantes vegades els hem sentit..., diu: «No, no, és que nosaltres som Govern, aquí»? Quantes vegades hem vist aquesta acció del Govern de Catalunya, del president Montilla, justament demanant aqueta política de reformes?

És més, en el punt que estem, com han influït vostès perquè s'enduguin autèntiques polítiques de reforma per part del Govern espanyol? Què han dit respecte al mercat laboral? Què han dit respecte a la política energètica? Què han dit respecte a l'educació? Què han dit respecte a les administracions públiques, allà i aquí? És en aquest sentit, conseller, que nosaltres demanem sempre aquest punt d'autocrítica, que faria, crec jo, molt

més senzill trobar-nos en allò que vostè reclama: pacte, consens i opinions transversals.

Sé que em contestarà; aprofitarà la rèplica per fer-ho. Home, si vostè està per les polítiques transversals de pacte i de consens com ho estem nosaltres, quin balanç fem d'aquest acord estratègic i d'aquesta negociació endegada fa un mes i enllestida fa una setmana? Tan difícil era arribar a un acord amb vostès sobre la base de dotze propostes seves, només matisades per nosaltres – una miqueta a l'alça–, perquè poguéssim tancar amb un acord? Tan difícil era això, conseller Castells? Per què prediquem des d'aquest faristol la unitat, el consens, «hem d'anar junts»..., però quan som capaços de trobar solucions, bé, hem de ser nosaltres que amb responsabilitat, evidentment, ajudem allà, no perquè ho demani el Govern Zapatero, sinó perquè ho demana el país i perquè ho exigeixen l'economia espanyola i la gent, la gent que pateix aquesta crisi com la pateix.

Des d'aquest punt de vista, hi ha una cosa en què també vull que vostè es defineixi des d'aquí. Li he sentit a dir un munt de vegades que en època de crisi –no a vostè: gent tan reputada, si més no, com vostè, quatre premis Nobel; tan reputada com vostè, quatre premis Nobel– no convé de cap manera incrementar els impostos. És veritat que vostè anuncia un increment a transmissions patrimonials d'un punt, deia vostè, per equiparar-ho amb el tema de l'increment de l'IVA i la «vivenda» nova. Vostè creu que el Govern espanyol –li pregunto la seva opinió, vostè pot dir després el que vulgui– no serà bel·ligerant respecte a l'increment d'impostos per a aquest país? Algunes de les intervencions d'aquest dematí em fan pensar justament el contrari. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Acabo, president, dient el següent. Nosaltres també creiem, conseller Castells, que aquesta crisi és una crisi també de lideratge, també ho creiem. Nosaltres també creiem que aquesta crisi és la manca d'un projecte arrelat. La discrepància fonamental –i sé que aquí no ens podrà seguir– és que no creiem que des de l'actual Govern de Catalunya es pugui oferir aquest lideratge; aquesta és la diferència fonamental. No li demanarem que ens segueixi en aquesta qüestió; això li ho demanarem al poble de Catalunya quan convingui i quan toqui. Però ens fa l'efecte que ni d'aquest lideratge ni d'aquest projecte arrelat que vostè demana han pogut els catalans copsar la seva influència per sortir abans i en millors condicions de la crisi.

I de tot això, conseller Castells, ens agradaria conèixer la seva opinió.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, torna a tenir la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, senyor president, gràcies per donar-me la paraula. Senyor diputat, honorable senyor diputat, mesures a adoptar..., jo crec que no hem de fer aquí el debat que toca fer a Madrid, no?, aquí estem parlant del Par-

lament de Catalunya i del Govern de Catalunya. Però, ja que el tema surt i és evident que bona part del que cal fer per l'economia catalana es decideix a nivell de l'Estat i a nivell europeu, nosaltres estem molt..., per nosaltres és decisiu, ara gairebé li diria, que Europa recuperi la demanda i el creixement, i aquesta política d'estímuls, aquesta política, ara, de consolidacions fiscals en cadena, no sé si és la més encertada. Jo llegia avui també un article, no sé si al *Financial Times* o a *The Economist*, que deia: «Alto!, potser alguns el que haurien de fer és el contrari, ara, no?» Recordem què va succeir a Europa als anys trenta, i als Estats Units.

Però, escolti, ara ja estariem entrant en un altre tema, no? Li deia: part del que ens afecta a l'economia catalana es decideix a nivell de l'Estat i part a nivell europeu. No, miri, sap què passa? A mi em passa sovint amb l'actitud de Convergència amb aquestes coses. Jo vull subratllar –i ho faig avui– que Convergència, amb la seva abstenció, ha contribuït que es pogués aprovar un decret llei que era essencial, és veritat. Escolti'm, és veritat, perdoni'm. I és la tradicional contribució a la governabilitat, etcètera. Vagi per davant el meu reconeixement. Ja sap vostè que quan m'emplaça a dir «valentia»..., home, deixi'm un cert..., com li ho diria, no?, en aquest cas, el benefici que l'experiència i la meva trajectòria m'avalen en aquest sentit.

Però sí que li haig de dir..., com li ho diria?, em violenta a mi moltes vegades aquesta actitud de Convergència que sembla que el positiu és no posar pals a les rodes. Home, no, escolti, el positiu és remar a favor. No s'apunten com un «tanto» no posar pals a les rodes. «Que consti que hauria pogut posar pals a les rodes!» Jo recordo (*remor de veus*), deixi'm recordar-li, escolti..., i no em diguin ara que això és el túnel dels temps. Jo me'n recordo, discursos solemnes d'illustres representants de Convergència en moments històrics per al nostre país, persones que jo respecto i estimo, dient: «Que consti, eh?, que amb els Jocs Olímpics hauríem pogut posar pals a les rodes.» Home..., i és un mèrit, no posar pals a les rodes amb els Jocs Olímpics? M'entén? Doncs, no, miri, a mi m'agradaria que vostès diguessin: «Sí senyor, ara toca fer això, Catalunya..., Convergència, amb el seu grup, hi vol jugar a favor, hi estem a favor.»

Per cert, escolti'm, vostè em fa un reconeixement de la influència que estem tenint des d'aquí, perquè em diu: «Si vostè ja fa temps que ho està dient, i el president Montilla també.» Doncs, sí senyor! Miri, diu: «Com hi han influït?» Doncs, miri, fa mesos que des de Catalunya estem dient, les màximes instàncies governamentals: «Cal anar per aquí.» Doncs, ara, miri, ara resulta que hi va el Govern de l'Estat. Jo no li... Escolti'm, no, però oi que vostè ho utilitza quan convé per dir «no hi influeixen» i quan convé per dir «com hi han influït»? Doncs, apliqui's vostè la conclusió causal, lògica, d'una persona que des d'aquest punt de vista, com li ho diria?, és capaç d'entendre el que és el pensament lògic i té una admiració indescriptible, com jo, pel nostre estimat Karl Popper, no?

En temps de crisi no convé apujar impostos. Anem a veure, miri, nosaltres ens trobem amb una dificultat

molt seriosa, que és que hem de fer dues coses a la vegada, que és reduir el dèficit i mirar de contribuir al creixement, i encara no s'ha descobert com es fa per reduir el dèficit sense que l'impacte contractiu perjudiqui el creixement. I és així, desgraciadament és així. I aquesta és la realitat. I per això Espanya ha de revisar la seva previsió de dèficit per a l'any que ve, a la baixa..., perdó, de dèficit: de creixement. Per què? Perquè hi ha un impacte contractiu de la política de consolidació fiscal. És que és així.

Per tant, vostè em diu: «Des d'un punt de vista d'ajudar al creixement ens convindria apujar impostos o abaixar...» No, no ens convindria. Però hem de reduir el dèficit? Sí, oi que sí? Doncs, hem de fer el que podem i combinar objectius que en part són contradictoris. I avui és urgent, prioritari, immediatament, reduir el dèficit. I hem d'adoptar un conjunt de mesures que si poguéssim ens les estalviaríem, és clar que sí, però no podem estalviar-nos-les.

I, perdoni'm, només per aprofitar els trenta segons que em queden, respecte a l'acord estratègic... Per cert, ja he vist que el document era blaugrana amb un fons blanc; ho dic perquè d'aquesta manera estem contents tots, no? (*Rialles.*) Blanc, blau i grana: tots contents. M'hauria agradat que amb les mesures també haguéssim pogut estar tots contents. I estic molt decebut. I l'invito, si encara en tenim la possibilitat, de mirar de tirar endavant. Perquè jo crec que el que hem de fer i el que havíem acordat és dir: «Home, posem-nos d'acord.» L'ICF ha fet molt, moltíssim; ja ho sap, vostè, i m'agradaria que ho pogués reconèixer. Ha fet moltíssim. En una situació... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –perdó, senyor president, acabo ara mateix–, en una situació molt complicada, ha posat al 200 per cent les seves calderes. Però podem aconseguir fer tres, quatre coses més, que en aquests moments no teníem presents? Tres, quatre, perquè és la manera de donar el missatge que efectivament estem fent alguna cosa nova. Si en diem dotze, que són totes, escolti'm..., «què estan fent aquests?» Jo l'invito, si som capaços de fer-ho, fem-ho. Però plantejem-ho així. Siguem capaços de posar per davant allò que ens uneix, que és molt, i no la pell de plàtan per veure si l'adversari rellisca i cau.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les polítiques de salut.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00289/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats..., em permetran començar com ahir, saludant els amics del departament que avui ens acompanyen. I deixi'm fer-li una reflexió precisament entorn d'ahir.

Ahir nosaltres en votàvem una més, una llei presentada pel Departament de Salut. Li recordàvem que havíem votat totes i cada una de les lleis que ha presentat el Departament de Salut en aquest departament. No només no hem ficat pals a les rodes, sinó que hem remat a favor. I ho hem fet constantment, i vostès ho saben. No només som un grup que no fica pals a les rodes, sinó que si algun defecte tenim és que som moltes vegades més responsables del que vostès es mereixerien que fórem. I li vaig dir: «No ho fem per vostès, ho fem pel país.» I és així. Alguns dels que els acompanyen no són tan responsables com nosaltres, i vostès també ho saben.

Per què reclamo aquesta responsabilitat? Perquè, miri, si la responsabilitat val per a aprovar lleis, també se'ns ha de reconèixer quan val per a substanciar interpellacions o fer alguna crítica. Nosaltres, l'any 2004, li ficàvem damunt la taula una crítica i alguna proposta: li dèiem molt clarament que era un error jubilar els metges de l'Institut Català de la Salut, els metges especialistes de l'Institut Català de la Salut. Li dèiem que era un error i li dèiem una altra cosa: li dèiem que era un nyap jurídic. Vostè ens contestava que no, que era la llei –ens ho va dir moltes vegades–, i assumia la responsabilitat de jubilar-los, tot i que el sistema sanitari català necessitava l'aportació d'aquests metges. Vostè ens deia: «És la llei.» El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya li ha dit: «No és la llei.» No en van tenir prou; van anar al Tribunal Suprem amb un recurs de cassació, i els ho diu, que no és la llei, que vostès no han complert la llei, al contrari, que han conculcat la llei.

Nosaltres avui li demanem responsabilitats i volem fer una anàlisi del que ha passat, consellera, entre altres coses, perquè això no només té responsabilitats entorn de la pèrdua de servei i de la capacitat que tenien aquests metges que aportaven al sistema català de salut, sinó que ens ha costat i ens costarà diners del contribuent pel fet de no tenir metges, més de 7 milions d'euros de despesa per tal de pagar-los los sous i els interessos que corresponguin. Costos econòmics importants, i això que han recorregut només setanta metges, dels set-cents que podien arribar a fer-ho. Només n'han recorregut setanta, i ens costaran 7 milions. Si ens haguessin recorregut tots, probablement ens haurien costat fins a 70 milions. Miri, en un temps de crisi, són molts diners.

El problema és: per què ho van fer, vostès, això?, per què van prendre aquesta decisió, consellera? Això s'ho pregunta tot el món sanitari, els mateixos metges jubi-

lats: per què? Però quina era la causa? Per què vostès volien jubilar obligatòriament metges que ens feien una gran aportació al sistema sanitari, en contra de l'opinió de molts juristes –alguns dels seus propis–, en contra del que feien la resta d'autonomies, en contra de l'opinió del Col·legi de Metges, en contra de l'opinió dels experts i en contra de les necessitats del mateix sistema? Per què, consellera? Ens ho podria explicar avui?

Jo tinc alguna explicació, i alguna se m'ha donat, però li'n diré una que me la crec íntimament. Vostès van arribar al Govern, i el 2004 estaven convençuts que podien fer el que volien. Vostès venien amb aquell eslògan de: «Deu minuts per visita, més metges, més infraestructures sanitàries, més hospital...» Més, més, més de tot, menys una cosa, que era: més gestió. Vostès estaven de festa, estaven disposats a pagar, no 7 milions, el que fes falta, per tal de jubilar aquells que volien. Ep, i pagar algun preu d'algun amic proper que també els deia que no i que també li afectava la jubilació. Però vostès tenien una cosa que els podia..., que era jubilar metges, caps de servei, que havien tingut importants responsabilitats de gestió en l'anterior Govern, i vostès volien fer lloc a nous gestors, al cost del que sigui –al cost del que sigui. Vostès, en el sistema, estaven absolutament de festa. No només va jubilar els metges i han perdut als tribunals: van jubilar els metges de contingent, van fer un decret de teràpies naturals també contestat pels tribunals, dient-los que fins i tot podien arribar a ficar en perill el concepte de salut pública.

No només estaven de festa. Aquest «més, més, més» era la seva gran obsessió. Es creien que amb més recursos es podia fer millor medicina, millor servei, s'oblidaven que no només es necessiten més recursos i no s'adonaven que hi ha un nou paradigma avui, ja: no només ja s'ha acabat la festa a tot el sistema econòmic europeu, sinó que fa molt temps molts experts els deien que els sistemes de benestar havien de donar més per menys i que la clau era precisament la gestió, allò que vostès no han sabut fer ni saben fer, allò que vostès quan arriben acaben convertint en més decisions polítiques, en més burocràcia, en més gestió, en més inversió i en menys efectivitat. Aquest és el gran problema. El gran problema és que vostès no saben gestionar, no saben prioritzar, no saben quines són les necessitats reals del sistema que presideixen.

Molts exemples, molts; no són només 7 milions. Vostè sap el que han fet amb les infraestructures en aquest país? Vostès, al llarg d'aquest temps, s'han dedicat a fer nous hospitals sense plans funcionals, que a l'hora de fer l'obra, a l'hora d'adjudicar i acabar, han acabat valent el doble del que estava pressupostat, sense saber quins metges hi ficaran, quina capacitat de manteniment tindrem, quin pla funcional realment obeeix a aquesta ampliació. Han acabat fent hospitals a on la rectificació ha sigut en base a una acta, per voluntat d'un alcalde.

Vol que li fiqui algun exemple del que són els seus plans d'infraestructures? Miri, moltes vegades diuen: «Hem d'ampliar el CAP» o «Hem de duplicar la capacitat d'un CAP.» I mires aquell CAP i dius: «Home, sí, tenen un metge per consulta, però resulta que només treballa de vuit a tres de la tarda, i de tres de la tarda a deu de

la nit, no s'utilitza.» Això passa en quiròfans, passa en hospitals, passa... Aquest concepte de menys per més vostès no el tenen –no el tenen. Consellera, no el tenen. I aquí està la clau de per què ho van fer. Els vam demanar que rectifiquessin, li vam demanar que retirés el recurs. Li ho tornem a demanar. Encara queden recursos en marxa. Retiri'ls. Però no li demanem només això, li demanem una altra cosa: li demanem molt clarament que rectifiqui i que depuri responsabilitats i que assumi responsabilitats.

Jo li llegiré el que ens diu un dels metges que s'ha jubilat forçosament, i que ho ha entregat avui, en aquest Parlament i ens ho ha fet arribar en nom d'una plataforma de metges als grups parlamentaris... Li diu, dirigint-se a vostè, consellera Geli: «La llei no empara ni pot emparar l'Administració deslleial del patrimoni públic. I més deslleial que les polítiques de la senyora Geli, impossible. Si aquesta senyora i el seu equip haguessin de pagar de la seva butxaca la despesa que la seva nefasta gestió ha generat segurament no ho haurien fet.» Estic segur que no ho hauria fet.

Però el problema és que crec que no té consciència del que està passant en els sistemes de salut pública, que no té consciència de l'important que és gestionar bé per a garantir la universalitat i l'equitat dels drets. Els drets dels ciutadans en salut s'han de complir, però els recursos no són il·limitats –no són il·limitats–, són limitats. I precisament per això l'obligació dels que governen és no malbaratar recursos amb actituds que no tenen explicació. No pot un sistema com el sanitari català haver de pagar milions d'euros per a pagar els sous d'uns metges per obligar-los a no treballar, quan realment aquests metges podien haver fet, havien d'haver fet, necessitàvem que fessin la seva aportació en coneixements, en habilitat i en experiència al sistema. I vostès els ho van prohibir per un caprici contra llei, contra la realitat i contra les necessitats del mateix sistema. Els ho ha dit cada un –cada un– dels nivells jurídics on han anat. Tots els han condemnat, tots els han dit que no tenien raó i que conculcaven la llei.

Una última qüestió, consellera. Li hem demanat i li ho tornem a demanar: definisca la carrera sènior; definim quines aportacions ens poden fer al nostre sistema aquells metges de més de seixanta-cinc o de seixanta-dos anys –potser hem de definir la carrera sènior abans d'arribar als seixanta-cinc– per tal que l'aportació que ens poden fer sigui aprofitable al sistema i els puguem aprofitar per experiència, per coneixements i per una altra cosa: perquè ens poden aportar moltes, moltes iniciatives, moltes idees per a millorar aquella gestió que vostès està demostrat que no saben fer.

Consellera, no només s'ha acabat la festa. És més greu: s'ha acabat la festa, vostès no ho saben i els ho han de dir els tribunals.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, persones que ens acompanyen..., sap quan vam pagar, senyor Sancho, el 2004, per sentències desfavorables a l'Institut Català de la Salut? 17,3 milions d'euros. No faci demagògia –no faci demagògia. Estem parlant d'una empresa de 42.000–42.000– treballadors; que hi ha un règim laboral, un dret laboral on les persones, quan no estan d'acord amb les decisions laborals, per sort, al nostre ordenament laboral tenen dret a recurs. Vam trobar 17,3 milions d'euros pendents de pagament.

Però vull..., i gràcies per la interpellació, perquè, a més, vostè sap que vaig rectificar i que he explicat en moltes ocasions per què ho vaig fer i per què vam matisar posteriorment el debat sobre les jubilacions; per cert, un debat molt més polièdric que lineal, eh? L'any 2003 una llei d'Estat, l'Estatut marc, diu que el personal estatutari s'ha de jubilar al seixanta-cinc anys i canvia l'edat de jubilació, amb algunes excepcions, que són les places vinculades o personal APD o alguns que poguessin tenir algun tipus de legislació pròpia. Per cert, no som l'única comunitat; la majoria de comunitats ho han anat fent en aplicació d'aquesta llei; per cert, aprovada per tothom, per unanimitat, també per Convergència i Unió, a l'Estat.

Per tant, nosaltres en base a aquesta llei i en base a altres necessitats, evidentment, del sistema, que eren, primer, per descomptat, intentar..., ja que no vam poder per la via de la voluntarietat i després per un decret, passar els contractes de dues hores i mitja a contracte de trenta-sis hores setmanals. I, per altre costat, també, per una necessitat de rejuveniment i de renovació dels comandaments. Aquests van ser els motius, els poden compartir o no els poden compartir, eh? Necessitàvem, també..., perquè si parla amb la gent més jove del sistema, creu que els seixanta-cinc anys és una edat raonable per haver exercit uns certs càrrecs de cap de servei o de cap de secció, i, per tant, que tingui la gent una certa perspectiva de carrera professional. Això és el que vam fer el 2004 amb un pla de recursos humans.

Nosaltres, després d'això, l'any 2007, varem modificar el Pla de reordenació de recursos humans de l'Institut Català de la Salut. Per cert..., el sector concertat jubila a seixanta-cinc anys, eh? (*Veus de fons.*) No, no..., no és cap empresa privada, és el sector concertat via conveni laboral. El sector públic a Catalunya no té res a veure amb la titularitat, sinó que tenim dos tipus de convenis: l'Institut Català de la Salut i el conveni del sector concertat de la XHUP, que és un conveni laboral de jubilació forçosa als seixanta-cinc anys. Evidentment, cada empresa –en el cas del Clínic es fa– deixen de ser comandaments obligatòriament als seixanta-cinc anys i passen a ser personal, doncs, sènior treballant.

També l'any 2004 vam fer quelcom que no s'havia fet, que va ser regular els emèrits, persones de vàlua que poden recórrer... –igual que fan les universitats, copiant el model universitari–, continuar la seva vida laboral, compatible amb la jubilació, que vam haver de pactar amb el Govern de l'Estat.

Després del 2004, de debats en el si del Consell de la Professiò Mèdica i en el si del Consell de la Professiò Infermera..., que es volen jubilar abans o jubilacions parcials. Després d'analitzar molts altres elements, el 20 de juliol del 2007 es va negociar a la Mesa Sectorial de Negociació del Personal Estatutari de l'ICS una modificació del Pla de reordenació de recursos humans i es va procedir a una excepcionalitat a la jubilació en base a sis especialitats deficitàries: medicina de família i comunitària, obstetrícia i ginecologia, anestèsia, psiquiatria, radiologia i pediatria, que componen el 66 per cent de la plantilla dels metges de l'Institut Català de la Salut

Posteriorment, també, *ad hoc* varem crear una comissió d'aquells metges que no formaven part d'aquestes especialitats; si volien continuar havien de parlar amb la seva empresa i una comissió, que també estava integrada, doncs, pel Col·legi de Metges, per l'Institut d'Estudis de la Salut, analitzava en cada moment, doncs, si podien continuar o no en les seves funcions adaptant o no el seu lloc de treball, de comú acord amb l'empresa.

Per tant, l'any 2004 s'adquireix un dret laboral –un dret laboral– de la possibilitat de jubilació als seixanta-cinc anys, que han exercit, incloses les excepcionalitats, la major part dels metges de l'Institut Català de la Salut. El 2007, és a dir, des que entra en vigor l'excepcionalitat, l'11 per cent –només l'11 per cent– volen continuar; el 2008, el 23,45; el 2009, el 33 per cent –33,9–, i el 2010, el 33,33, fins al 30 d'abril.

Per altre costat, vostè diu: «El cost...» Que els he dit que no, recordi-ho, eh?, recordi el que li he dit al principi, és totalment ordinari. El tema de pagament de sentències desfavorables a una empresa, aquesta i qualsevol empresa, de pèrdua de recursos. Li he dit «17,3 milions d'euros», senyor Sancho. El nombre de persones que van recórrer, en aquest interval del 2004 al 2007, la modificació són cent sis professionals. D'aquests cent sis professionals, sentències fermes favorables, 16; sentències fermes desfavorables, 30; cost en aquest moment, pagat per l'Institut Català de la Salut, 2,8 milions d'euros. La resta, les que estan pendents, 36 –36. Què diu el Tribunal Suprem? Ell no diu que no podem jubilar, ho torna al Tribunal Superior de Justícia dient que, en tot cas, és interpretatiu –que és per això que perdem les sentències– el Pla de recursos humans, que cada dia el Pla de recursos humans és la individualització de la jubilació. Suposadament, que es perdessin..., estem treballant a dintre l'Institut Català de la Salut a veure si arribem a un acord amb els professionals. El màxim acumulat, diríem, com li he dit a vostè, entorn d'una mica menys dels 7 milions d'euros.

Però, més enllà d'això, vull dir-li, de veritat, un debat molt més a fons: hi ha algunes coses que voldria contrastar perquè hi han paraules que potser no les he enteses bé –espero que no les hagi enteses bé. Si vostè ha dit que aquesta consellera va fer això per introduir els amics en els comandaments, haurà de demostrar-ho. Aquesta consellera mai ha entrat a cap concurs –a cap concurs– de cap tipus, i tinc la consciència totalment tranquil·la, ni de plaça de cap de servei ni de cap de secció ni res, eh? I m'ha semblat a les seves paraules

que vostè pretenia dir que era per raons sectàries. Com vostè sap, eh?, en fi, en el meu departament, des que sóc consellera, que ara entrem en el setè any o estem en el setè any, tinc persones que van estar en l'altre departament... —estic parlant de càrrecs de confiança, ara, eh?—, càrrecs de confiança que han continuat formant-ne part per la seva vàlua professional, amb independència, alguns, que tinguin carnet polític o carnet d'altres formacions polítiques. I vostè ho sap perfectament com jo. I és demostrable, perquè és objectivable en tots i cadascun dels alts càrrecs del meu departament. I, per tant, si això ja forma part del que jo crec profundament, èticament, d'exercir la política, ni un bri de dubte sobre les places que hi ha. Per cert, vostè està infravalorant el paper dels tribunals. Vostè coneix, com jo, que està totalment reglat qui decideix les places dels comandaments de l'Institut Català de la Salut.

Per tant, el debat sobre les jubilacions, és evident, és un debat que, a més, ara forma part de l'escenari polític actual europeu, internacional. Un debat que li insisteixo que aquest és el departament que va rectificar el 2007 —vaig rectificar. I vaig tenir dubtes el 2004, senyor Sancho —vaig tenir dubtes. Com sempre, en política has de sospesar els pros i els contres. I, en aquell moment, el 2004, sospesats els pros i els contres, vam exercir el que enteníem que era una llei que ens emparava, que era l'Estatut marc. El 2007, analitzant els pros i els contres, després d'un debat en profunditat en el si dels consells de la professió, vam rectificar. Com tot.

I, per tant, el debat de la jubilació, no només els professionals sanitaris, sinó en el context general d'allargament de la vida... Perquè, si no, per què no em planteja això també en el si del sector concertat? Diu: «Això és fruit de l'acció col·lectiva.» Vostè sap que el mateix debat l'hem de fer..., excepte que vostè i jo no parlem del mateix: jo parlo de professionalisme, jo parlo d'adequació del lloc de treball amb mirada ciutadana, amb mirada d'equip també, el que es pot fer i no es pot fer a partir de seixanta anys, eh? I, per tant, vostè sap perfectament que nosaltres estem no només fent, sinó intentant portar els debats sobre el professionalisme com a l'element substantiu.

Després, en el segon torn, contestaré algunes de les altres qüestions que vostè ha fet amb relació al que hem fet aquests últims anys d'infraestructures al pressupost.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Sancho té la paraula.

(Pausa.)

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bé. Ja ens coneixem, oi, consellera? Jo li he parlat de responsabilitat precisament per aquesta nova..., que la responsabilitat sempre la tenim. Vull dir, que vostè m'acusi de..., que ens acusi de demagògia, vull dir, és quasi..., permanentment, quasi sinònim i patrimoni d'una cosa que és que vostè no té més arguments. És així, doncs, d'acord, ja ho entomem. Segueixi acusant-nos de demagògia.

Però, escolti, i el Tribunal Suprem..., el Tribunal Suprem també és demagògic quan li diu que vostès no tenien aprovat un recurs, el Pla de recursos humans. És demagògic o no, consellera? Vostè parla de respecte pels tribunals... Com és que ha hagut de fer tot aquest reguitzell de sentències i anar a cassació fins al Tribunal Suprem, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i tots li diuen el mateix. Vostè no tenia un pla de recursos humans, i aquí ens ho va afirmar moltes vegades i ens deia que érem demagògics perquè li dèiem que no el tenia. Doncs, la mateixa demagògia llavors que ara, consellera, la mateixa, avalada pels tribunals. I la de vostè, qui l'avalava? Aquesta actitud de «nosaltres som els que tenim la raó sempre i vostès són uns demagogs?», «Nosaltres som els que sabem gestionar i som els que tenim la veritat del món i vostès són uns demagogs?» O, mireu enrere, el 2004, i per sentències del tribunal paguem 17 milions de... —17, 14, és igual, els que siguin... Escolti, si n'hi havia algun que no s'havia d'haver fet segurament alguna responsabilitat política hauríem d'haver assumit, i alguna n'hauríem assumit, suposo? Que vam fer coses malament Convergència i Unió? Evidentment —evidentment—, però és que ara el que estem discutint és si aquesta que vostès han fet ara, en aquests moments, també està malament, i és evident que també està malament.

Vostè es creu que avui, en plena crisi, hem de pagar sous, interessos, a metges per no exercir, per no haver fet un pla de recursos humans i per dir-li els tribunals que «vostè no planifica els recursos humans», quan avui el sistema està al límit de la sostenibilitat i una de les causes és professionalisme, gestió professional, autonomia de gestió, d'això em vol parlar, consellera, i no tenim pla de recursos humans? Vostè sap on té cada un dels metges o de les infermeres o dels recursos, vostè té el mapa, el té damunt de la taula? Ha fet el Pla de recursos humans? Doncs, el tribunal li diu que no —el tribunal li diu que no el té—, i vostè diu «és interpretatiu.» Doncs, escolti, quan van vostès a cassacions li diuen, precisament, «no es de compartir la interpretació errònea», i ens diu que s'equivoquen, que no és interpretatiu, que la interpretació no la fan vostès, que la fan els tribunals.

Consellera, i, per tant, demagogs —demagogs—, consellera? I vostès? Que els han de dir els tribunals perquè rectifiquin i en algun moment acceptin que s'han equivocat? Què ha de passar en aquest país perquè s'adonin que vostès, els que donen lliçons d'ètica, de justícia social, de benestar social, els que s'anomenen o s'autodenominen socialistes porten el país on està. Pregunti al carrer on han portat el sistema i el país, pregunti? Vol que li digui una cosa, consellera, jo sempre he tingut la sensació que vostès es creuen que són com rei Mides, que tot el que toquen ho fan bo. Aquesta és la filosofia del Partit Socialista, «tot el que nosaltres toquem, com és socialisme, és bo.» I es creuen que són com el rei Mides, que tot el que toquen ho fan bo, que tot ho converteixen en or. Jo tinc la sensació, la tinc, molt sincerament, íntimament molt arrelada, que no només s'equivoquen sinó que no s'han adonat del què passa. Són, de veritat, com el rei Mides, ho són, però al revés. Tot el que toquen no es converteix en or, ni es fa bo, tot el que toquen es converteix en atur, en disbauxa, en

«bronca», en baralla, en desqualificació del contrari. Tot el que toquen es converteix en el que tot el país avui sap: en una incapacitat de governar que esgarrija. I els altres hem de ficar responsabilitat, hem de refrenar les nostres paraules per responsabilitat i per sentit de país, perquè si els diguéssim el que es mereixen realment –realment– no tindríem ni paraules, ni temps per a dir-los-ho.

Consellera, jo sé que no rectificaran, fer una interpellació aquí i presentar-li una proposta de resolució entorn al personal mèdic d'aquest país que han jubilat és pràcticament una pèrdua de temps, en vostès és una pèrdua de temps. A pesar de tot, li diré una cosa, sé que els metges que han jubilat ens agrairan aquesta interpellació, sé que la població, els ciutadans, ens agrairan i entendran aquesta interpellació, perquè els metges que vostès han jubilat, els recursos que han dilapidat eren necessaris per al sistema i eren imprescindibles per al sistema.

Per al bé dels metges, per al bé del professionalisme i per al bé del país rectifiquin i d'alguna vegada acceptin que s'equivoquen i s'equivoquen molt, moltíssim, més del que mai s'ha equivocat ningú.

El president

La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Salut

Sap quina nota donen, senyor Sancho, al sistema sanitari de Catalunya els ciutadans? Un vuit. I no és mèrit meu, eh?, és mèrit d'un sistema que ha hagut de superar, per cert, algunes coses que ens van deixar bastant pendents. Ara, els últims dies, els últims temps fa la impressió que allò que semblava que era un consens seriós de sistema, més enllà d'aprovar tres lleis per unanimitat, les tres lleis que he portat en aquest Parlament, és mèrit de l'oposició i també del Govern, i fonamentalment d'aquest Parlament que fa la feina bé i dels seus ponents. Però més enllà d'això, miri, vol que li digui el que queda i el que quedarà per a la història? El creixement del pressupost dels set anys últims de Convergència i Unió va créixer un 51 per cent del pressupost del Departament de Salut; el que ha crescut el pressupost en aquest set anys és un 77 per cent.

El que quedarà és que vostès, el 2003, no tenien ni un registre de professionals –no teníem un registre de professionals–, no només ara el tenim sinó que sabem cap a on hem d'anar. El que quedarà, per descomptat, i vostè ara no entenc perquè el mateix Artur Mas ara dubta de les inversions que s'han de fer, sorprenent, quan ens van deixar moltes coses per fer, vam haver de reconstruir el sistema sanitari.

Jo he estat molt poc crítica amb Convergència, vostès ho saben, des del punt de vista sanitari els primers deu/quinze anys, en canvi crítica els últims anys, en un país que havia canviat extraordinàriament, amb molts centres, des de consultoris locals, fins a centres de salut, hospitals vells, inadaptats, i, per tant, això ha estat fruit d'una inversió importantíssima, de més de 6.000 milions d'euros, no només que s'està executant, sinó que s'executarà.

L'altre tema important, 30 per cent de creixement de les plantilles, canvi del model retributiu pendent des del 1990, amb un increment només de retribucions de 1.377 milions d'euros. Salari d'un metge adjunt, mig, que faci una guàrdia a la setmana, al cap de deu dies, de seixanta mil a vuitanta-dos mil euros. Ja li he dit, un increment de pressupost de 76 per cent. Sap què ens va passar el 2004? Vam haver de treure les factures del calaix, vam incrementar el pressupost el 18 per cent –18 per cent. No era un 18 per cent real, era posar a zero el pressupost del Departament de Salut. I com em pot dir a mi que no conec el sistema sanitari? Ja li vaig dir que si vol poden anar de viatge junts i segur que guanyo jo, i que he parlat amb centenars, centenars, i continuo fent-ho, de professionals de base, ho continuo fent. I, evidentment, he tingut de patir una pressió assistencial els últims anys extraordinària –extraordinària–, 800.000 persones només en set anys, que veníem d'un creixement d'1.200.000 persones en deu anys, un envelliment i a més un envelliment, en fi, que les persones grans volen viure bé i la qualitat de vida també depèn del sistema sanitari, eh?, i, per tant, jo sé perfectament que darrere l'espera d'una pròtesi de genoll hi ha moltes persones que caminen o no caminen. Una innovació tecnològica extraordinària, una necessària revolució de les tecnologies de la informació, de la comunicació que vam parlar aquí aprofitant el debat sobre la modificació de la Llei de la documentació clínica. Per tant, si volem fer un debat seriós, hi ha més debats.

I acabo en aquest últim minut que ens queda, seriosos sobre un debat que no s'havia fet mai, que és el debat dels treballadors públics, sigui funcionari, estatutari o laboral, del sector públic i l'autonomia de gestió que tenen. Això ho diria per a tots els cossos del sector públic. Ara parlo del sector sanitari, metges i infermeres. Estem en un procés de canvi extraordinari sense retorn, inclòs l'Institut Català de la Salut, vaig veure quasi emocionada com vuitanta centres –vuitanta centres– des de baix, senyor Sancho, de l'Institut Català de la Salut, volen anar a un projecte d'autonomia de gestió, perquè els hem de donar aquests instruments des del sector públic. I, per tant, escolti'm, teníem pla de recursos humans, les sentències, i ho sap perfectament vostè, és perquè interpreten que el Pla de recursos humans no era prou explícit, és el mateix que les sentències desfavorables dels 17 milions d'euros totalment legítima... A més, vostè hauria rectificat com vaig fer jo? No ho sé, eh?, perquè la rectificació de les jubilacions les va fer aquesta consellera valorant, al cap d'uns anys, els pros i contres.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Passem a les mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00239/08)

A la moció, de fet, que queda, que és el quinzè punt de l'ordre del dia i que fa referència a les polítiques que afecten el Cos dels Mossos d'Esquadra. Té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, aquesta moció ve a ser la concreció de la interpellació que vam formular en el darrer plenari reclamant, com venim reclamant des del principi de la legislatura, que des del departament es demostrés, d'una vegada per totes, que es confia en els Mossos d'Esquadra perquè el cos pogués recuperar l'autoconfiança i el respecte per part de la ciutadania, malament se'ls pot respectar des de fora si no els respectem des de dins.

Aleshores, hem plantejat tota una sèrie de millores respecte de les necessitats del cos que comencen per la que va donar peu a la interpellació, que és la necessitat que el Govern es replantegi i, en concret, el Departament d'Interior, el codi ètic que vol imposar, fins a data d'avui no hi ha una altra versió oficial, vol imposar al Cos de Mossos d'Esquadra malgrat que ha rebut un sever càstig en el Consell de Policia quan ver ser refusat el text per vint-i-tres vots en contra i només quatre a favor. A aquest text s'hi va oposar alguna entitat municipalista, ja ho vam dir l'altre dia, el cos de comandaments i també tots els sindicats, a part d'alguns alts càrrecs del departament no prou concretats, ha generat que el sindicat majoritari s'adrecés en carta al president de la Generalitat demanant la seva intervenció respecte a això per tal que aquest codi que ha estat refusat no tiri cap endavant i es plantegi un nou codi en cas que es vulgui fer, que nosaltres considerem que no és necessari, que es plantegi des del consens i des del respecte.

Amb aquesta intenció la carta, ressenyaré alguns dels apartats, diu, es pot llegir concretament, que s'ha d'emprendre des del consens. Jo també reclamaria aquest consens dintre del departament entre els dos pilars fonamentals, com ja els vam dir un dia, entre el senyor Boada i el senyor Delort, amb aquesta guerra que ha durat tota la legislatura i que obliga a intervenir al president Montilla, que al final i al principi és el primer i l'últim responsable d'aquest desori.

UGT diu que l'ètica no és una cosa que en cas que no existeixi es pugui imposar. També en la carta al president diu «que aquest codi ètic parteix d'una posició de desconeixement i de perjudici negatiu amb relació als actuals comportaments ètics del cos i que lluny de ser un recull de bones pràctiques constitueix un veritable nou cost legal amb una normativa restrictiva.» Per acabar recordant l'impacte negatiu que té sobre el cos.

La nostra moció va en la idea que aquest departament, que també porta el títol de «participació», recuperi l'evolució democràtica, en lloc de la involució que està

fent, recuperi les bones formes, recuperi l'ètica, que, com diu UGT, «si no se'n té és molt difícil de recuperar». Per tant, no ens estranya que no ens hagin presentat cap tipus d'esmena, però si no el retiren almenys consensuïn. Demanem que deixin sense implantar la ISO 9001, igual que la carta de serveis, perquè no hi ha recursos suficients per poder exigir lo que s'exigeix als Mossos, i vam posar casos concrets l'altre dia: les armilles antibales. Les armilles antibales, encara no ha desmentit el departament, un comunicat que va sortir als mitjans, que això ja estava en marxa quan encara no hi ha cap negociació, no sabem com ho faran; els sindicats ens diuen que hi ha un desmentit oficial, però no oficial. Aquesta nota de premsa, per tant, el comunicat el que porta és a error. Els Mossos, en concret..., en l'última cursa de policia hi havia una samarreta que deia: «I tu, ja tens armilla? Saura, ens tens desprotegits. És clar, al teu despatx no tens perills.» I al darrere es llegia: «Saura, preocupa't dels Mossos. Volem armilles antibales.» No solament volen armilles antibales, sinó que també volen cobertura a totes les emissores policials.

Pel que fa a la disminució o discapacitat, una sentència que diu que des del departament s'està discriminant i es vulnera el principi d'igualtat, i fa tota un reguitzell de totes les normes europees que s'estan vulnerant amb relació al principi d'igualtat i de no-discriminació. I no és una sentència sola, sinó que n'hi ha diverses. Volem imposar un codi d'ètica als Mossos, per un costat, i des de l'altre costat no ens estem comportant amb l'ètica suficient amb els que més ho necessiten, quan tampoc anem sobrats de recursos. Hem d'esperar que vinguin sentències, com vèiem abans, perquè des del departament es reconeguin els errors que a hores d'ara encara no s'han reconegut.

Acabem demanant que planifiquin la conciliació familiar –acabo, senyor president–, que planifiquin la conciliació familiar i laboral que els està generant problemes amb els mossos de trànsit i que quadrin els horaris, perquè, si no, després es troben que no volen anar a cobrir la Fórmula 1, i que implementin la formació continuada i específica de la policia de Catalunya.

Gràcies.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; té la paraula per defensar-les l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Pausa.)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena i per expressar el posicionament del Grup Parlamentari Popular en aquesta moció presentada pel Grup de Convergència i Unió. Realment, allò que es planteja en aquesta moció és plenament compartit pel Grup Parlamentari Popular, i fins i tot hi han qüestions que han estat plantejades en d'altres mocions i en d'altres interpellacions que hem tingut oportunitat de presentar nosaltres mateixos. Per exemple, es plantegen unes reivindicacions que hi han a nivell

laboral, en matèria de seguretat, com és el cas d'armilles antibales, ara, en aquest moment, i de la cobertura de les emissores a través de les quals es comuniquen els agents dels Mossos d'Esquadra.

Fa pocs mesos, també, el nostre grup havia de presentar una moció en la que demanava cascos homologats per als agents de trànsit, pantalons adequats, roba adequada per als agents de trànsit, que tampoc no estaven en condicions i hi havia reivindicacions en aquest sentit.

Clar, tot això, jo crec que és important recordar, em sembla, em dona la impressió que a pocs ciutadans ja se'ls escapa aquesta circumstància, que precisament el conseller del departament és un conseller d'Iniciativa per Catalunya Verds, que són d'aquells que sempre estan defensant els treballadors i la seguretat dels treballadors, etcètera.

Una segona qüestió que planteja la moció és dotar d'una destinació adequada els agents amb discapacitat, i és un altre aspecte que el nostre grup parlamentari comparteix, igual que el de la conciliació de la vida familiar i la vida laboral, o també el de dotar el cos, de cadascú en funció de la seva especialitat, de la formació continuada i específica necessària per a l'adequat exercici de les seves funcions, però també per a l'adequada adaptació professional a les noves situacions que es van generant dia rere dia.

En el fons, nosaltres el que creiem –ho deia la diputada que em precedia en la presentació de la moció– és que efectivament hi ha un problema de manca de confiança del Govern, i com a mínim del departament, de la conselleria, envers el Cos de Mossos d'Esquadra, i per això s'han adoptat una sèrie de mesures, unes que segurament el que fan és provocar que encara hi hagi més desconfiança per part de la ciutadania enfront aquest cos, com és, per exemple, plantejar una carta de serveis que, sense tenir els recursos necessaris, recursos humans i recursos materials necessaris, el que fa –el que fa– és deixar en evidència el cos perquè no poden donar resposta a allò que els ciutadans, d'acord amb aquesta carta de serveis, poden exigir als Mossos d'Esquadra –primera circumstància. I, segona circumstància, plantejant dues coses que són perfectament il·lustratives del parer del conseller, del parer de l'equip del Departament d'Interior i Relacions Institucionals respecte al Cos de Mossos d'Esquadra.

Un codi ètic que nosaltres podem discutir, no és el moment, no ho farem ara en aquest moment, sobre si és necessari o no disposar d'un codi ètic, segurament ho és, com ho és en moltes altres policies d'Espanya i de tot el món, segurament ho és, però el que està ben clar és que un codi ètic que és rebutjat per la majoria dels sindicats, que és rebutjat per l'associació de comandaments, de comissaris i d'intendents, i que és rebutjat pel Consell de Policia de Catalunya no és una bona eina al servei de la policia, i, per tant, val la pena replantejar-s'ho, val la pena retirar-lo i val la pena consensuar-lo amb els agents implicats, que són els mossos, amb tots els seus nivells.

I, finalment, que és que en el punt sobre el qual hem presentat l'esmena, i sobre el qual jo crec que il·lustra

més bé quina és l'orientació del conseller i del departament, i, clar, i això, quan s'explica a la ciutadania, n'hi ha que es posen a riure, no? I dius, escolti'm, no és per riure, és bastant seriós. Això que s'estigui traient una ISO de qualitat als Mossos per a la qualitat en la detenció dels presumptes delinqüents, clar, això a molta gent els provoca una certa gràcia quan qui hauria de ser l'objecte principal de l'atenció dels Mossos és precisament l'atenció a les víctimes, i és precisament la investigació dels fets delictius.

I per això hem presentat una esmena en aquest punt, en la qual demanem no només que es retirin les polítiques de qualitat en la detenció als presumptes delinqüents, sinó que es facin esforços de qualitat i aquests se centrin en l'atenció a les víctimes i aquests se centrin en el desenvolupament de les investigacions per a un millor servei a la ciutadania.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies. Senyores, senyors diputats, tots els governs, totes les policies tenen mecanismes de control intern de la seva activitat, tots, en totes les policies del món, en tots els governs del món. Per tant, ja..., d'entrada, ja li diem que no estem d'acord amb la seva moció, que no estem d'acord que s'ha de retirar el codi d'ètica de la policia de Catalunya, perquè aquests mecanismes de control de l'activitat de la pròpia policia no signifiquen, en absolut, que hi hagi malfiances, que hi hagi prejudicis, o que no es cregui en els mossos, en absolut, eh?, signifiquen que es posen sobre la taula mecanismes perquè les coses es facin millor, eh?

Quan vostès governaven van crear la unitat d'affers interns. Una de les unitats d'affers interns més importants, i tothom deia que era absolutament desmesurada respecte a d'altres policies, i desmesurada en el nombre d'efectius. Vostès per què van crear aquesta unitat, perquè tenien malfiança del treball dels mossos?; perquè no es creien això dels mossos? La van crear...? Doncs no, la van crear perquè pensen que sempre les coses es poden fer millor, i que hi han, segurament, comportaments i procediments que es poden fer millor. Aquest..., per això la van crear, no?, aquesta unitat d'affers interns; la van crear per això, suposo, no per una altra cosa, ho van crear per això. I tothom sap que vostès van crear aquesta unitat d'affers interns absolutament més gran que en altres policies per això, perquè les coses es podien fer millor. Doncs miri, quan nosaltres diem que s'ha de fer un codi d'ètica, o que s'ha de fer una activitat com la implantació definitiva de la ISO 9001, doncs pensem que és precisament per això, perquè les coses sempre es poden fer millor.

Però li dono la raó en una de les qüestions que vostè deia l'altre dia. Miri, vostè deia, que la idea del que ha de ser la policia de Catalunya, seva i la nostra, entre la idea seva i la nostra hi ha un munt, és cert, hi ha un

ment. Perquè nosaltres estem d'acord que ha d'haver-hi un codi d'ètica de la policia, no tant perquè hi hagi una llei que et digui que s'ha de fer, que també, sinó perquè tenim la convicció moral que és bo que hi hagi un codi d'ètica de la policia, i que aquest codi, i hem d'intentar utilitzar tots els procediments que ens queden fins a la seva prohibició definitiva, ha de ser el més consensuat possible amb els professionals, absolutament d'acord, i jo espero que hi hagi alguna possibilitat d'incidir en aquesta direcció, però el codi s'ha de fer, i és bo que existeixi.

I la ISO... Per què? Per una raó, mirin: per a nosaltres la seguretat és un pilar de l'estat del benestar, com l'educació, com la sanitat i les polítiques socials; també la seguretat. I, per tant, la seguretat és un servei públic, és un servei públic que s'ha de donar amb qualitat, amb molta qualitat, i alguns riuen quan diuen que s'ha de fer també una ISO 9001 en aquest tema. Doncs no, perquè és un servei públic, i, per tant, el que pretén la ISO 9001 és un certificat que avala la qualitat d'un procediment de treball, i això és bo, i això és interessant i això és important, perquè nosaltres pensem que la policia no és un òrgan que té competències pròpies i que té una sèrie..., no, no, no, és un servei que donem als ciutadans, segurament el millor servei que poden donar els professionals, que és treballar per la seguretat i la tranquil·litat dels ciutadans.

Per tant, no podem votar la moció, ni lògicament podríem votar l'esmena, perquè nosaltres sí que pensem que és bo que hi hagin aquests mecanismes de control. No estem tampoc d'acord en el tema de les armilles antibales, per una qüestió, perquè crec que..., no sé si m'equivoco però si no m'equivoco va ser dimecres passat que va haver-hi un acord entre la conselleria i els sindicats sobre aquest tema. Però, una qüestió que és important que quedi clar davant de la ciutadania: tots els professionals de la seguretat d'aquest país que necessiten armilla antibales, la tenen; totes les unitats que necessiten armilles antibales, la tenen, sí, totes –sí. El que estem parlant és una altra qüestió, és una qüestió diferent: que tots aquells professionals que, a banda del seu... –per la seva tasca–, vulguin tenir una armilla pròpia, la puguin tenir, es va signar el conveni la setmana passada perquè això pugui ser així, però que consti que totes les unitats, totes les patrulles tenen aquestes armilles, tenen aquestes armilles antibales.

Mai s'havien produït tantes millores en la cobertura de les emissores policials, mai. Per tant, senyora diputada, votarem en contra de la seva moció i, lògicament, també en contra de l'esmena que s'havia presentat.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats.

El president

Algun diputat vol parlar, potser? És que m'ha semblat sentir algun comentari i no sabia si... (*Pausa.*) Té la paraula la senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, senyora Ribera, doncs ja li anunciaven que rebutjarem la seva moció. Amb relació al primer punt de la moció al codi d'ètica de la policia, del que potser és el punt més cridaner, doncs, que presenta, de tot el contingut de la moció, vostès demanen que es retiri aquest codi, i nosaltres no estem d'acord que aquest codi hagi de ser retirat, i li exposaré, al respecte, doncs, què en pensem nosaltres.

Primer dir-li que tampoc no és una qüestió, doncs, irrellevant, que aquest codi d'ètica no respon a un invent del Govern de la Generalitat, sinó que hi ha uns antecedents, i uns antecedents a nivell europeu. Vostè sap que hi ha un codi d'ètica europeu de la policia, i una directiva, doncs, justament, que demana, als estats de la Unió que desenvolupin aquest codi d'ètica. I, per posar-li alguns exemples, alguns països ja ho han fet. Existeixen codis d'ètica de la policia, doncs, a França, a Irlanda, a Bèlgica, per posar-li alguns exemples. Per tant, això no és un invent, eh?, del Govern de la Generalitat.

Però, en tot cas, el que sí que li volem dir és què pensem nosaltres que ha de ser un codi d'ètica, o què hauria de ser el codi d'ètica de la policia. Nosaltres entenem que un codi d'ètica és un codi deontològic, ni més ni menys, sinó que el mateix que tenen molts altres col·lectius de professionals en el nostre país: codis deontològics d'actuació. El codi d'ètica de la policia en qüestió, que estem debatent, no és una reglamentació detallada i exhaustiva, sinó que és simplement un recull de principis bàsics d'actuació, i sap que no té potestat sancionadora.

Per tant, *a priori*, nosaltres considerem que aquest codi no té una connotació negativa, no ha de tenir una connotació negativa, perquè no pressuposa res la seva existència; en cap cas ha de pressuposar una manca de confiança en la professionalitat de la nostra policia, perquè no s'entén així en cap cas de codis deontològics de qualsevol altre col·lectiu de professionals del nostre país. Per tant, entenem que és en positiu i mai en negatiu, doncs, un codi d'aquestes característiques.

Ara bé, estem d'acord amb allò que expressava com la necessitat que sigui consensuat. A nosaltres també ens sembla que aquest codi ha de comptar amb el màxim consens possible del sector. I en aquest sentit, en la línia que el mateix conseller Saura aquest matí mateix en declaracions a RAC1 feia, creiem que cal un esforç per comptar, doncs, amb el major suport possible perquè aquest codi d'ètica de la policia compti amb el major suport possible, perquè, com li deia, no és una norma que vagi a la contra de ningú, sinó que vol anar a favor de tots i també a favor dels policies. I òbviament, per tant, aquests, creiem que l'han de fer seu, l'han de recolzar, perquè han de ser aquells que vetllin per aplicar-lo i per preservar-lo. Per tant, aquest és el nostre posicionament en aquest tema, el codi d'ètica de la policia.

Després, la seva moció analitza altres aspectes que molt breument, doncs, li repassaré. El punt segon de la moció demana deixar sense efecte la implantació del certificat ISO 9001. Jo no ho sé, segurament em dec perdre en alguna cosa molt substancial, però és que no ho entenc; no entenc per què demanen que no s'implanti un certi-

ficat de qualitat, un certificat que avala la qualitat d'un servei, d'un mètode de treball. Per tant, no veig aquí quin és el problema; al contrari, a mi em sembla que això és molt bon senyal.

Després demanen, doncs, engegar processos de negociació amb els sindicats tant pel que fa a les armilles antibales com a la xarxa Rescat.

Bé, jo crec..., no, crec, sinó que conec que el procés de negociació està engegat; una altra cosa, doncs, és que s'arribi a uns acords que, diríem, agradin a totes les parts, però aquest procés està en marxa. En tot cas, alguns sindicats sí que ens han fet arribar que s'està en vies de negociació.

I respecte a la xarxa Rescat, doncs, només fer-li constar que realment aquesta xarxa té una cobertura que arriba al 99,8 per cent de la població i al 97,45 per cent del territori; per tant, jo crec que és molt destacable aquest punt.

Només, també per acabar –que veig que ja se m'acaba el temps; acabo, president–, dir-li quant a formació, que també hi fa referència, l'any passat, només com a exemple, saber que es van realitzar més de cent mil hores de formació. Crec que és una xifra important a tenir en compte i a valorar positivament.

Gràcies, diputats; gràcies, diputades; gràcies, president.

El president

El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, senyora Ribera, jo crec que en la situació que estem vivint de descrèdit de la política tots hem de coincidir que és molt important que quan sortim a parlar aquí, al Parlament, fem un esforç per ser el màxim de rigorosos. Jo crec que la ciutadania ens ho exigeix.

I li ho dic perquè a vegades, amb la vehemència amb què vostè intervé, no tant avui com el dia que va presentar la interpellació al conseller Saura, això es fa difícil. I veig que algun diputat o diputada posa en dubte les meves paraules, i els llegiré, del diari de sessions, què va dir la senyora Ribera fa quinze dies. Li va dir al senyor Saura: «Senyor Saura, amb el bus que va muntar de participació per a l'Estatut a tots els ajuntaments, a tots els pobles on va anar amb el seu autobús es va votar que no a l'Estatut.» Jo m'he pres la molèstia de comprovar-ho, eh? L'autobús va anar a seixanta-cinc municipis i a tots seixanta-cinc, com és obvi, va guanyar el sí, perquè el sí va guanyar a Catalunya, àmpliament, per més del 74 per cent dels vots.

Jo ho poso com a exemple, perquè no podem pujar aquí i dir qualsevol cosa, no tot s'hi val, i hem de ser rigorosos. Vostè va dir una cosa que no era certa, i jo avui tinc l'obligació de recordar-li que va dir una cosa que no era certa.

Però anem a la qüestió. Jo crec que hi ha també un problema que, a vegades, si els diputats o diputades volen

fer de sindicalistes, llavors que ho facin bé, perquè a quin sindicat, si a tots o a un, si el que diuen ho han dit tots els sindicats o ho ha dit només un, si a vegades allò que s'està dient no entra en contradicció amb allò que també diuen els sindicats. I li posaré alguns exemples.

El famós tema de la segona activitat. Miri, continua vostè insistint en aquesta qüestió sense tenir present que existeix un acord aprovat per unanimitat per tots els sindicats regulant un aspecte que Convergència i Unió no va regular en vint anys.

Diu: «Cal endegar la negociació amb els representants sindicals sobre les armilles antibales.» Li llegeixo una nota de premsa que va sortir l'endemà de la seva intervenció: «Els sindicats policials aïllen SAP-UGT i donen fe que Interior treballa per les armilles dels mossos. La resta de sindicats policials s'han desmarcat aquest divendres d'UGT, que dimarts acusava el conseller d'Interior, Joan Saura, de no haver mogut encara fitxa. El portaveu del Sindicat de Mossos d'Esquadra - Comissions Obreres ha subratllat que la conselleria manté contacte permanent amb els sindicats i que tenen constància que s'està treballant i les armilles arribaran aviat. Una opinió compartida per SPC i el CAT i que deixa SAP-UGT sol davant d'aquestes acusacions.»

Un altre exemple, diu que demana garanties perquè totes les zones de Catalunya tinguin una correcta cobertura de les emissores policials. Li ho ha dit la senyora Patrícia Gomà: xarxa pública, no privada com abans, Rescat; cobertura del 99,84 de la població, cobertura del 97,45 del territori.

I parlem del codi d'ètica. Convergència i Unió proposa retirar-lo. I vostè li preguntava al conseller si no li valia, va dir vostè literalment, que una llei orgànica, la de cossos i forces de seguretat, una llei de l'Estat, d'això ja en parli i ja ho reguli. Doncs, miri, al Govern i a Iniciativa no ens val que una llei estatal reguli això, volem una regulació catalana, primer, perquè el codi d'ètica policial europeu ens obliga a fer una regulació pròpia; en segon lloc, perquè volem que la nostra policia sigui com la d'altres països i disposi d'un codi d'ètica policial, com tenen, i abans es citava, policies com la de Bèlgica o la de França o com la del Quebec o la d'Irlanda del Nord; un codi que regula, per exemple, coses com els deures amb relació a la ciutadania o els drets de les persones que formen part de la policia. Si vostès no volen el codi d'ètica policial, jo els repto que ho diguin clar, ho inclouen en el seu programa electoral i expliquin que Convergència i Unió no vol un codi d'ètica policial de Catalunya perquè els va bé una llei com la de cossos i forces de seguretat, que el Consell Consultiu va dir que vulnerava l'Estatut del 79.

I per acabar, li vull llegir una cosa, miri: «Cal que adoptem un codi deontològic policial que en els seus principis policials presenti validesa per a tots els policies dependents de les nostres institucions. Quan parlem d'adoptar volem dir no solament manifestar el reconeixement per part de les nostres institucions del nou discurs policial, sinó també la seva aplicació rigorosa a totes les instàncies que depenen de nosaltres.» Llibre *L'ètica de la policia*, publicat per la Generalitat, Direcció General de Seguretat Ciutadana, l'any 1983.

El problema és que vostès en tot aquest temps això no ho han fet i ara el Departament d'Interior està fent una cosa que vostès haurien hagut de fer.

Però, miri, una cosa li vull reconèixer de la seva intervenció de l'altre dia. Vostè va dir, ara, que ja no li molesta que hi hagi càmeres a les comissaries. Ho va dir –ho va dir. És molt. Vostè havia titllat de Gran Hermano el fet que es posessin càmeres a les comissaries; ara diu que ja no li fan nosa, perquè ja no és políticament correcte mantenir que no hi hauria d'haver càmeres a les policies. Jo espero que d'aquí a tres anys també trobi bé que hi hagi un codi d'ètica policial a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Pot posicionar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Elena Ribera.

(*Veus de fons.*) Perdó, senyora Ribera. Perdó, senyor Rivera. Queda el Grup Mixt... Senyora Ribera, senyora Ribera, encara no; el Grup Mixt.

El senyor Rivera, el senyor Albert Rivera, amb ve baixa.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, pugem en nom de Ciutadans per defensar la nostra posició en aquesta moció. I mirin, nosaltres possiblement, si anéssim punt per punt del grup proposant, hi haurien coses en què podríem abstenir-nos, no les votaríem o no seríem exactament concisos si hi votéssim a favor, punt per punt.

Però hi ha una qüestió general que sí que ens preocupa, que és que s'ha de tenir en compte el criteri d'oportunitat. És a dir, aquesta moció i, en la situació actual, aquest codi ètic arriba en el pitjor moment de consideració dels servidors públics dels cossos del seguretat que ha tingut Catalunya en els darrers anys. Arriba en el moment en què s'ha posat en qüestió la mateixa policia, s'ha posat en qüestió els bombers, s'ha posat en qüestió, en definitiva, la seguretat i aquells servidors públics de la seguretat pel funcionament de la conselleria d'Interior.

I això podran dir vostès que m'ho estic inventant jo. Preguntin, preguntin als policies, preguntin als sindicats, preguntin la situació que tenen, i l'enrenou, i fins i tot han apujat vostès els sous, és cert, però, fixin-se, de vegades els servidors públics no només volen sou –per cert, que els el retallaran ara; el senyor Castells ja ho ha dit–, no volen només sou, volen reconeixement.

Jo recordo, fa aproximadament tres anys, que va haver-hi una vaga de metges a Catalunya en què no demanaven sou, demanaven treballar dignament. I el que demanen avui els mossos d'esquadra és treballar dignament. Per molt que el senyor Saura els apugi els sous seguiran demanant la seva dimissió, com van demanar els sindicats majoritaris, sense precedents, a la porta de la conselleria d'Interior. Aquesta és la realitat. Els sindicats majoritaris de Mossos demanen la dimissió del senyor Saura a la porta de la conselleria fa un any i mig. Aquesta és la realitat; si no la volen veure, doncs,

segueixin pensant que estan supercontents els mossos amb vostès, com vostès vulguin.

Aquí hi han unes demandes concretes de material. Abans s'ha dit, ha dit el senyor Pérez que hi han armilles disponibles, i és cert; tal com ho ha dit ell, és cert: hi han armilles disponibles per a qui les vulgui fer servir. Efectivament, disponibles hi són, a cada patrulla, i pesen sis quilos. I les que volen són les que valen cinc-cents euros i es poden portar per pujar un edifici i desallotjar un edifici, que pesen menys de la meitat. Aquest és l'acord que volen els mossos, volen treballar dignament; no volen només cobrar més, volen treballar dignament i volen que l'armilla sigui una armilla del segle XXI, no del segle XX. I volen tenir recursos suficients. I cadenes, per cert, per a quan hi han nevades. Estaria molt bé, també, que tinguessin cadenes; seria..., de nassos, seria.

Per tant, jo els demanaria, en aquest punt, i no hi és el conseller..., li demanaria al senyor Saura que no es gasti els diners amb tants radars, que som els *cracks* dels radars mundials, i que se'ls gastin en armilles. Sí, sí, els radars! Ja sé que vostès són molt aficionats als vuitanta quilòmetres i a multar la gent, però potser que es gastin aquests diners d'aquests avenços tecnològics..., per què no se'ls gasten en armilles, que valen cinc-cents euros, per protegir els mossos d'esquadra. Ah, aquest és un altre debat, això no és recaptar diners, això costa diners! Ah, aquest és el debat!

Per tant, és la política d'Interior, és a dir, els vuitanta quilòmetres, les sancions, els número 1 dels radars, els número 1 de fer la denúncia i demanar al qui han denunciat: «Què li ha semblat, com l'han detingut? Bé, ha anat tot bé? Ha anat tot bé? El mosso l'ha tractat bé? Fantàstic, doncs, signi aquí.» Doncs, aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Vostès volen fer amb la policia una cosa que no té sentit, que és intentar implantar i girar la truita: que aquell que és servidor públic, que és aquell que ha de vetllar perquè no es cometin delictes, doncs, sigui sota sospita de si és ell el que està cometent el delictes. És la prova diabòlica, que es diu en àmbit jurídic, donar la volta a qui ha de provar els fets. Per tant, vostès estan donant la volta al mitjà.

I la pregunta és: no podríem tornar una mica a la normalitat i obviar les qüestions ideològiques i dir «una policia és una policia», sigui d'un govern d'esquerres, de dretes, de centre o del que sigui? Tornem a aquest sentit comú.

Codi ètic. Miri, jo sí que estic d'acord amb un codi ètic; un codi ètic que sigui negociat, consensuat, pactat amb els sindicats i que no tingui el 85 per cent dels vots en contra; un codi ètic raonat i consensuat amb els professionals, sí, amb els professionals que protegeixen els ciutadans de Catalunya cada dia. Si vostès volen fer la policia contra la policia, doncs, escoltin... Jo crec..., jo de moment segueixo partint de la base que el servidor públic per mi és presumptament innocent, i a més és el servidor públic, i no tinc cap por que la policia pugui fer la seva tasca. I si algun policia incompleix la llei, per cert, alguns ja han tingut sentències, que pagui, que la pagui; el policia que no respecti la llei que pagui com qualsevol altre ciutadà.

Per tant, nosaltres, tot i que hi han punts concrets que ens hi podríem abstenir, sí que és cert que l'esperit general qüestiona sobretot el moment i les formes; el moment, el criteri d'oportunitat i les formes de com plantegen vostès aquesta policia.

Per tant, nosaltres, tant per les dotacions materials com pel criteri que aquest codi ètic..., no és que no existeixi... Alguns han dit aquí: «No volen codi ètic.» No, des de Ciutadans, sí que volem codi ètic, però un codi ètic consensuat amb la policia, amb els sindicats i amb qui l'ha d'aplicar, i se l'han d'aplicar a si mateixos. Per tant, nosaltres, sí al codi ètic, però un codi ètic que sigui raonable i que sigui assumit. Recordin que no només amb normes farem que es comportin d'una manera, els policies; també han d'assumir aquest codi i s'ha de treballar. I en això ens hi trobaran.

Per tant, acabo, senyor president, avançant que ens posicionarem favorablement, sobretot per un motiu, hi insisteixo, de formes, i que, finalment, si volem tenir una comunitat autònoma on els servidors públics, doncs, siguin ben considerats, no és només qüestió d'apujar el sou, no és només qüestió de posar càmeres; és qüestió que se sentin ben tractats per aquells que els estem representant políticament.

Per tant, les passes són contràries a les que vostès estan fent. I tant de bo tornem a tenir servidors públics que se sentin representants i que se sentin també protegits i que se sentin dignificats des d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Senyora Ribera, ara sí que pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, ara sí. Senyor president, moltes gràcies. Bé, respecte de l'esmena que ens ha presentat el Partit Popular, dir que és evident que l'acceptarem, perquè el que volem és la millora en l'atenció del ciutadà, entre els quals es troba la víctima, que se la victimitza per molts aspectes.

És evident que tergiversen els arguments com volen. Ja no entraré en això de les càmeres. A nosaltres el control, l'ètica ens estan molt bé, però el que no ens està molt bé és la malfiança i tergiversar els arguments, canviar la postura dels Mossos d'Esquadra i donar-ne una mala imatge.

Codi ètic existia ja en la Llei orgànica, com vostè ha dit molt bé, de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Pautes de conducta, també la llei del 94. La llei orgànica aquesta a vostè el molesta molt, però no l'ha molestat gens la Llei de la dependència, i ara mateix estan esperant el decret de Madrid per posar mesures a Catalunya; per a unes coses sí i per a unes altres, no.

Sense anar més lluny, la Llei de trànsit. Ens arriba a casa de tots una carta doble, en català i en castellà; senyor Rubalcaba, senyor Joan Saura... Textual, clavada, fins al detall! Doncs, mireu-nos-ho tot!, perquè ens costen molts diners, i tenim unes competències per fer-ho tot.

Consens és el que estem demanant per implantar un codi ètic, perquè aquest pugui ser ètic. I el primer que li hem reclamat és que dintre del departament també hi hagi consens, que el senyor Boada i el senyor Delort es posin d'acord, que és el mateix que dir que Partit Socialista i que Iniciativa per Catalunya vagin a una. I a Esquerra Republicana, doncs que li passin més informació perquè els sindicats no han començat amb les negociacions. I dir que UGT és un sindicat..., és el sindicat majoritari, i no ha començat les negociacions. I vostès, les armilles..., falten armilles. Perquè, si no, de què reclamen, senyor Pérez, de què reclamen els Mossos d'Esquadra? Per què va haver-hi tres ferits, que a un quasi li costa la vida? I que encara ara, amb les intervencions, no s'ha pogut desfer de les seqüeles? Això no és important? Doncs, aquestes armilles fan falta. I, mentrestant, reajustaments, com deia avui el conseller Castells. Reajustaments i reformes en aquest multidepartament de moltes coses inútils? No n'hem vist ni un... Molta despesa extraordinària amb moltes coses que passen, fins i tot, per la decoració oriental; però, en armilles antibales, poca cosa.

Respecte de la resta..., la disminució a discapacitat. La Llei 10/94 ja ho contemplava, i en base a això Convergència i Unió va col·locar totes les persones discapacitades en una plaça adequada a les seves capacitats.

Vostès, amb un decret de segona activitat impugnat, no són capaços de donar satisfacció a un col·lectiu. I les sentències dels tribunals els han de dir que rectifiquin, i no són capaços de reconèixer els seus errors. Doncs, hem d'aprendre molt, hem d'anar cap endavant. El seu concepte i el nostre de policia, senyor Pérez, no és que hi hagi un munt..., hi ha un món, un món de diferència. Estem per la seguretat, per l'ordre, per donar confiança als ciutadans i per donar confiança als Mossos d'Esquadra. Vostès, és impossible, perquè com que no confien entre vostès, doncs, no poden donar confiança a ningú.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, per contradiccions, president. No..., senyora Ribera, amb tota la tranquil·litat, perquè, com que estem arribant al final de la legislatura, sí que li vull dir una cosa: això que ha dit ara vostè al final, que hi ha un món entre el concepte de policia del Govern progressista i vostès..., repassi des de l'any 1980 si això havia estat així. És a dir, durant tots aquests anys que va governar Convergència i Unió, hi va haver una complicitat i una transversalitat amb els temes de seguretat que només s'ha trencat quan vostès han estat a l'oposició.

Moltes gràcies.

(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El president

Senyora Ribera...

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, per respondre el que ens acaba de dir..., per al·lusions.

El president

Té un minut –un minut.

La Sra. Ribera i Garijo

Un minut. Nosaltres voldríem poder-los dir: «Cap endavant.» Però és que vostès van cap endarrere. És impossible que nosaltres els puguem fer confiança. Quan vostès no confien en els Mossos d'Esquadra, quan no donen confiança a la ciutadania, nosaltres què volen...?, que els fem de *palmeros*...? Doncs, no ho veuran.

(*Pausa.*)

El president

Posem a votació aquesta moció sobre les polítiques que afecten el Cos dels Mossos d'Esquadra.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i vuit minuts.